

ПОЛ ДОХЪРТИ ОТРОВИТЕЛЯТ ОТ ПТАХ

Част 7 от „Египетски загадки“

Превод от английски: Жана Тотева, 2009

chitanka.info

ГЕРОИ

КЪЩАТА НА ФАРАОНА

Хатусу (Хатшепсут): Фараон и царица от XVIII династия.

Сененмут: любовник на Хатусу, велик везир и първи министър, бивш каменоделец и архитект.

Валу: Очите и Ушите на фараона — царски обвинител.

Омендап: главнокомандващ на египетската армия.

ЗАЛАТА НА ДВЕТЕ ИСТИНИ

Амеротке: върховен съдия на Египет.

Пренхое: роднина на Амеротке, старши писар в Залата на двете истини.

Асурал: капитан на храмовата стража в храма на богиня Маат, в който се намира Залата на двете истини.

Шуфой: джудже, главен прислужник и довереник на Амеротке.

Норфрет: съпруга на Амеротке.

Ахмазе и Кърфей: синове на Амеротке.

ХРАМЪТ НА ПТАХ^[1]

Ени: върховен жрец.

Мабен: помощник на върховния жрец.

Хинкуи: помощник на върховния жрец.

Минакт: главен писар^[2].

Хутепа: хесетка, храмова танцьорка.

ДОМЪТ НА ЗЛАТНАТА ЛОЗА

Ипуе: търговец.

Патуна: първа съпруга на Ипуе.

Хаят: втора съпруга на Ипуе.

Мабен: шурей на Ипуе.

Мериет: балдъза на Ипуе по линия на Патуна.

Хутеп: кушит^[3], капитан на охраната на Ипуе.

Санеб: кушит, член на охраната на Ипуе.

ПОДЗЕМНИЯТ СВЯТ НА ТИВА

Шурат: Поглъщачът на мерзости; разбойнически главатар.

Череп: един от главните сподвижници на Шурат.

Синезъбия: член на амеметите, гилдия на убийците в Тива.

Лешояда: член на амеметите.

Герх: господарка на мрака.

ЛИБИЙЦИ

Наратуша: вожд и върховен главнокомандващ.

Темеу: роднина на Наратуша.

ДРУГИ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Надиф: началник на Меджай, тиванската полиция.

Хуанека: вдовица на автора на Ари Сапу — Книгите на гибелта.

---

[1] Птах — бог-творец, създател на света и човека според някои направления на египетската митология; храмът му е заемал едно от централните места в сложната религиозна система на Древен Египет. — Б.пр. ↑

[2] Съсловието на писарите в египетската йерархия е високопоставено. Те са не просто грамотни хора, а административни служители, важни чиновници, организатори и пр. в храмовете и в двореца. В термините на съвременността длъжността главен писар би могла да се изрази като главен секретар. — Б.пр. ↑

[3] Куш — държава, която се е намирала в днешен Централен Судан, известна още като Нубия. — Б.пр. ↑

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

Първата династия на Древен Египет се установява около 3100 г. пр.Хр. Между тази дата и възхода на Новото царство (1550 пр.Хр.) се извършват множество радикални трансформации. Към това време датират строежът на пирамидите, обединението на Долен и Горен Египет, създават се градовете покрай Нил, а египетската религия се развива около Ра, Бога Слънце, и около култа към Озирис и Изида. Страната трябва да устоява на чужди набези, особено от страна на хиксосите — азиатски нашественици, които варварски опустошавали всичко по пътя си.

От 1470 г. пр.Хр. Египет, омиротворен и обединен под управлението на Тутмос II, преживява епоха на нов разцвет и могъщество. Фараоните преместват столицата си в Тива; погребенията вече се извършват не в пирамиди, а в некрополите по западния бряг на Нил, а Долината на царете се използва за царски мавзолей.

Употребил съм гръцките наименования на градовете и пр. — например Тива и Мемфис, вместо архаичните египетски имена. Мястото, наричано Сакара, обхваща целия пирамиден комплекс около Мемфис и Гиза. Спрях се на кратката версия на името на царицата фараон — Хатусу вместо Хатшепсут. Тутмос II умира през 1479 г. пр.Хр. и след кратък период на смут и безредици Хатусу взема властта и управлява през следващите двадесет и две години. През този период Египет се превръща в могъща имперска сила и в най-богатата държава в света.

Египетската религия също претърпяла развитие и особено култът към Озирис, убит от своя брат Сет^[1], но възкресен от любимата си съпруга Изида, която ражда техния син Хор^[2]. Тези вярвания трябва да се разглеждат в контекста на египетския култ към Бога на слънцето и на желанието да се обединят религиозните практики^[3]. Египтяните имали дълбоко чувство на благоговение към всичко живо — животно или растение; поточе или река, били възприемани като свещени, а

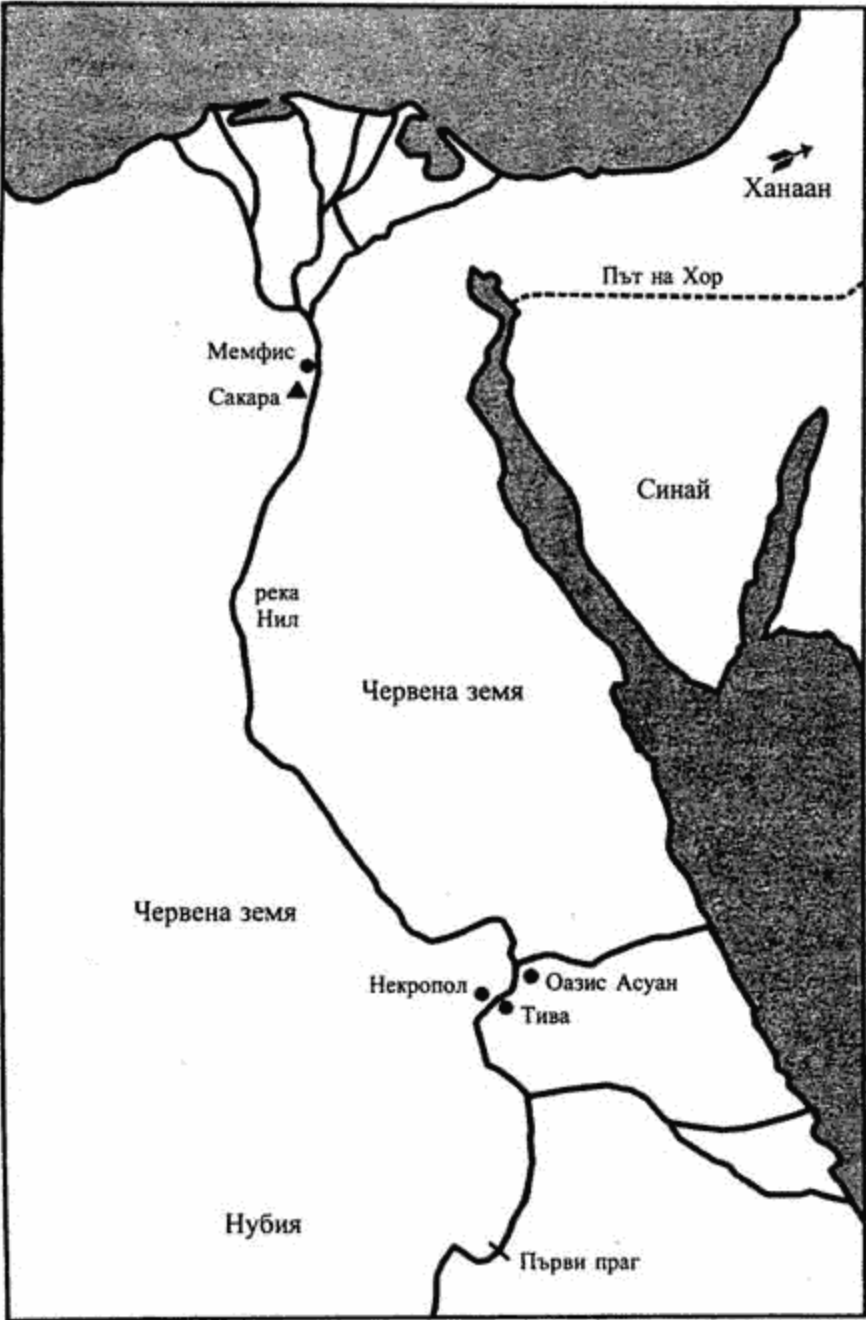
фараонът, техният господар, бил почитан като въплъщение на божията воля.

След 1470 г. богатството на египетската цивилизация се отразява и в религията, ритуалите, архитектурата, облеклото, образованието и в стремежа към по-добър живот. Войници, жреци и писари са главните фигури в тази цивилизация и тяхната образованост и изтънчеността им намират изява и в изразите, които използват, за да опишат както самите себе си, така и своята култура. Например фараонът е Златният ястреб; времето, в което се води война е сезон на хиената; царският дворец — Дом на милиони години. Въпреки смайващите върхове на тази поразителна цивилизация и външната, и вътрешната политика на Египет често са кървави и жестоки. Царският трон неизменно е център на интриги, завист и яростно съперничество. Ето на тази политическа сцена през 1479 г. пр.Хр. идва на власт младата Хатусу.

Към 1478 г. Хатусу вече се е справила с критиците и враговете си както в страната, така и в чужбина. Зад гърба ѝ е огромната победа, извоювана над митанийците на север, а царското обкръжение е прочистено от всички опозиционери, предвождани от великия везир Рахимере. Тази забележителна млада жена имала подкрепата на своя любовник — умния и хитър Сененмут, който е и неин първи министър. Тя била твърдо решена да наложи на всички слоеве на египетското общество да я приемат като фараон и царица на Египет.

Във външната си политика Хатусу трябвало да се справя с три главни заплахи. Първата били либийците, които плячкосвали из Западната пустиня. Втората идвала от южната провинция на Куш, източник на огромни богатства. Народът там винаги бил готов да се разбунтува срещу слаб или неспособен фараон. Третата опасност били племената, определяни най-общо като „морски хора“, които кръстосвали за плячка из Средиземно море. Египет трябвало да отбранява не само делтата на север, но и цялото протежение на река Нил, която била източник на живот за страната; ако враговете я завладеели или завземели градовете по течението ѝ, това щяло да бъде фатално. Идващите един след друг фараони неизменно били твърдо решени да се борят с тези опасности, когато и да възникнат.

Египет (1478 г. пр. Хр.)

[1] Бог на войната, разрушението и хаоса, често и на подземния свят. — Б.пр. ↑

[2] Смятан за първия фараон на Египет, с което е поставено началото на божествения статут на фараонската институция. — Б.пр. ↑

[3] Като в този период започват да свързват Озирис с Ра. — Б.пр. ↑

ПРОЛОГ

ЧЕТУ-И: ДРЕВНОЕГИПЕТСКИ, КОЙТО ОЗНАЧАВА ЗАТВОР

*Отдай ти почит на бога с лице на куче и чело на човек,
Онзи, който храни се с убийства, Онзи, който стои на стража
на Езерото Огнено на бреговете,
Онзи, който телата на мъртвите поглъща,
Онзи, който сърцата им изтръгва, но винаги остава невидим...*

Пронизващият глас на затворническия жрец стихна за малко, после продължи:

*Нека търсим него, Онзи, който пие кръвта на мъртвите,
който напоява с кръв ешафодите и храни се от яростни войни.
Нека помним Онзи, който води стадото на обречените към смъртта, пронизва им телата, черепите им размазва.
Тежко на тез, чиито тела разкъсани са на парчета,
а дух — с душа — откъснати от сенките им скитат,
запратени далеч, с разбити черепи, с изтръгнати сърца...*

Гласът на свещеника проехтя през нажежения въздух като вой на тръба. Зарея се към високата ограда, отекува в нея и се върна обратно на арената в оградения двор на Оазиса на горчивия хляб, пъклена дупка, заобиколена от жежки пясъци, намираща се на стотици мили навътре в Червените земи на запад от Тива.

Затворническият жрец, облечен само в платнена препаска около бедрата, неспокойно помръдваше на импровизираната дървена платформа, издигната в средата на заграждението, защитен от палещото слънце единствено от сянката на тънък навес от раиран плат, който вяло висеше и едва-едва се поклащаше над главата му в жегата. Той спря, погледна бързо надясно, после наляво към Пазителя на сенките, затворническият надзирател, и неговия помощник, приседнали на тръстикови рогозки от двете му страни. Пое дълбоко въздух, после силно издиша, мъчейки се с дъха си да разхлади потта по лицето си, и загледа стълба за екзекуции, който се извисяваше най-малко на пет метра височина. На него с главата надолу висеше умиращ затворник, а от раните му шуртеше кръв. Свещеникът опипа гривната, специално намазана в косми, лой, жлъчка и екскременти на дива коза, и се помоли за избавление от ужасната жегата. Чудеше се кога ли затворникът ще умре, кога яростното слънце ще залезе и ще повеят хладните нощни ветрове. Не за пръв път той дълбоко се разкаля за проявеното си невнимание при кражбата на онези свещени скарабей от светилището в своя предишен храм, там, в Тива. Този позор доведе до заточението му като затворнически свещеник в това врящо преддверие на Подземното царство. Искеше му се да избяга от свирепата жегата, искаше му се точно толкова много, колкото и на висящия пред него злочест затворник, който се бе опитал да го стори. Бягството не носеше надежда, не и когато бягаш от Оазиса на горчивия хляб, където бродеха зли демони и могъществото на Сет Разрушителя бе всепроникващо и всевластно. Осъденият бе заловен, после бичуван и изтезаван, преди да бъде обесен с главата надолу на показ пред всички затворници и техните пазачи, като ужасяващо предупреждение към всички тях. Оазисът на горчивия хляб бе техният свят, охраняван от чудовищата на Амдуат, Подземното царство, и бягството означаваше сигурна смърт. Злощастният затворник се олюля леко, раменете и главата му висяха надолу; кожените ремъци около глезените му се свиха, карайки жертвата да се загърчи зловещо нагоре-надолу.

Свещеникът продължи да припява монотонната си молитва, този път малко по-бързо, опипвайки *ал-хагар-ал-хура* — бялото каменно котешко око, което носеше на връв около врата си, за да се предпазва от кошмарни съновидения. Зарей поглед из затворническия двор, към колибите с тръстикови покриви, китката палмови дървета около безценния кладенец, стражите в техните кожени поли и праметнати през рамо ремъци, с бръснати глави, защитени от слънцето от раирани забрадки. Затворниците, около четиридесет души, не бяха толкова щастливи. Облечени само с по една препаска около бедрата, всички до един бяха привързани към клинообразни колове, издялани от суровите клони на дървета. За разклонения им като чатал горен край, подобен на ярем, с кожени ремъци бяха пристегнати вратовете на затворниците.

Затворническият жрец облиза пресъхналите си устни; усещайки нарастващото недоволство на надзирателя, той претупа набързо молитвата си и приключи. Надзирателят незабавно се изправи, сграбчи обкования си с железни гвоздеи боздуган и тръгна през двора към осъдения. Всички замлъкнаха. Останаха само бръмченето на мухите и воят на пясъчните вихрушки, вдигнати от горещия вятър, които пареха очите и давеха гърлото. Над тях, разперили черни криле под тъмносиньото небе, кръжаха лешояди, сякаш Некбет^[1], господарката на всички, които се хранят с мърша, ги бе поканила на приближаващия кървав пир. Един от пазачите побърза да хване поклащания се на пилоната затворник и го задържа неподвижно. Надзирателят приближи. Евтините му гривни и пръстени проблясваха на светлината. Чуваше се как лъцящите му, обилно намазани със зехтин бедра се трият едно в друго. Той спря пред затворника, хванат неподвижно в ръцете на пазача, после изсумтя и отметна назад боздугана си. Осъденият заскимтя някаква молитва или молба, но никой не го беше грижа; дори и боговете бяха изоставили това място. Само Сет, червенокосият, зеленоокият Сет, заедно със своя легион от демони, посещаваше Оазиса на горчивия хляб. Надзирателят стовари боздугана, разби черепа на затворника, костите му изхрущяха и се строшиха като мръсна стомна, запратена в скала. Мъжът потръпна в кратка конвулсия, след това увисна неподвижно, кръв и мозък наквашиха горещия пясък отдолу. Всеобщо стенание се надигна от затворниците. Надзирателят се заклати назад към временно издигнатия подиум, загреба черпак с вода, плисна лицето си и намокри устните си, предизвиквайки още

повече стенания сред наблюдаващите мъже и жени, изгарящи под безмилостно жаркото слънце.

— Научете — извика надзирателят, посочвайки към мъртвия мъж, — каква е присъдата за бягство! Пазителите на Огненото езеро кръстосват и дебнат из оазиса, правосъдието на фараона е надвиснало над главите ви, вие, които сте прах под сандалите на нейните крака — той млъкна за миг, наслаждавайки се на тази мисъл. Никога не бе виждал лицето на Хатусу, царица-фараон на Египет, но бе слушал за нейната красота и за неумолимото ѝ, страховито величие, внушително като армия в боен строй. Той отпи още една глътка вода, усещайки вълнението в слабините си, обичаен резултат на всяка екзекуция, после пусна черпака.

— Демоните със смъртоносни нокти са винаги готови да убиват — продължи той, а думите му отекваха в прашния двор. — Те бдят и ви дебнат денем и нощем. Те погубват душите и изгарят плътта, те имат хиляди начини да ви хванат в капана си — той рязко вдигна ръка, посочвайки кръжащите лешояди. — Те наблюдават и съобщават за всяка жива твар, която пълзи по пясъка под тях. Те решават кой ще бъде вашият езекутор — лъв, хиена, змия... — Той направи пауза, за да подсили ефекта от думите си. — Или либийците, пясъчните жители, скитниците от пустинята, или последователи на Сет, престъпници и бандити, които не знаят милост. А ако пък те не ви настигнат, Дяволът на жаждата, Демонът на глада, Злият дух на слънцето или Ужасът на мразовитата нощ със сигурност ще следват всяка ваша стъпка. Предупредени сте! — Той посочи към мъртвия затворник. — Без погребален ритуал за него! Никаква помощ в пътешествието му през Амдуат^[2], там, където Апет, великата змия, го очаква. Свалете го долу! Оставете тялото му отвън на пясъците! — Той драматично вдигна ръце и още веднъж посочи към лешоядите. — Съгледвачите очакват своя пир!

Надзирателят се отпусна на възглавниците, поздравявайки себе си за добре свършената работа. Двама затворници, доверени хора, побързаха към него с ветрила, за да разхладят потното му лице и тялото му. Надзирателят изпуктя с удоволствие и шумно сръбна нова глътка вода, после се обърна към своя помощник.

— Началникът на затворите ще бъде доволен: няма бягства, няма грешки! — затвори очите си, които бяха целите скрити в гънки

тлъстина.

Представи си много ясно доклада, който ще издиктува и ще изпрати до своя старши във Васет^[3], до Града на скиптѐра, Тива. Може би това щеше му донесе повишение. В арест на по-голям затвор, по-близо до града, далече от тази отвратителна торна дупка, намираща се най-малко на седмица път от Тива. При все това и тук си имаше известни удобства. Надзирателят тихичко изпъшка от удоволствие. Нощес щеше да се наяде до насита с прясното месо, донесено от ловците — пикантни пѣдпѣдѣци, и може би сочен пѣпеш, купен от минаващите кушитски търговци. След това щеше да се отпусне и да се забавлява с онази женска, затворничката, която така отчаяно се домогваше до благоволението му.

— Господарю?

Той отвори очи.

— Затворниците? — помощникът на надзирателя посочи с ръка през двора.

— А, да — той попи лицето си с влажна кърпа. Чувстваше се великодушен и благороден. — Отвържи ги от оглавниците, остави ги без букаи; по чаша вода, паница хляб и сушено месо за всеки.

Той погледна към наплашените, скупчени мъже и жени, докарани тук от различни краища на империята. Потърси с очи онази хубава, дългокоса жена от Мемфис. Тя му отвърна с поглед, изпълнен със страст и копнеж. Най-сетне бе покорена!

— По две чаши вода — надзирателят се изправи с мъка на краката си.

— Дори и на Рекхет?

— Да — ухили се той, — дори и на Рекхет.

Затворникът, известен като Рекхет, номер десет според затворническия регистър, седеше сам на купчина сухи парцали и дрипи, които му служеха за легло в сянката на оградата. Щастлив, че е освободен от онзи омразен оглавник, той вдигна чашата със скъпоценната вода, отпи внимателно, после задържа парче от сушеното антилопско месо, което пазачите му бяха подхвърлили. Насочи ръка срещу праха и мухите, готови да се нароят около устата му или да се струпат на пръстите му, после погледна към небето. Жегата постепенно отслабваше. Най-сетне слънцето започна да се плъзга към заник, въздухът се разхлади, вечерните ветрове донесоха някакво,

макар и малко, облекчение. Той пое дълбоко дъх и му се догади от отвратителната зловонна миризма. Трябваше да избяга! Беше видял екзекуцията, но тя не го бе разубедила. Тази нощ надзирателят щеше да празнува. Пазачите щяха да пият, докато паднат и заспят. Никога повече нямаше да има такава възможност.

Рекхет опипа грубата табелка, пристегнатата около врата му, носеща неговото име и неговия номер. Сега той бе познат на всички с това прозвище, сякаш престъпленията, в които бе обвинен от съда на Храма на Птах, като нощни вещици бяха проникнали в самата му душа, следвайки го чак дотук, в този оазис. Да бъде свободен от оковите беше рядко събитие. Другите затворници както винаги гледаха да се държат по-надалеч от него. Нямаше никакво значение какво казва или какво прави; те вярваха в неговата печална слава, каквато и да бе истината по въпроса. Дори тези престъпници и бандити го смятаха за злодей. Беше прекарал в затворническия двор едва месец, когато умряха шестима затворници. Напразно се оправдаваше и доказваше, че причината за смъртта им е отвратителната, развалена храна или лошата, горчиво-солена вода. Независимо от всичко бе нарочен за виновен и ако не беше затворническият жрец, щяха да го разкъсат на парчета. Това обаче се бе превърнало в един вид благословия. Оставяха го сам, не му досаждаха и така имаше възможността да подготви своя план. Вече бе събрал всичко, което му бе нужно, и го бе скрил под купчината парцали: мях за вода от кожа на газела, тръстикови сандали, няколко зърна сребро^[4], парче платно за главата, пакет сушено месо, кама, късче кремък, малко връв, дори грубо нахвърляна карта. Приседна и се замисли. Още не си бе изяснил кой в Тива стои зад всичко това. Хутепа, хесетката^[5], или някой друг, който бе подкупил минаващите пясъчни жители и пустинни скитници да минат през този оазис, да го издирят и тайно да му подхвърлят тези забранени предмети? Някой, който искаше той да избяга, но оставаше забулен в тайнственост.

Още веднъж Рекхет се взря в небето, копнеейки за падането на нощта, което щеше да му даде възможност да потегли. Повече нито ден в това затънтено място на мъчения с неговата жестока скука, със зверската грубиянщина на тъмничарите и студеното отношение на съкилийниците му. Нощем бленуващата му душа се понасяше обратно в Храма на Птах и се рееше там, за да вдъхне неговите ароматни

ветрове, да се наслади на съвършената красота на изящните колони, окъпани от лунна светлина, и на светостта на олтара, да се порадва на вдъхновяващата красота на Двореца на милионите години. В сънищата си той бродеше из библиотеката, вдъхваше мириса на сандаловото дърво и тамяна, на излинените папируси, гъстото мастило и великолепните кожи. Друг път присядаше край чисти вирове и се наслаждаваше на разцъфващите пред очите му лотоси. В същите тези душевни пътешествия той преминаваше покрай извисяващите се пилони пред храма с великолепните мечти на знамената и се любуваше на сложните плетеници и надписи и прекрасните рисунки от двете страни на огромните бронзови порти. После идваше ред на други сцени: хесетки в тънки, прозрачни воали и леки роби, с намазани с благовонни масла перуки, ограждащи красивите им лица, с прекрасни бедра, които се поклащаха грациозно в ритъма на сistrата и думкането на тамбурините. Имаше и камари прясна храна, подредена на подноси, най-изискани вина се плискаха в инкрустирани със скъпоценни камъни бокали. Но тези сънища най-често се превръщаха в кошмари — пристигането на меджаите^[6] в жилището му, арестът му, гледката на телата на другарите му, вероломно проснати на пода на онази стая. Ужасяващите обвинения, посипали се едно след друго: че е професионален отровител и е виновен не само за тяхната смърт, а за повечето убийства, ширещи се из цяла Тива. Те твърдяха, че са открили тайния му сандък с прахове, отрови и лекарства. Беше му повдигнато обвинение, което не му даваше друг избор, освен да се предаде на милостта на фараона или да бъде изправен веднага на процес, а това щеше да означава незабавна екзекуция.

Затворникът притвори очи. Приседна за малко, поклащайки се напред-назад, и както правеше винаги по това време на деня, си затананика една мелодийка, единствената му молитва към боговете, в която ги призоваваше да обърнат отново лице към него и да му се усмихнат. Когато отвори очи, небето бе започнало да аленее, слънцето, разтопено злато, се превръщаше в огнен диск, плъзгащ се бързо на запад. Затворникът си припомни дните си като храмов лечител и жрец; как лежеше проснат в праха на земята и се молеше на Озирис^[7], Господаря на Ялу, Владетеля на вечнозелените полета на Вечния запад. Докато не избягаше, ако избягаше, нямаше да има богове, нито

небесни ливади, нищо, нищо друго, освен този ужасен ад на затворническия оазис.

Мракът падна плавно, сякаш някой бавно хвърли плащ върху оазиса. Жегата отстъпи, въздухът захладна. Шумовете на пустинята се промениха, докато затворниците и пазачите отмаряха, готови да се насладят през нощта на удоволствието. Жените пицяха, звукът насичаше дрезгавите песни на стражите. Затворникът зачака. Луната, Великия бегач на тъмното небе, се вдигна, пълна и ярка. Звездите, цветята на нощта, блестяха като скъпоценни камъни на тъмен, кадифен фон. Нощният въздух кънтеше от воя на нощните хищници зад оградата. Затворникът обаче не се тревожеше. Беше изучил звездните карти в Храма на Птах; имаше свои собствени, незаконно придобити, забранени за притежание, примитивни схеми. Можеше да разпознае местоположението си по позицията и формите на цветята на нощта: Сотис^[8], Кучешкото съзвездие; Месекти, наподобяващо формата на огромна мечка. Той беше използвал всички тези познания, за да планира маршрута си. Пъхна ръка под дрипите и се приготви. Песента на пияните, пеещи стражи внезапно бе прекъсната от ясен глас, който разкъса пронизителната врява и се понесе над нея:

*Колко нежни са ръцете ти,
нежен цвят е кожата ти...*

Затворникът се усмихна. Позна химна, изпят толкова изтънчено и нежно в това ужасно, пъклено място: беше хесетски псалм от неговия собствен храм. Думите и мелодията бяха окончателният подтик на затворника. Щеше да тръгне нощес или да умре в това гнездо на ужаса, дори ако трябваше да използва своите умения да приготвя някои лекове и отвари, та да може неговата ка^[9] да се откъсне, свободна от тялото му, и да започне величавото си и страховито пътешествие към Вечния запад^[10]. Каквото и да се случеше, той щеше или да бъде свободен, или да умре през следващите няколко часа.

Затворникът тръгна през третата четвърт на нощта. Изкачи оградата без съществени затруднения — онези, истинските пазители

на оазиса, за които надзирателят бе говорил, се притайваха в непрогледната тъма някъде далеч отвъд. Той се спусна в топлия, мек пясък, взря се в небето и се концентрира, за да възстанови в съзнанието си онези звездни карти и пустинни схеми, които бе разглеждал и изучавал още докато бе в Храма на Птах. Именно от тях той най-напред бе научил къде се намира Оазисът на горчивия хляб. Щеше да използва тази информация в пътуването си на североизток, за да се измъкне от горещите пясъци и да стъпи на твърдата, каменлива земя, която се простираше до притоците на Нил. Веднъж стъпеше ли там, щеше да е в безопасност.

Затворникът внимателно се запромъква напред, черен силует, стрелкащ се през пясъците. Ръмженето на нощните хищници не спираше да ехти наоколо и подсказваше, че те все още са заети с разкъсването на месата на престъпника, екзекутиран по-рано през деня. Затворникът не се страхуваше от преследвачи, не и засега. Пазачите, които трябваше да караулят около оградата, сигурно тънеха в дълбок бирен сън или пък се бяха скрили в сенките, за да се отдадат на животинска наслада със затворничките, които си бяха избрали. Не по-рано от утре по обяд надзирателят и неговите стражи щяха да разберат какво се е случило и едва в ранната привечер щяха да организират хайка. Затворникът се запромъква през пясъците. От време на време спираше и се взираше нагоре, изучавайки цветята на небето. Пустинният въздух беше вледеняващо студен, но поне беше свободен. Някъде на изток лежаха Тива и Дворецът на милионите години. Веднъж само да стигнеше там, веднага щеше да намери Хутепа, щеше да иска справедливост, щеше да търси възмездие за всичко, което му се бе случило.

---

[1] Некбет е богиня-лешояд в древноегипетската митология — Б.пр. ↑

[2] Подземният свят на мъртвите в египетската митология, до който се пътува благополучно само ако бъдат изпълнени множество ритуали, включително мумифициране, балсамиране, молитви и жертвоприношения. — Б.пр. ↑

[3] Четвърти ном в Горен Египет със столица Тива. — Б.пр. ↑

[4] В епохата на Хатусу парите все още не са въведени в обращение, златото и среброто имат разменен еквивалент, но под

формата на слитъци, парчета, зърна и тел от самороден метал. — Б.пр.

↑

[5] Храмова танцьорка и певица, взимаща участие не само в увеселителни празненства, а и в различни жречески ритуали. — Б.пр. ↑

[6] Членовете на Меджай, полицията на Тива. — Б.пр. ↑

[7] Озирис отучил хората от примитивния им начин на живот, показал им тайните на лечителското изкуство и въвел религията. — Б.пр. ↑

[8] Египтяните виждали своя бог Озирис там, където сега е общоприетото съзвездие Орион, а звездата Сириус — или както те я наричали, Сотис — е като корона на богиня Нут. — Б.р. ↑

[9] Душа. — Б.пр. ↑

[10] Едно от всички наименования на задгробния свят. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

МЕН: ОТРОВА

— Птах, ти, Бог и Човек^[1], щом покажеш лицето си, всички мъртви птици оживяват. Стадата пасат доволни в своите пасища. Дърветата и растенията избуяват тучни и свежи. Птиците летят и се реят в небето, вдигнали крила в благоговение пред теб. Еленът подскача в прослава на твоята мощ. Птах, ти, който живот сътворяваш, обърни лицето си към нас.

Певците от хора в Храма на Птах, в искрящо бели роби, замълчаха, но хвалебственият химн бе подет от подрънкването на цимбалите, думкането на сестрите и радостния звук на тръбите. Многолюдната тълпа, струпана в огромния двор под стъпалата на храма, ахна в почуда при гледката на стотиците чисто бели гълъби, които литнаха от масивния, подпрян от колони фронтон. Те запърхаха с криле, радвайки се на свободата, после направиха завой, завъртяха се и се завихриха, сякаш невинни души на покойници се рееха под синия балдахин на Нут, Небесната богиня, извисяваха се и се спускаха надолу, над кулите на зъбчатите оградни стени, над пилоните и над големите бронзови порти на храма. Накрая полетяха над свещения комплекс от параклиси, светилища, дворове, храмове, олтари, капища, гробници, статуи и градини на Ипет-сут^[2], най-желаното, най-привлекателното място на храмовия град на Карнак в Тива. След като отлетяха, хорът продължи своя химн:

*Прекрасен, ясен твойт лик е
и тялото ти е прекрасно, о, ти...*

Хората в тълпата размахваха ветрила от палмови клонки, за да разхлаждат потните си лица, и изпъваха вратове, за да видят колкото е възможно повече от свещения двор на храма, блестящ в цялото си

великолепие под слънцето с изящната си украса от стълбове и колони от медноцветен пясъчник и изваян розов варовик, които се извисяваха над широките, извиващи се стъпала, водещи до тях. Мериану и Накту-аа^[3] охраняваха това стълбище — елитните корпуси на имперската армия, помпозно натъкмени в синьо-златни забрадки на главите и в ленени поли в същия цвят. От поясите на тези войници се поклащаха *кнопеш*, смъртоносните им мечове; в дясната си ръка стискаха синьо-златни щитове с ястребови изображения на Хор^[4], а в лявата — дълги копия със заострени върхове. Зад тези стражи, на върха на стълбището се бяха събрали главните жреци на храма, пременени с надиплени тоги, с драпирани върху раменете им лъскави кожи на леопарди и пантери. Свещенослужителите, които извършваха ритуала, се движеха в облак от най-благоуханен тамян, който се виеше около тях, после се издигаше в спирали нагоре в молитва към човека-бог Птах, чиято гигантска статуя се вираше каменно надолу към тях.

Вдясно от жреците бе застанала Хатусу, Славата на Египет. Тя беше натъкмена с инкрустираната със скъпоценни камъни корона-лешояд на Некбет^[5], а нападащата Ураеи^[6], Съскащата кобра, опасваше челото ѝ. Върху прекрасните ѝ рамене се стелеха диплите на Ненес, Плаща на славата, стройните ѝ нозе бяха обвити в дълга ленена пола. Тя седна на Трона на величието, чиито златисти облегалки бяха извити във формата на скачащи лъвове, а сребърните му крака завършваха със скулптурни изображения на египетските врагове: безчестни азиатци, опасни убийци, дебнещи по Великото зелено море^[7], бунтовници от Нубия и други измежду народите на Деветте лъка. Хатусу, чието красиво продълговато лице бе изящно гримирано, седна и се облакът на облегалките, обутите ѝ в сандали нозе се протегнаха и отпуснаха върху специално поставената за тази цел табуретка от чисто злато и сребро. Тя стисна здраво жезъла и боздугана^[8] и потисна усмивката си. Надяваше се само либийският главнокомандващ, приседнал на възглавници от другата страна на двора, да не е забелязал изображенията, гравирани на предната страна на табуретката за краката ѝ: те представляваха техните либийски воители, коленичили в смирение, с вързани на гърба ръце, с прибрани на темето коси, за да може фараонът, Хор на севера, Могъщият бик на юга, Славата на Амон, Живото възплъщение на Монту, да смаже черепите им.

Хатусу облиза пресъхналите си устни, а очите ѝ, подобни на плодове на трънкосливка, очертани от зелен и черен туш, спряха на петте живи жертви, очакващи съдбата си. Те бяха коленичили на върха на храмовите стълби и досущ приличаха на гравюрите върху табуретката. Бяха облечени единствено в препаски около бедрата, ръцете им бяха вързани на гърба през лактите, рунтавите им глави клюмаха надолу, лицата им бяха скрити от буйни и рошави бради. Хатусу потисна пристъпа на малодушие и овладя лекото гадене. Срещу нея в двора бе приседнал Наратуша, главният военачалник на либийските племена, бродещи пустинни номади, които плякосваха и опустошаваха всичко по пътя си чак до Западната пустиня и оспорваните Червени земи. Трябваше да демонстрира и на него, и на придружителите му, че могъществото на Египет е непобедимо. Както се пееше в химна:

*Тя е като ястреб господар, полетял високо,
взима туй, което ѝ хареса, мигом щом го зърне.
Тя е като Чакала от юг, господар на бързината,
бегача, който кръстосва из Двете земи.
Тя е като Бог Монту, който сразява всяка
опасност...*

Либийците, а и останалите, трябваше да схванат ясно посланията на фреските, гравюрите и надписите по стените, колоните и пилоните около тях, всички обобщени от един ред йероглифи, оградени от възхитителна златна винетка: „Египет ще постави своите граници там, където пожелае. Фараонът ще смаже народите на Деветте лъка^[9].“ С други думи, ескадроните на имперските бойни колесници ще отидат там, където те искат, навсякъде из западните Червени земи. Търговците от Египет и от страните, които бяха неговите съюзници, ще търгуват необезпокоявани чак до Планините на луната на запад^[10], а на север чак до бреговете на Великото зелено море.

Хатусу почувства, че капчици пот боцкат челото ѝ. Погледна бързо надясно, но нейният велик везир, пръв министър и любовник, застанал зад гърба ѝ, с бръсната глава, с грубо изсечени черти на

мъжественото лице, я бе предусетил. Той вдигна ръка и ветрилоносците отляво и отдясно пристъпиха по-близо до тях. Огромните ветрила от щраусови пера в ръцете им бяха пухкави и ефирни, боядисани в най-пъстри цветове и обилно напоени с благовония — канела и кифи, и нежно и леко раздвижваха горещия, сух въздух и ненаситните мухи. Хатусу усети, че пръстите на Сененмут галят кожата на врата ѝ. Окуражаваше я, искаше да ѝ каже да бъде силна. Тя отново погледна надясно, към редицата на министри, секретаря и шамбелана, пазач на кабинета, и към застаналия непосредствено до тях със своята синьо-златна шапка и тънки, леки одежди върховен съдия на Залата на двете истини, Негово превъзходителство Амеротке, накичен с огърлицата, нагръдника и пръстените на Маат, богинята на истината. Именно Амеротке бе осъдил петимата пясъчни жители на жертвоприношение. Мародери, убийци и крадци, предупреждавани неколkokратно, те продължаваха да нападат и да ограбват египетските търговци. Днес петимата осъдени щяха да намерят смъртта си, принесени в жертва на справедливия гняв на фараона, като публично назидание и предупреждение към враговете на Египет и зловец, непоколебимо напомняне към либийските пълководци. Хатусу си пое дъх. Моментът наближаваше; хорът привършваше химна си.

*Пеем ти молитви в Къщата на двете врати,
вдигаме ръце в Дома на милионите години.
Слава на теб, Птах...*

Хорът приключи. Пазителите на ешафода, езекуторите, облечени от глава до пети в червено, с лица, скрити зад маски на Сет, изваяни във форма на куче, излязоха от сенките на колоните и пристъпиха. Главният палач носеше в ръце жертвена престилка, а помощникът му — бойния кривак на фараона, чиято дръжка бе от чисто злато. Роговете изсвириха, цимбалите задрънкаха, тръбите затръбиха. Пленниците, независимо от смесеното с упойващи вещества вино, което им бяха дали, застанаха и тревожно се размърдаха. Телохранителите на палачите се приближиха. Наратуша и другите либийски пълководци протегнаха глави, а очите им бляскаха

върху острите им, скулести лица. Хатусу се изправи. Придворните увиха около нея плътната, общита със сребро престилка, с избродирани изображения на ястребовата глава на Хор. Тя стисна здраво бойния кривак и ескортирана от Сененмут, тръгна към редицата на пленниците. Тръбите отново завиха пронизително, роговете зареваха, гонговете задумкаха и заехтяха. Фараонът пристъпваше бавно, внимавайки да не разпилява посипания по пода прах от лапис лазули, блестящ в синьо-златните си нюанси. Щом застана до първия пленник, пулсът ѝ се ускори и тя се замоли тихичко на Хор, Опожаряващия милиони. Трябваше да не забравя, че тези пустинни жители не ѝ се бяха подчинили, бяха убивали, похищавали, грабили и насилвали нейните поданици. Сега тя беше Секмет^[11], Лъвицата, Поглъщащата, Разрушителката, Унищожителката. Надмогна смрадта на потния страх, излъчващ се от пленника, и сграбчи специално подготвения кичур коса, след това замахна назад с кривака и го стовари с ужасен трясък върху дясната страна на главата му. Пустинникът се сгърчи и рухна на земята, давайки се в собствената си кръв, а тялото му се затресе в конвулсии, но Хатусу вече се бе придвижила до втория пленник. Зловещата тишина на храмовия двор се нарушаваше единствено от плъзгането на сребърните ѝ сандали, стенанията на пленниците и този ужасен, страховит шум на бойния кривак, когато размазваше костите и мозъците им.

Най-сетне Хатусу свърши, но вместо да се върне на трона, тя заобиколи редицата на проснатите на земята, потънали в кръв пленници, и застана на края на горното стъпало. Престилката ѝ бе окървавена, бойният кривак сочеше небето, а лявата ѝ ръка бе вдигната право нагоре в благословия. Сененмут се отърси от вцепенението, с което я бе наблюдавал, и даде знак на тръбачите. Те силно и продължително изсвириха, после мощният му глас прокълтя:

— Ето! Ето я, Хатусу, Червеноокия Хор на севера и юга, възлюбената на Амон, могъществото на Монту, славата на Царството на двете земи, владетелката на човешките вратове, пазителката на всички, Секмет разрушителката, живота въплъщение на Бог...

За няколко мига огромната тълпа просто се взираше в тази жена, царица, войн, отмъстител и бранител, после тишината избухна в оглушителни овации, хвалебствени химни и оди на победата, а пространството се изпълни с дъжд от цветни венчелистчета. Там,

където бе възможно, хората се просваха с лице на земята пред тази красива унищожителка, с толкова прекрасно и нежно лице и с толкова силни и непоколебими ръце. Министри и чиновници паднаха на колене, когато Хатусу величествено се отправи назад, за да даде на придворните да махнат окървавената престилка, да вземат кривака и да свалят специално изплетените червени и обточени със злато ръкавици от ръцете ѝ. Наратуша и другите вождове също бяха на колене. Хатусу, с невъзмутимо лице, смигна на Сененмут и тръгна обратно към трона си. Хвърли бърз поглед към застаналите в редица нейни министри. Амеротке също бе коленичил, потънал в своите собствени мисли.

Още веднъж бойните рогове изсвириха и хесетките заръсиха цветни венчелистчета. Трупове бяха изнесени, подът почистен и опесъчен. Хатусу се настани удобно и церемонията продължи. Донесоха малък наос^[12] с поставените в него свитъци с мирния договор, до който бяха стигнали фараонът и либийските племена. Поставиха наоса върху свещена маса. Вратичките му, изработени от ливански кедър, обкован със злато, бяха отворени, а около тях бяха разпръснати изящно аранжирани цветя. Около наоса застанаха Ени, върховният жрец на Птах, и неговите двама помощници Хинкуи и Мабен. Те прикадиха с тамян свитъците. Тримата главни либийски емисари приближиха до олтара и Ени им подаде красив бокал от инкрустиран със златни нишки тюркоазен фаянс, пълен със светено вино. Всеки един от дипломатите отпи, после бокалът бе подаден на тримата египетски писари, които бяха водили преговорите по условията на договора. И тримата — Небсени, Менкеп и Карфур — бяха висши служители в Дома на дипломатите. Те също отпиха от бокала, после коленичиха на възглавнички до своите нови либийски приятели.

Хатусу се отпусна, до нея Сененмут преднамерено шумно въздъхна. Нови химни се запяха, цветя се посипаха, тамян се закади. Хатусу точно щеше да прошепне: „Свърши се...“, когато чула странен звук, прокашляне и някакви мъчителни звуци, сякаш някой се задушаваше и агонизираше. Тя разтревожено погледна към тримата египетски писари. Карфур се бе свлякъл, с ръце, протегнати напред върху пода, повръщаше, давеше се и кашляше. Небсени и Менкеп също бяха в беда, сякаш всеки един се бе задавил от нещо. Карфур се загърчи в конвулсии, забравил изцяло за церемонията. Той лежеше,

проснат на лявата си страна, краката му потрепваха, а на устата му изби гъста, бяла пяна. Един от помощниците на главните жреци хвана ръката на свлеклия се мъж. Хатусу погледна ужасено край себе си. Видя, че Сененмут дава знак на тръбачите да свирят и на войниците от ескадрона на Сребърните щитове да се разгърнат в широк строй по края на стълбището, за да направят жив параван и да скрият тази потресаваща гледка. Многохилядната тълпа в огромния вътрешен двор на храма усети, че нещо не е наред, но само бившият затворник, познат като Рекхет, разбра какво в действителност се бе случило. Той стоеше, обръснат, намазан с благовония, на перваза на дворната стена и видя хаоса в храмовия двор, преди ужасната гледка да бъде преградена и скрита от фалангата на Сребърните щитове.

Домът на златната лоза беше разкошно имение. Издигаше се внушително върху солидните си основи, оградено от всички страни с високи зидове, с голяма и масивна порта. Принадлежеше на Ипуе, един от най-видните търговци околоръст, който внасяше подправки от Страната на Пунт^[13]. Беше известен с това, че обичаше да си пъха тлъстите, мазни пръсти във всяко гърне и да си вре носа навсякъде. Тази къща — мечта, предизвикваше завистта на съседите му особено с прекрасното си местоположение сред тучната растителност, която избуяваше по източния бряг на Нил, северно от Тива. Самата къща беше на един етаж, с по-висока средна част и бе издигната върху солидна тухлена основа. Намираше се на малък хълм, стените ѝ искряха от белота, пред кедровата входна врата имаше дървени колони, боядисани в свеж, наситенозелен цвят, сякаш бяха тръстики, поникнали в Нил; основите им бяха тъмнокафяви, а резбованите с цветя капители — облицовани в злато и сребро. Леко наклонената рампа, по която се стигаше до тези пилони, бе широка и гладка. Касите на вратите и решетките на прозорците бяха изработени от най-доброто вносно дърво, декорирани с малахит и боядисани в червеникавокафяво, за да се намали блясъкът на слънцето. Но истинската гордост и великолепиe на Дома на златната лоза беше нейната прекрасна градина. Богатият, тлъст чернозем бе донесен чак от Ханаан и се напояваше от мрежа от тесни канали, прокарани от Нил. Покрай тях растяха всякакви билки и цветя — макове, метличини,

мандрагори и сочни водни лилии, надничачи от гнездата на восъчно зелените си листа. Из градината бяха засадени най-различни, специално култивирани дървета: нарове, финикови палми, терпентиново и памучно дърво^[14], рицина, чинари, смокини, дъбове и акации.

Всички тези красиви дървета се виждаха от изящно украсените летни павилиони, чиито галерии имаха множество колони, зад които се криеха прохладни стаи. Стените и таваните на тези стаи бяха декорирани с червено-златни гроздове, растящи сред сребристозелени листа. Други, по-малки кътчета за отдих се гушеха в прохладни беседки, до които се стигаше през арки от лиани, увити около дървени решетки. Всякакви птици гнездяха в тази градина: скални гълъби, лястовички, гугутки, кукувици, гъски и патици, пъстри рибарчета и други хвъркати с прекрасно оперение, донесени от юг, чак от Големия праг^[15].

Ипуе беше много горд със своята градина. Беше внесъл дори смирна и тамяново дърво от Страната на Пунт. Особено много обичаше смирната, или миртовото дърво, което приличаше донякъде на нисък кедър и със своите разперени и възлести сиви клони, с малките си туфички листа и с белите и жълтите си цветчета често даваше тема за разговор на гостите му. Ипуе бе планирал и засаждал градината така, че в нея да има всичко: и овощна градина, и светли пътечки, и тераси, обкичени с цветя, и плодородни лозя, и фонтани и басейни. Това беше истински рай. Той не пропускаше да напомни на гостите си, че Детето-бог на слънцето се е родило като лотос и ежедневно се преражда във водни лилии в градини като неговата. Затова и най-голямата гордост на неговата градина беше лотосовият басейн, както той наричаше Т-образната къпалня, която бе построил в най-отдалечения ъгъл на градината си. Това бе сърцето на неговия рай. Моравата се издигаше леко, давайки път на избуяли храсти и красиви смокинови дървета и платани, посадени толкова нагъсто в тлъстата плодородна почва, че клоните им се преплитаха. Мястото бе оградено от своеобразен плет — решетка, висока най-малко четири метра, създадена в резултат на изкуското преплитане на клони от трънкосливки, обагрени в кафеникаво. В тази изключителна къпалня можеше да се влезе само през тясна, двойна врата, която отвеждаше до старателно поддържаната морава, обсипана с храсти и дървета,

обграждащи басейн, облицован с блестящи камъни в цвят на слонова кост и розово, специално внесени от Синай. Покрай басейна имаше бордюри от разноцветни плочки, а на всяка от тях — изображение на някакво животно: бодливо свинче, мангуста, куче, котка или червена лисица. А самият басейн бе пълен с най-чистата филтрирана вода от каналите, прокопани от Нил дотук. По водната повърхност плуваха пищни сини и бели лотоси. Около басейна имаше удобни каменни скамейки с меки възглавници за сядане, а във всеки от краищата му — градински павилион във формата на малък храм с няколко стъпала и с изящно оцветени колони, зад които се криеха неголеми зали, разположени така, че прозоречните им отвори да могат да улавят и най-малкия повей на ветреца и да разхлаждат гостите, които биха пожелали да се подслонят вътре. Лotosовият басейн бе истински храм на красотата.

Ипуе, като бивш моряк, плавал дори из Великото зелено море, обичаше водата. За него тя бе най-великият дар на боговете. Той и неговата нова съпруга, младата Хаят, ходеха често да плуват в басейна, похапваха, пийваха, правеха любов, спяха и пак плуваха. Той наричаше градината си „Раят на Далечния запад“ и си представяше, че след като умре, когато вече ще е много, много стар, неговата ка ще се оттегли към залязващото слънце и ще влезе във Великите зелени поля на Озирис, които щяха да приличат досущ на неговата собствена градина.

Ипуе възнамеряваше да остави своя рай на наследниците си, а не да умре по най-варварски начин в него. Но в този зловещ ден, седмия от втората седмица на третия месец на Шемшу^[16], той и младата му съпруга Хаят бяха открити плувнали с лица във водата на басейна, съвсем безжизнени сред разпръснатите цветни венчелистчета около тях. Санеб, кушитският пазач, който откри телата им, когато слънцето отиваше към залез, бе убеден, че това не е обикновен инцидент: господарят му и неговата съпруга бяха умрели внезапно, от жестока и насилствена смърт. Червенокосият Бог на убийството^[17] бе пресякъл пътя им, промъквайки се невидимо в този рай, за да изтръгне и отнесе двете им души в своята мрежа, две души, преждевременно откъснати от дървото на живота.

— Велика сте вие, о, Ваше Величество, Господарке на двете земи. Свещените ви ръце разпръскват божествен аромат; от вас се носи сладостта на божествената роса. Вашето благоухание достига...

— Я млъквай!

Хатусу смъкна напоената с благовонни масла перука от главата и облекчено разтърси освободената си късо подстригана коса. Свали огърлицата и нагръдника от шията си, изхлузи пръстените и гривните от пръстите и китките си, събу посребрените си сандали и струпа всичко закуп на масичката пред себе си. След това изгледа строго изуменото лице на младия помощник-жрец.

— О, съжалявам.

Господарката на двете земи обхвана глава с ръце и отново се загледа в младия мъж, забил нос в земята пред нея.

— Наистина съжалявам.

Тя зарови из бижутата си и подхвърли един безценен пръстен на стреснатия свещеник.

— Дар от твоя фараон — промърмори тя. — Дори и боговете се изморяват понякога.

Хатусу стрелна с поглед двамата мъже, седящи от двете ѝ страни. Сененмут, с интелигентно и грубовато мъжествено лице, с леко почервенели страни, беше вирнал ядосано нос и дишаше отсечено, а войнствената му брадичка стърчеше агресивно напред. Полагаше максимални усилия да скрие яростта, която се надигаше и кипеше в него заради поругаването, лъснало на показ пред либийците и пред целия народ на Тива. Хатусу не му обърна внимание — тя си имаше свои ядове. Погледна Амеротке, седнал от лявата ѝ страна, спокоен, безпристрастен и все още облечен в своята съдийска тога, макар да бе махнал отличителните знаци на поста си. Лицето му, помисли си тя, би могло да се опише като сурово и грубовато, с дълбоко поставени очи, остър нос и твърда уста и брадичка. Те обаче се смекчаваха от онези тънки „бръчици на смеха“ около тях, от мекия, унесен поглед и от начина, по който пръстите му постоянно докосваха къдриците черна коса, намазана с благовония, спускаща се в два сплита отстрани на лицето му, завързани на края с парче златисточервен шнур. Хатусу винаги се чудеше защо си е пуснал толкова дълга коса, повечето хора го възприемаха като младежки каприз, нещо не особено подходящо за зрели хора. Тя бе дочула обаче, че това е изпълнение на даден обет,

свързан с някаква ужасна трагедия от младостта на Амеротке. Съдията никога не го обсъждаше и затова и Хатусу никога не го питаше. Тя се обърна отново към чакащия младши свещеник:

— Кажи на отец Ени и на помощниците му, че фараонът ще им покаже лицето си.

Дяконът изпълзя обратно на колене, изправи се и свел ничком глава, се отправи към вратата. Хатусу премести възглавницата си по-надълбоко в нишата. Сененмут подреди повече възглавници по пода пред леко издигнатия подиум. Хатусу притисна нагорещения си, потен гръб в хладната варовикова стена зад себе си и се загледа в играещите сенки, хвърляни от пламтящите катранени факли. Беше изчакала вътре в Храма на Птах след разразилата се трагедия, докато Сененмут не намери тази обезопасена стая в сградата, принадлежаща на Къщата на писарите. Достъп до нея имаше само по едно външно стълбище, охранявано в момента от войниците на имперската охрана; беше място, в което нито подслушвач, нито шпионин можеше да се притаи.

Вратата на тази простичка, гола стая се отвори и първожрецът Ени и неговите помощници влязоха и пристъпиха в осветения кръг, където бяха натрупани възглавниците. Те понечиха да се проснат по очи пред фараона.

— Е, Ваши Преосвещения — гласът на Хатусу бе тих и топъл, — добре дошли. Няма нужда от никаква церемониалност, не и сега. За днес вече ми дойде достатъчно.

Тя загърна богато надипления си ленен шал по-плътно около раменете си, после се наведе и посочи към възглавниците. Ени и двамата му помощници събраха цялото си достойнство и приседнаха. Върховният жрец продължаваше да поглежда назад към вратата и стъпалата зад нея. Той беше стар човек, с остри очи и крайно аскетично лице с леко хлътнали страни и агресивно издадена напред долна устна, сякаш бе нащрек за някаква обида, готов да протестира и да отстоява тържествено невинността си за ужасното престъпление, извършено в неговия храм по-рано в същия този ден. Двамата му племенници Хинкуи и Мабен бяха заели по-раболепни пози. Облечени елегантно, във фини ленени тоги, с позлатени сандали на краката, те бяха придали подобаващо скръбни изражения на лъщящите си от благовонни масла лица. Хатусу ги гледаше проучващо. Като цяло тя не харесваше жреците: амбициозни, лукави, потайни политикани, с

лицемерно набожни маниери, които бяха в пълен контраст с подмолните им методи на действие и лъжливото им многословие.

— Ваше Величество — поклони се Ени, — толкова е приятно е да погледнем вашето лице и цялото ми същество величае...

— Сигурен съм, че я величае! — рязко го прекъсна Сененмут и грубият му, дрезгав глас прокълтя остро в сумрачната стая.

Ени замига от оскърбление. Той тайничко презираше Сененмут като човек от простолюдието, селянин, най-обикновен каменоделец и зидар.

— Какво искате, Ваше Преосвещенство? — вече с по-любезен глас каза Сененмут. Той посочи към вратата. — Има ли още някой? Непрекъснато поглеждате назад?

— Да, господине, исках да кажа, Ваше Превъзходителство — продължи Ени, като дипломатично добави истинската титла на Сененмут, уж я бе забравил само за миг. — Ваше Превъзходителство, моля да включите Минакт, главния писар на церемониите, в нашето обсъждане.

— Но той не участваше в парафирането на договора, нито пък в пиенето на священото вино след това — рязко отвърна Сененмут и поклати глава. — Освен това всеки знае, че Минакт е плямпало.

— Ще си държи езика зад зъбите — настоя Ени. — Може да ни бъде от полза.

Хатусу се съгласи и Минакт бе въведен. Беше усмихнат стар човек, с весела и жизнерадостна походка, с лице, кръгло като месечина, преливащо от усмивки и добро настроение, с добродушен чип нос над леко изпъкнали устни. Той незабавно се просна по очи. Ени побутна една възглавница към него и Минакт седна, мигайки като бухал срещу лампа.

— Ваши Преосвещенства... — Сененмут направи пауза, за да си прочисти гърлото. — Трима жреци-лечители^[18] бяха убити по време на церемонията тук, в Двореца на милионите години. Отвратително престъпление бе извършено, ужасен грях бе сторен — той погледна бързо Хатусу, която седеше, гледайки безстрастно в мрака. — Божествената говори с Керу Маат, гласа на истината, когато иска да се разбере истината — той погледна към Амеротке, който изглеждаше потънал в своите собствени мисли. — Какви са фактите, господарю съдия?

— Фактите? — Амеротке сви рамене. — Все още не знаем всички факти, знаем само какво се случи. Бе проведена церемония. Мирният договор с либийските вождове бе подписан. Присъствахме там, за да го ратифицираме. Имаше химни, молитви, песни и кадене на тамян — той се поизправи по-решително, сякаш си изясняваше своето собствено мнение и прочистваше ума си от объркването. — Бе поднесен бокал със светено вино. Либийците пиха и нищо не им стана нито тогава, нито след това. Нашите писари от Къщата на дипломатите направиха същото и всички до един умряха почти светкавично. Със симптоми, които са ми малко познати... — Амеротке замълча за малко. — Причината за тяхната смърт би трябвало да е виното. Обаче — той прехапа устните си, — либийците не пострадаха, на тях не им стана нищо, чашата бе изследвана след това, остатъците не бяха отровни. Няма съмнение, че нашите трима писари са били отровени, но как? — Амеротке кимна към Ени и неговите двама придружители. — Бокалът бе подаден между либийците, след това обратно на първожреца Ени, после бе подаден на тримата писари... — гласът му заглъхна.

— Кой донесе бокала? — попита Сененмут.

— Аз — отвърна Ени. — Аз сипах виното. Аз го дадох на либийците, а след това — на писарите.

— Възможно ли е да са умрели от нещо, което са пили или яли преди това? — попита Сененмут.

— Невъзможно е! — заяви Минакт. — Те бяха длъжни да се подложат на свещен пост в Параклиса на Детето-бог^[19]; това е важна част от ритуала. Бяха държани в изолация и не бяха яли и пили нищичко цял ден, преди да отпият от виното в бокала. Наистина — разпери ръце Минакт, — някой от тях може да е огладнял или ожаднял и тайничко да е хапнал или пийнал нещичко, но се съмнявам, че и тримата вкупом биха нарушили подобно свещено предписание.

— Съгласен съм с теб — отвърна Амеротке. — Следователно отровата трябва да е била поставена от либийците. — Той пусна една тънка усмивка към Ени. — Или от теб.

— Божествена! — възрази Ени. — Нека духовете на утрото бъдат мои свидетели!

— Защо Негово светейшество господарят Ени трябва да бъде подозиран в извършването на подобна мерзост? — опълчи се Хинкуи.

— Аз и Мабен бяхме там, съвсем наблизно до бокала. Нищо не видяхме.

Мабен, седнал от другата страна на Ени, кимна в знак на потвърждение.

— И каната, и бокалът бяха най-щателно изследвани — продължи Хинкуи. — Никакви следи, никаква отрова, никакви прахове, нищо подобно не бе открито.

— Тишина! — вдигна ръка Сененмут. — Сигурен ли си, че и каната е била изследвана?

— Разбира се! — отвърна Минакт.

— Лично аз самият го направих — намеси се Амеротке. — Смесихме остатъците с храна и ги дадохме на едно куче. Нищо не му стана.

— Либийските вождове — прошепна Хатусу, — не знаят зад каква маска да се скрият — тя погледна недвусмислено и открито Амеротке; красивите ѝ очи, очертани с черен туш, бляскаха като на дива котка.

— Божествена? — заговори Сененмут.

— Да — промърмори тя, — а също и аз. Не мисля, че би трябвало да се разправам с пустинни скитници, пясъчни жители или с либийци, или пък да бъда унижавана в тяхно присъствие.

— Пшшшт! — изсъска ѝ Сененмут, после, спомнил си изведнъж за присъствието на жреците, се поклони, за да се извини, че бе изразил някакво противоречие спрямо Хатусу. — Ако Божествената...

— Божествената — язвително каза Хатусу — бе удостоена с обясненията на либийците. Те наистина не знаят коя маска да си надянат — на жертви ли или на нападатели. Наратуша, комуто нямам никакво доверие, твърди, че отровното вино може би е било предназначено за него и за другарите му. Изтъкнах му, че това вино не е било отровно, и че други може да настояват, че отровата е била поставена от него самия.

— Въсщност това възможно ли е? — попита Сененмут.

— Възможно е — отвърна Амеротке. — Наратуша бе последният, който държа в ръце специалния бокал, преди да го върне на Ени — той вдигна вежди. — Ловкост на ръцете, фокусничество? Илюзионистите и хората-скорпиони правят подобни трикове, също както и джебчиите по пазарите. Но ако е така, защо? Защо либийците

биха отровили тримата писари? За да разтрогнат договора? Та нали именно те бяха тези, които го искаха и настояваха за него? — Сви рамене. — Все пак аз напълно възприемам подозренията на Божествената: на Наратуша не може да се има доверие.

Минакт се протегна и прошепна нещо в ухото на Ени:

— Има и една друга възможност — вдигна глава първожрецът. — Ваше Превъзходителство? — погледна той към Сененмут.

— Рекхет — дрезгаво изшептя Минакт.

— Кой? — попита Амеротке.

— Истинското му име не може да бъде споменавано — начумерено отвърна Ени на Амеротке, сякаш съдията трябваше да е наясно с това. — Името му е сред *керит* — допълни Ени. — Прокълнатите.

— Обясни му — гласът на Хатусу стана малко колеблив, — Негово превъзходителство съдията Амеротке може би не е бил натоварен с този случай.

— Случи се по време на царуването на...

Хатусу не дочака Ени да свърши:

— Преди около четири години — започна тя, — в края на царуването на моя полубрат... — Думите ѝ дойдоха изневиделица; малцина, включително и тя самата, обичаха да споменават нейния съпруг и полубрат, който умря внезапно, при много мистериозни обстоятелства. — По това време — продължи тя и гласът ѝ се извиси, — из цяла Тива имаше ужасни отравяния. Броят на мъртвите, особено сред благородниците, бе скандален. А! — хладно се усмихна тя при погледа, който Амеротке ѝ отправи в знак, че се е сетил.

— Божествена — промърмори той, — сега си спомних много добре.

— Кажи му — подкани тя Ени, като му махна с ръка.

— Както Божествената каза, страшни отравяния имаше тогава. Хората се чудеха кой би могъл да е убиецът. Той явно забъркваше някаква неуловима, много хитроумна тайна отрова, за каквато дотогава никой нищо не знаеше.

Ени замълча, за да подсили ефекта на думите си, и Амеротке долови ужаса в тях. Стаята сякаш стана по-студена, потрепващите сенки — по-плашещи, а пламъците на факлите сякаш вече не светеха толкова силно. „Всички те, помисли си Амеротке, независимо от

техния ранг и власт, са уязвими човешки същества, събрани в тази проста, гола, зле осветена стаичка, за да размишляват и да обсъждат една внезапна и жестока смърт.“ Той ясно си припомни случая, за който ставаше дума. Убийството често кръстосваше из сокаците и из широките улици на града. Съпрузи, на които им бе дотегнало от съпругите им, съпруги, на които им бе дошло до гуша от съпрузите им, бизнес конкуренти, дебнещи се един друг. Можеше да се наемат всякакви убийци — майстори на ножа и камата, ловки отровители, изкусни стрелци. Рекхет обаче бе различен: еликсири и лекарства, давани по някакъв начин на най-властните хора из цяла Тива, и всички умираха при загадъчни обстоятелства.

— Извършителят на тези мерзости — обясни Ени — стана известен като Рекхет, Демона отровител. Кой е бил той и как е успявал да разпростира смъртоносната си отрова из целия град, никой не знаеше. Слуховете се носеха и рояха като скорци и при все това истината оставаше скрита. Хората твърдяха, че сигурно би трябвало да е лечител, някой, който познава тайните на лекарствените препарати.

— И пръстът на обвинението се насочи към този храм — измърмори Амеротке, — към Дома на човека-бог Птах, Лекаря, Лечителя.

— Именно! — Ени избърса уста с опакото на ръката си. — Група влиятелни жреци-лечители започнаха да проучват различните смъртни случаи. Хората можеше — и то наистина се случваше — да умрат от най-различни видове храни; можеха да се правят предположения, но да се намери доказателство бе много трудно. Все пак те имаха своите подозрения. Един от групата, Усербати, който освен това бе и писар на водите, много амбициозен човек, дойде при мен. Не даде никакви имена, но спомена, че този Рекхет, този Демон отровител, може да е намерил Ари Сапу.

— Книгите на гибелта? — попита бързо Амеротке. — Мислех, че те са измислица.

— Ние също — призна си Ени. — Предполагаше се, че са били написани преди много години от изкусен майстор отровител, истински магьосник. В Ари Сапу са описани всички отрови, познати под небето: лекарствени препарати, прахове и еликсири, които за миг могат да вледенят човешкото сърце или да изпратят душата в Пустинята на сънищата. Усербати вярваше, че Книгите на гибелта са излезли на бял

свят и че Рекхет — тук Ени се наведе напред, с лице, лъснало от пот, — не само ги притежава, но и е един от нас. Разбирате ли, Ваше Превъзходителство Амеротке, Усербати твърдеше, че Ари Сапу винаги са били тук, скрити в този храм. Твърденията му имаха подкрепата на няколко от колегите му.

— Бъди по-конкретен! — рязко го подкани Сененмут.

— Ще бъда! — язвително и гневно се тросна Ени. — Усербати, човек изключително самомнителен, не ми каза особено много. Вместо това той покани колегите си на специална вечеря в своя жрчески кабинет, за да обсъдят темата. Яденето бе приготвено в храмовата кухня.

— И всички те бяха отровени! — прекъсна го Амеротке. — Спомням си този скандал.

— Тревогата бе вдигната, след като слугата ги намерил проснати в трапезарията — обясни Ени. — Незабавно наредих да бъдат изследвани вещите на Усербати. Открито беше парче папирус, съдържащо проклятието „Ама-ашт — поглъщачът на гнусотии“. То бе написано няколко пъти, а до него бе записано името на един от най-изтъкнатите ни жреци-лечители. Бяхме убедени, че това е Рекхет. Стражите ни обискираха квартирата му тук, в храма, и откриха сандъче с отрови, както и кесия със злато и сребро. И нещо по-важно, бе открита също и *сехура* — проклятие, отправено към Наблюдаващите, отново насочено срещу Усербати. Свещеникът лекар незабавно бе арестуван от Надиф, началника на Меджай, тиванската полиция. Той и меджаите му проведоха по-нататъшните разследвания. Виновният не обясни наличието на сандъчето с праховете, папируса на Усербати, проклятието в стаята си, нито пък богатството, което тайно бе натрупал.

— Голям скандал беше, голям скандал! — намеси се Мабен.

— Доверието в нашия храм — добави Минакт — щеше да бъде подкопано.

— Повече от това — язвително каза Мабен. — Всички научиха за отравянията — той сви рамене, — отчасти защото моят полубрат, търговецът Ипуе, обяви голяма награда за залавянето на Рекхет.

— Защо? — любопитно попита Амеротке. — Познавам Ипуе като най-виден търговец, който стори много за развитието на

търговията със Страната на Пунт и дори с островите във Великото зелено море.

— По време на отравянията при царстването на Рекхет — отвърна Мабен — съпругата на Ипуе мистериозно изчезна. Някои твърдяха, че е избягала от него, но така или иначе, никой повече не я видя. Ипуе бе убеден, че е отровена.

— От кого? — разшава се Амеротке, заинтригуван от тази разрастваща се история за смъртта.

Мабен просто сви рамене.

— А Рекхет? — каза Сененмут и предизвикателно изглежда Ени.

— Беше арестуван — въздъхна първожрецът. — Доказателствата му бяха представени. Той ги отричаше в началото, настоявайки, че е невинен. Трябваше да... — Ени се прокашля, за да скрие притеснението си, — не искахме случаят да бъде отнесен до съда и да се стигне до публичен процес. Както моите колеги казаха, перспективата за скандал...

— Разбирам — стисна челюсти Амеротке.

— Накрая Рекхет си призна и се остави на милостта на фараона. Намесихме се и пошепнахме в ухото на владетеля. Рекхет бе осъден на доживотен затвор в някакъв оазис, далече в западните Червени земи.

— И каква връзка може да има той със смъртните случаи от днешния ден?

— Рекхет — намеси се Сененмут — е избягал от Оазиса на горчивия хляб преди около месец. Явно е бил хванат от банда пясъчни жители, петима от които бяха принесени в жертва днес. Те заловили него и един търговец на кожи от Мемфис, който работеше за мен. Пустинниците на свой ред били пресрещнати от имперски кавалерийски отряд с бойни колесници.

— И? — попита Амеротке.

— Това, което Теджен, командващият офицер не е осъзнал, е, че по време на стълкновението с пясъчните жители търговецът е бил убит. В последвалия хаос Рекхет си присвоил самоличността на търговеца. Повечето от пустинниците били убити; отрядът се върна в Тива; Рекхет обаче се изплъзна. Едва много по-късно кметът на града, който се зае със случая, откри, че мемфиският търговец е бил убит, а самозванецът е изчезнал. В първия момент не обърнаха много внимание на този факт; за тях той бил просто още един затворник,

който скоро щял да бъде заловен — Сененмут поклати глава. — Едва след като бяха пратени куриери до Мемфис и до затворническия оазис, осъзнахме колко важно е било това бягство. Макар да не ни засягаше пряко... Е, поне доскоро не ни засягаше.

— Но Рекхет със сигурност не би могъл да влезе в този храм — възрази Амеротке. — Да получи достъп до осветеното вино, да дестилира отрова?

— Възможно е — промърмори Ени. — Той е живял тук години.

Амеротке се загледа встрани и се запита какво ли правят в момента жена му и двамата му синове. Може би бяха в градината на техния дом, къпеха се в басейна или се бяха сгушили в сянката на чинара. А Шуфой, неговият главен прислужник, това джудже без нос? Амеротке се усмихна вътрешно. Шуфой най-вероятно бе пиян и се излежаваше, похърквайки, в слугинските стаи, или пък опитваше да продаде нещо...

— Ваше Превъзходителство?

Амеротке се сепна, отърси се от мечтателния си унес и погледна към Хатусу.

— Божествена — поклони се той, — сега вече навлизаме в полето на фантазиите — какво би могло да бъде, как би могло да бъде, как би трябвало да бъде?

Хатусу кимна в съгласие.

— Направихме каквото можахме. Един въпрос — вдигна ръка Амеротке, — мирният договор бе подписан вчера сутринта, непосредствено след обичайното жертвоприношение призори, прав ли съм?

Ени и останалите кимнаха, за да потвърдят.

— И после какво?

— Тримата секретари се отдадоха на ритуала. Те бяха държани затворени в Параклиса на Детето-бог Хор, за да прекарат един цял ден в пост и молитва, преди договора да бъде осветен и благословен.

— И кой отговаряше за тях? — попита Амеротке.

— Аз отговарях — вдигна ръка Мабен. — Но Минакт ми бе съветник по ритуала.

— Някой друг влизал ли е в параклиса, където са били изолирани тримата свещеници? — попита Амеротке.

— Аз бях натоварен с приготовленията — отвърна Минакт, — но там общувах само и единствено с Мабен. На практика дори не съм влизал в стаята.

— И вие сте сигурни, че писарите не са пили или яли нищо развалено?

— Ваше Превъзходителство! — Мабен вдигна двете си ръце в умоляващо изражение. — Готов съм да дам най-свещена клетва. В тази стая не са влизали нито храна, нито напитки. Нищо неподобаващо или забранено не се е случило. Наистина, тримата писари бяха гладни и жадни, но те бяха щастливи заради договора, който бяха постигнали от името на Божествената. Бяха си обещали най-разкошен пир и празненство...

— Има ли нещо друго, Ваше Превъзходителство? — рязко го прекъсна Сененмут.

Съдията поклати глава. Той вече бе решил какво да прави. Когато срещата приключи, набързо се извини и тръгна, слизайки надолу по външната стълба. На половината път спря и се загледа към хубавия вътрешен храмов двор с прекрасната редица от красиво оцветени колони, площадчета, фонтани, слънчеви павилиони, странични крила, коридори и пътечки; стени, обсипани с цветя, златовърхиobeliski, пробождащи светлосиньото небе, а в средата — централният храм и ограждащите го параклиси, изградени от най-различни камъни, от белоснежни, медноцветни и розови варовици. Въздухът на късния следобед бе наситен със силен, натрапчив мирис на кръв, идващ от изгаряните на кладата жертви: той се смесваше с тамяновия аромат, вдигащ се от миниатюрните кадилници, изработени във формата на кораби и лодки, както и с острия селски мирис, идващ от конюшните и краварниците. Чуваха се гласове, които се издигаха във викове. Долиташе подрънкване на цимбали. Вечерният ветрец довяваше неясните думи на някакъв химн. Слънцето клонеше към залез, златната светлина в небето почервявяваше и лъчите ѝ се процеждаха като нежни нишки от белите къдели на облаците. Дякони и прислужници сновяха забързано, като се смееха и бърбеха. „Ипет-сут“, помисли си Амеротке: идеалното място. „Да, това обаче бе и място на бежен, убийствени намерения. Домът на Рекхет, гнездото на Ари Сапу, Книгите на гибелта, това бе храмът на ужаса, където трима знатни

египетски писари бяха убити за срам — и гняв — на фараона и за унижение на Египет.“

---

[1] Птах е едно от малкото египетски божества, което се изобразява не само с човешка фигура, но и с глава на човек, като човешко същество. — Б.пр. ↑

[2] Ипет-сут означава избрано място. Храмът на Птах е бил главна светиня на Древен Египет в продължение на повече от 2000 г. — Б.пр. ↑

[3] Елитна гвардия и жандармерия на фараона. — Б.пр. ↑

[4] Бог Хор се изобразява винаги с ястребова глава, увенчана с двойната корона на Египет, считан е за първия фараон. — Б.пр. ↑

[5] Двойната корона, или „хеджета“ на Некбет е увенчана с изображение на богинята-лешояд Некбет и символизира обединението на Горен и Долен Египет. — Б.пр. ↑

[6] Богинята-кобра, изобразявана до главата на лешояда върху същата тази корона. — Б.пр. ↑

[7] Средиземно море. — Б.пр. ↑

[8] Особен вид боздуган, чиято ошипена топка е вързана на верига за дебела пръчка; представлява не само бойно оръжие, а и символ на властта. — Б.пр. ↑

[9] Земите извън поречието на Нил, обитавани от варвари, наричани общо с наименованието пезеджет паджаут, или Деветте лъка. — Б.пр. ↑

[10] Изворите на Бели Нил. — Б.пр. ↑

[11] В превод от древноегипетски: Могъщата — Богиня на войната, разрушението, конфликтите, но и на изцелението; съпруга на бог Птах. — Б.пр. ↑

[12] Макет на храм, миниатюрен мавзолей. — Б.пр. ↑

[13] Наричана още Пуент от древните египтяни, както и Та Нетджер, в превод „страна на бога“, намирала се е накъде около днешна Еритрея, Северна Етиопия и в Източен-Североизточен Судан. По времето на Хатусу е направено най-голямото успешно нашествие в тази страна, предвождано от самата нея. Пунт бил източник на множество екзотични продукти, подправки, злато, благовония, абанос, алабастр, слонова кост, роби, дивеч и пр. — Б.пр. ↑

- [14] Капок — дърво, което дава растителни влакна, подобни на памука. — Б.пр. ↑
- [15] Става дума за праговете на Нил. — Б.пр. ↑
- [16] Горещият сезон. — Б.пр. ↑
- [17] Бог Сет. — Б.пр. ↑
- [18] Храмът на Птах всъщност представлявал и най-голямата лечебница в Египет. — Б.пр. ↑
- [19] Детето Хор — син на Озирис и Изида. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

МЕСЕЧ-И: НЕНАВИСТ

Амеротке продължи по стълбите. Попита минаващ наблизно прислужник за посоката и слезе още по-надолу, в зейналите подземия на Дома на смъртта и нейното вътрешно светилище, мрачния и зле осветен Уабет^[1], Дома на пречистването. Щом затвори вратата зад себе си, след като бе показал личния си печат на стражите, той си даде сметка колко е задушно вътре. Взирайки се в мрака, различи потните тела на Пазителите на смъртта, които тихичко се придвижваха през тъмната, с лица, скрити зад чакаловите маски на Анубис. Горчиво-солената миризма на самородна сода се смесваше с парфюмите, използвани за прикриване на всепроникващото, неизлечимо зловоние на гниене и смърт. Жреци припяваха монотонно молитви и псалми от Книгата на мъртвите: „Дойдох при теб, господарю мой от Далечния запад, за да боготворя твоята красота; не съм сторвал зло... Отворете, духове на светлината, отворете вратите на Запада...“

Трупове на тримата писари лежаха в най-отдалечения край на стаята под малък прозорец, който бе единственият източник на светлина тук. Бяха положени на леко наклонени дисекционни маси и балсамирането им вече бе започнало — стомасите им бяха разрязани със священ обсидианов нож, вътрешностите им бяха извадени и прибрани в приготвените траурни урни. Надзорниците на смъртта със сигурност бяха заети — те работеха бързо, опитвайки се да изпреварят жегата и да се преборят със скрития ефект на отровата, която мъжете бяха изпили. В слабата светлина лицата и телата на жертвите сега изглеждаха омиротворени, докоснати от спокойствието и ведрината на смъртта; крайниците им бяха меко отпуснати и изпънати, но в съзнанието на Амеротке изплува картината на неистовия им пристъп от тази сутрин.

— Господине? — Главният надзорник на смъртта излезе от един тесен като иглено ухо коридор отдясно на Амеротке. Стар и благ човек, той носеше малка ритуална метличка и потир с вода от Свещеното

езеро. Погледна с присвити очи през тъмнината и разпозна Амеротке: — Господарю! — той се поклони дълбоко.

— Можете ли да ми кажете — попита Амеротке, сочейки към трите тела, — как точно са умрели?

— Как са умрели ли, Ваше Височество? От нещо истински зло — надзорникът хвана Амеротке за лакътя и го заведе по-близо до трите трупа.

Повдигна ленения чаршаф и му показва разрязаните им и отворени стомаси. Част от кожата бе отметната и прегъната нагоре като капак. Амеротке притисна ръце към лицето си. Въпреки миенето и парфюмирането все още се усещаше ужасно зловоние, от което му се повдигна. Той се извърна. Надзорникът го поведе към другата страна на стаята и двамата застанаха под прозореца.

— Виждал съм много трупове — Амеротке избърса уста с опакото на ръката си, — но тази миризма, това е нещо повече от зловонието на смъртта.

— Това е отвратителната смрад на отровата, господарю. Но каква е била или как е дадена, не мога да кажа. Когато телата бяха отворени — той потупа собствения си стомах, — вътрешностите им бяха като развалени, почти съвсем изгнили и нямаха никакъв цвят.

— И какво би могло да причини това? — попита Амеротке.

Надзорникът се засмя. Остави долу светената метличка и потира с водата и потри ръце.

— Господарю, по колко начина може да бъде убит човек?

— Чувал ли си за Ари Сапу? — попита Амеротке. — Книгите на гибелта?

— Разбира се — отвърна старият човек, — постъпих в този храм още когато бях три педи от земята. Обичам това място. Това е моят дом, моя живот. Аз... — той долови искрата на нетърпение в очите на Амеротке. — Извинете ме, господарю. За вас това е огромна загадка, но за мен смъртта не съдържа никакви тайни: просто три тела, чиято ка вече пътува в Далечния запад. Аз съм тук само за да облекча техния път, както акушерка при раждане, но, разбира се, да, чувал съм за Книгите на гибелта. Вие знаете — приближи се той, — че в нашата библиотека има фрагменти от нея, нали? Беше открита преди много години. Господарю, може би си струва да се прочете.

— Нещо друго? — попита Амеротке, сочейки към телата. — Има ли нещо, което да можеш да ми кажеш?

— Измих телата — отвърна надзорникът. — Претърсих ги за всякакви възможни симптоми, но... — той сви рамене.

— Кажи ми — попита Амеротке, — когато махаш вътрешностите от коремите, понякога намираш някакви остатъци от последната приета храна, нали?

— Тези бяха празни — отговори надзорникът. — Органите бяха на петна, обезцветени, леко набъбнали и подути, и като че ли промити от отвратителната отрова.

— А нещо друго? — настоя Амеротке. — Нещо по телата, по ръцете, около устата?

Надзорникът поклати глава.

— Нищо, господарю. Имам предвид нищо, което да съм забелязал.

Амеротке поблагодари на надзорника, после си тръгна от Къщата на смъртта и изкачи обратно стълбите към вътрешния двор на храма. Постоя за миг, любувайки се на лъчите на угасващото слънце, приветствайки полъхналия ветрец, опитвайки се да освободи ноздрите си от вонята на гниlost и от соления мирис на залата за балсамиране. Наистина, беше видял много трупове, но всеки един случай бе уникален и навяваше страх от смъртта. Той излезе от сенките и се загледа в небето, което бързо променяше цветовете си. Откъм храма протръбиха рогове, забиха гонгове, разнесе се мелодична музика на цимбали и лири — храмовите музиканти и хорът репетираха химна за сутрешното жертвоприношение. Мина през градината, където един слуга му сипа чаша чиста вода от висящия на пояса му мех, изработен от кожа на цяла газела, с малък мундщук на мястото на главата на животното. Слугата го упъти към Дома на писарите, където се намираха библиотеката и архивът. Долната част на Дома се състоеше от редица малки стаички, наредени покрай коридор, украсен с отличителните знаци и емблеми на Тот, Бога на думите, и с ужасни сцени от страховити истории и приказки, толкова обичани от тиванците. Амеротке разпозна много от фигурите: Ша, злото и отмъстително творение на Сет, чийто поглед превръщаше човек в камък; Сага, злостното и отвратителното създание с ястребова глава, способно на неописуеми жестокости.

Жрецът-библиотекар, надзорник на книгите, който дойде да приветства Амеротке, приличаше на стар селянин с грубата си кожа и воднистите си, избягващи директния поглед очи на лукавото си лице. Той неохотно пусна Амеротке през тежката кедрова врата, но не откъсваше поглед от водната купа в дъното на коридора, капките от която бавно отмерваха времето^[2].

— Светлината отслабва — заоплаква се той.

— Но аз не! — отсече рязко Амеротке. — Господарят Сененмут...

— Разбира се, разбира се — промърмори библиотекарят, прокарвайки по лицето си пръсти, целите изцапани с мастило.

Амеротке каза на възрастния човек какво иска да види.

— Фрагментът от Ари Сапу? — зяпна библиотекарят. — О, богове! Мислех си за нея днес, когато писарите... — и мърморейки нещо под носа си, той въведе Амеротке в една квадратна каменна стая с решетести прозорци на външната стена.

Помещението беше обточено с полици, а под тях имаше ленени торби и тръстикови кошове за съхраняване на ръкописи, в стените бяха издълбани специални ниши, също предназначени за съхранение за малки ръкописи и свитъци папирус.

— Прашасало място на забравени спомени — промърмори библиотекарят, доближавайки се до една от нишите, от която измъкна меден цилиндър. Махна капака му и извади свитък папирус, дълъг около две педи и почти толкова широк.

Амеротке го взе, разгъна го и отиде с него към западната страна на библиотеката, за да улови избледняващата светлина, процеждаща се през единствения прозорец. Седна на една варовикова скамейка и започна съсредоточено да проучва старателно изрисуваните йероглифи. Това беше просто извадка и все пак, докато я четеше, го обхвана дълбок и смразяващ страх и го завладяха мрачни предчувствия. Беше си имал работа със злокобни магьосници, майстори на тайни прахове, отвари, церове и отрови, истински властелини на мрака. Тива гъмжеше от аптекари, доктори, врачове, лечители, чародеи и хитреци, които срещу скромно заплащане биха приготвили най-смъртоносна отрова. Имаше дори гилдия на отровителите — професионални убийци, но това... Амеротке продължи внимателно да изучава откъса. Той съдържаеше най-

подробни описания на конкретни отрови и на начините за приготвянето им, отвари и съставки, за които никога преди не бе чувал: редки минерали, добивани от скали и кристали; растения и билки, които не вирееха покрай Нил; сокове и есенции от определени змии и насекоми, които се въдеха само в най-дълбоката и непроходима джунгла отвъд праговете, на стотици мили на юг. Събирането, дестилацията, приготвянето, симптомите и ефектът на тези отрови бе щателно описан, по начин, твърде подобен на архитектурните обяснения за кирпичени постройки или ли за строеж на къща, да речем.

Амеротке се сепна от някакъв звук. Погледна напред, заслонявайки очи с ръка срещу пряката светлина.

— Какво?! — той се изправи и в този момент си даде сметка колко студена е станала вечерта.

— Господарю, съжалявам! — в сенките пристъпи Минакт, а библиотекарят се влачеше по петите му. — Господарят Ени каза, че може да поискате да проверите Параклиса на Детето-бог, в който тримата писари бяха изолирани преди церемонията.

— Да, да — Амеротке погледна към небето.

Медночервените нишки се бяха разширили и се смесваха с белите валма на облаците. Той изложи шия на наладата от полъхването на вечерния ветрец, после подаде папируса на библиотекаря, благодари му и тръгна след Минакт през храмовия парк. Минаха през колонади, покрай които се мотаеха и клюкарстваха слуги; край параклиси, статуи и градини, над които хвърляха сянка чинари, смокини и терпентинови дървета. Върбите също бяха в изобилие, истинска каскада от зеленина, сякаш дърветата се бяха навели да пийнат от проблясващата водица в каналите, които захранваха басейните, фонтаните и миниатюрните езерца на храма. В сянката на тези дървета се издигаха конусообразни пчелни кошери и елегантни слънчеви павилиони, където съхраняваха напитки за онези, които потърсеха подслон.

В началото вървяха мълчаливо, а Минакт се държеше като човек, който изпитва истинско страхопочитание и благоговение пред Негово превъзходителство върховния съдия. Амеротке се усмихна вътрешно, тъй като вродената словоохотливост на главния писар избиваше под

повърхността и не можеше да не вземе връх. Скоро той започна да бърби за храмовите дела.

— Как предполагате, че са умрели? — Амеротке мигом съжали, че така внезапно го прекъсна.

Минакт спря клюкарстването си и лицето му се набръчка от изненада:

— Господарю съдия, искате моето мнение?

— Бих го оценил!

— Е, добре! — Минакт му хвърли бърз поглед, после примигна срещу небето. — Трябва да са либийците.

— Но как? — попита Амеротке.

— Писарите бяха в чудесно разположение на духа и в най-добро здраве тази сутрин. Нали, господарю...

Амеротке се съгласи.

— Ами — Минакт доближи лице и зашепна, — трябва да е била чашата. Спомнете си, господарю Амеротке, чашата бе в ръцете на Наратуша; той я подаде обратно на господаря Ени, който пък я подаде на тримата писари.

— И?

— Помня — продължи развълнувано Минакт, — че Ени и нашите трима писари държаха чашата в дланите си, но либийците, както е обичаят им...

Амеротке разбираше вълнението на Минакт. Той беше виждал как пият либийците и жителите на пустинята; те обикновено хващаха ръба на чашата или ведрото. И Шуфой правеше така. Амеротке затвори очи:

— Наратуша и неговите придружители държаха чашата...

— Да, да, точно така — прекъсна го Минакт, — те я държаха за ръба.

Амеротке отвори очи.

— Сигурен ли си? — попита той.

— Не само аз — продължи Минакт, — а и господарят Ени. Той заяви, че когато му е подал чашата обратно, Наратуша я е държал с двете си ръце за ръба. Така че, нали разбирате, господарю съдия...

— Той може да е намазал ръцете си с някаква отрова, някаква смъртоносна злъч, някаква пагубна течност и да е натрил ръба на чашата с нея — заключи Амеротке. — Нещо смъртоносно, бързо, като

отровна стрела. Естествено, тази част от ръба на чашата, държана от Наратуша, след това е бил предложена на нашите писари; да се завърти обратно би се изтълкувало като обида — един вид египтяните отказват да пият от онази част на чашата, която е докосвана от либийците. Но има ли толкова мощна отрова, че само едно просто намазване?

— Аз не знам — отвърна Минакт, — но има микстури, казвали са ми го лечители, от които само една капчица може да убие човек за един миг. Из Червените земи има скорпиони и змии, които могат да убиват човек, докато мигне веднъж.

— Знаеш ли нещо за тези отрови?

— Знам нещичко — разсмя се Минакт. — Аз съм повече жрец, отколкото лечител. Но знам нещичко и за Ари Сапу.

— Каква е историята?

Амеротке хвана Минакт за лакътя и го поведе към един от слънчевите павилиони, украсени със сини и жълти пълзящи цветя. Обзавеждането се състоеше от пейка, на която бе постлана ватирана постелка.

— Книгите на гибелта — започна Минакт, като се настани удобно — не са легенда. Преди около петдесетина години един жрец-лечител решил да отиде на пътешествие. Той бил човек на мрака, с тъмна душа и любопитно сърце. Пътувал отвъд праговете, в гъстите непроходими джунгли на юг от Нубия. Мнозина го мислели за умрял, но след няколко години той се появил и отново поел своите задължения на жрец, лечител и учен. Скоро си спечелил завидна слава заради лечителските си успехи, но те принадлежали на часовете на Ра, когато Окото на бога било връз него. Нощем обаче това създание на мрака се промъквало в града със забърканите от него отрови и хранело с тях Маар, най-бедните, окаяни, най-низвергнати хора от простолудията. След това внимателно наблюдавал ефекта и симптомите на различните препарати и отвари. — Минакт направи ефектна пауза, бърчейки чело, напъвайки се да си припомни подробностите на тази злокобна история. — След това той се връщал и нанасял всичко в своя труд, който днес носи името Книгите на гибелта.

— И?

Минакт повдигна вежди:

— Бедняците винаги мрат като мухи, но броят на отровените сред клетниците нараствал драстично, откривали телата им в

изоставени колиби, занемарени бедняшки квартирки и порутени къщици. Кметът на Тива се разтревожил, надвиснала опасност от размирици и бунтове. Накрая убиецът бил заловен. Бил изправен на съд и осъден, заровили го жив с неговите книги — махна с ръка към градината — някъде тук, в Храма на Птах.

— На свещена земя? — попита Амеротке.

— Да, господарю, това е било преди много години. Оттогава насам храмът е бил разширен и развит, но легендите твърдят, че някъде тук лежат Книгите на гибелта, до костите на своя автор.

— Чел ли си откъса?

— О, да — отвърна Минакт. — Повечето учени в нашия Дом на живота са го чели.

— Отдавна ли си посветен в този храм? — попита го Амеротке.

— Разбира се — усмихна се Минакт, — постъпих тук, още когато бях малко момче.

— И имаш семейство тук? — попита отново Амеротке, който изпитваше любопитство към този добродушен писар.

— Ерген съм, господарю, но живея хубав и пълноценен живот, като всяко врабче, което гнезди тук, наблизо до олтара на господаря Бог Птах. Бях — замечтано продължи той — помощник на първожреца; изпълнявах повечето от главните служби в този храм.

— Познаваш ли Рекхет, затворника, който е избягал?

— О, да, макар и само отдалеч, съвсем слабо — Минакт замълча, килнал глава, сякаш се заслушваше в песните на птиците в техните сребърни клетки, започнали светъл и звучен химн в прослава на приближаващата нощ. — Беше учен, тих човек, без семейство. Беше изцяло потопен в изследванията си. Никога не бих го заподозрял. Наистина, все още ми е трудно да преценя какъв точно беше, но нали — тук Минакт поклати глава — и водите на Нил текат тихи, а все пак са много дълбоки? Господарю, ще продължим ли към параклиса?

— Не, не още — Амеротке се изправи и пристъпи извън павилиона. — Споменахте либийците. Елате — усмихна се той на своя компаньон, — да отидем да ги навестим.

Минакт неохотно се съгласи. Той повика двама дякони, млади мъже, обучавани за служба в олтара, за да ги заведат до Дома на отдиха, където бяха настанени либийските пратеници. Околният парк бе охраняван от офицери от полка Славата на Амон. Те споделяха това

задължение с хора от свитата на либийците — жилави мъже, облечени в широки роби и с ленени забрадки на главите, чиито краища бяха праметнати през носа и устата така, че им придаваха по-скоро зловещ, отколкото тайнствен вид. Един от египетските офицери гарантира за Амеротке и Минакт и те бяха въведени по стълбите във вестибюла, който бе великолепно осветен от маслени лампи и светилници, пламтящи в прозиращи алабастрови гърненца. След кратко изчакване те бяха поканени в централната стая — голяма, елегантна зала, със стройни колони, инкрустирани на върха и в основата със златни лотосови цветове и осветена от множество прозоречни отвори. Стените бяха покрити с хващащи око шарки на цветни гирлянди — лотоси, макове и жълти цветове на мандрагора. В дъното, върху широк подиум под единия прозорец, на разположени в кръг възглавнички, се бяха изтегнали либийците, а масичките пред тях бяха отрупани с подноси и чаши. До тях върху украсена с цветя поставка бе оставена стомна с вино. Някъде наблизо, в сенчеста ниша се бяха настанили музиканти и тихичко свиреха на мандолини, арфи и лютни. Либийците бърбяха помежду си, но млъкнаха, когато офицерът, избързал напред, обяви пристигането на неочакваните им гости:

— Влезте, благородни господа.

Либиецът в центъра се изправи и им махна с ръка към подиума, за да ги покани да се присъединят към тях.

Наратуша изглеждаше по-висок, отколкото в храмовия двор. Със сигурност беше отпочинал. Той разхлаждаше остроото си лице с позлатено абаносово ветрило, инкрустирано с тюркоази и карнеоли, личен дар от фараона. Бяха донесени още възглавници, чашите бяха напълнени с най-доброто вино от Имот и Абеш. Амеротке и Минакт бяха поканени да седнат и либийският главнокомандващ посочи към сребърните и златни подноси, разпръснати по масата, и отрупани с всякакви ястия: патладжанена салата, яйца хамин^[3], риба в лешниково лучен сос, пиле, телешко месо в пиперков сос, грисов кекс и парчета твърд, захаросан мед.

— Храна, благородни господа?

Двамата гости тактично отказаха. Либийците, заключи Амеротке, като се огледа, със сигурност се бяха наяди и напили до насита. Малките топчици благовонни масла, поставени по късо подстриганите им коси, имаха дълго действие и се изпаряваха и стичаха в ароматни,

сладки струи по бузите, вратовете и голите им гърди. Въпреки че прозорците и страничните врати бяха отворени, на подиума бе доста горещо и задушно.

— За удоволствието от вашата компания, благородни господа — Наратуша се ухили на другарите си. — Ние сме ви истински благодарни — добави той и сръбна шумно от чашата си.

„Грешка, неискреност, преструвка, за да ги заблуди“, помисли си Амеротке. Другите либийци можеше и да са пияни, но водачът им бе трезвен колкото самия него; можеше да е сигурен в това заради бистротата на погледа му и прецизността на движенията му. Но такава си беше природата на Наратуша: хитър, коварен и лукав — опасни качества, които се добавяха към заклетата омраза към Египет. Не за пръв път през този ден Амеротке се запита как този пълководец, чиито ръце бяха изцапани от кръвта на толкова много египтяни, бе дошъл тук от Червените земи, за да се поклони толкова ниско, че чак да усети мириса на земята по обраслите с папируси и тръстики брегове на Нил. Според Сененмут либиецът се беше съгласил да превърне народа си във „фараонско куче“ в замяна на много злато, сребро, скъпоценни камъни и най-вече на правото да търгуват с големите мини покрай пътя на Хор през Синай.

— Господа! — Наратуша прекъсна бърбенето си с Минакт и се протегна напред над малката акациева масичка пред него. — Господарю Амеротке, неприятно ли ви стана от нашето пиршество? — Либиецът говореше египетски с остър и завален акцент, използвайки лингва франка^[4], диалекта на пристанищата покрай делтата.

— Да, уважаеми господа. Съжалявам — безцеремонно му отвърна Амеротке, — все пак смъртта на нашите трима писари тази сутрин...

Доброто настроение се отцеди от физиономията на либийците и глъчката на водените разговори рязко замря.

— Намерили сте убийците?

— Не, разбира се — отговори Амеротке.

— Тогава защо сте дошли тук? Ние не сме виновни. Не сте дошли тук, за да...

— Не — тактично го прекъсна Амеротке. Той видя как един от либийците хвана чашата с вино за ръба. — Дойдох, за да ви осведомя, че смъртта все още си остава забулена в тайна.

— Аха, и искате да ни разпитате.

— Да.

— И?

— Възможно ли е смъртта на тези трима писари по някакъв начин да попречи или да омаловажи мирния договор, който подписахте с Египет?

— Разбира се, че не. Нима Божествената...

— Разбира се, че не — Амеротке нарочно повтори като ехо думите на либиеца. — В крайна сметка договорът ще бъде спазван и зачетен.

Наратуша се усмихна в отговор.

— Още един въпрос — Амеротке надигна делвичка със студена вода, притисна я към лицето си и се усмихна на либиеца.

— Да, господарю?

— Защо е този мирен договор? — попита Амеротке. — Имам предвид, защо сега?

Наратуша разтвори широко ръце:

— Египет ще постави границите си, където пожелае — той издекламира фразата досущ като някой странстващ книжовник на прашния площад, почти припявайки думите, сякаш тайно им се подиграваше.

— Моят въпрос, господа — настоя Амеротке, — беше защо сега?

— Колесниците на Божествената се носят надлъж и нашир — рязко каза Наратуша. — Ние имаме нужда да търгуваме, да живеем в мир — той махна с ръка наоколо, — да подражаваме на величието на Египет. Сега, господарю, няма ли да пийнете?

Амеротке схвана, че няма да научи нищо повече. Той отпи няколко глътки вино, вдигна тост за либийците, побутна Минакт и дипломатично се сбогува. Щом се измъкнаха от къщата, Амеротке спря под разперените клони на един чинар. Мракът се съгъставаше. Пътечките около храма сега бяха осветени от запалени факли и светилници. Виждаше се как островърхите, искрящи пламъци се умножават, защото храмовите свещеници бързаха да запалят още и още факли.

— Не съм сигурен — Минакт кимна назад, по посока на Дома на отдиха, — дали Наратуша е толкова невинен и наивен, колкото се представя.

Амеротке изсумтя в съгласие. Докато продължаваха надолу по отъпканата пясъчна пътека, той си даде сметка колко тихо бе станало в храмовите градини. Почувства някаква тревожност. Двамата с Шуфой често бяха минавали през мръсните и заплетени сокаци на Некропола, Града на мъртвите, по западния бряг на Нил. Амеротке притежаваше онова, което Сененмут наричаше почти животинско чувство за опасността. Съдията тайно вярваше, че бе плод на дългогодишното военно обучение, през което беше преминал в големите пустинни укрепления на Бухен. Дори и в такова тихо и мирно място като Храма на Птах това усещане за опасност бе боднало сърцето му. Нощният въздух бе свеж, луната беше пълна, звездите висяха като красиви цветя на фона на небето. И докато Минакт продължаваше да бърби за либийците, Амеротке почувства още по-дълбоко безпокойството си. Те излязоха от подслона на чинарите и точно щяха да завият зад ъгъла, когато той рязко спря и сепнато се заоглежда, което стресна спътника му. Амеротке се взираше надолу по тъмната пътека. Да! Беше сигурен, че е зърнал сянка, бягаща фигура, която се мярна в края на алеята и изчезна зад дърветата.

— Какво е това? — попита Минакт.

— Нищо! — Амеротке се обърна точно в момента, в който една нощна птица дрезгаво изграчи в дърветата зад тях, после продължиха по пътя си. Той бе сигурен, че някой, като рис — безшумно и зорко, се придвижваше зад тях в тъмнината и дебнеше всяка тяхна стъпка. Но кой? Жрец от храма или либиец, пратен от Наратуша? Амеротке остана нащрек.

Влязоха в оградената от стени градина, сред която се намираше Параклисът на Детето-бог. Факлите пламтяха в гнездата си, закрепени покрай колонадата пред малкия храм. Изкачиха стълбите, минаха през полуотворената врата и окъпания в лунна светлина вътрешен двор и влязоха в колонната зала. В дъното на светилището, правоъгълно помещение с множество врати от страни, в слабата светлина на лампите и светилниците в олтара, се бяха събрали няколко жреци и се занимаваха с нещо. Минакт обясни, че страничните врати са на помещения, които служат за канцеларии и складове. Наосът на свещената маса бе затворен; около него бяха струпани гирлянди и венци от цветя, купчини от зрели плодове и подноси с прясно изпечен

хляб, за да могат жреците да ги поднесат като храна на Детето-бог Хор по време на сутрешното жертвоприношение.

Минакт поведе Амеротке към една от стаите, които ограждаха наоса. Пазителят на храма притича и им отключи вратата, после ги въведе вътре и побърза да запали лампите и светилниците. Стаята бе съвсем простичка и почти гола: само няколко най-необходими и съвсем обикновени мебели, молитвени възглавнички и маса, отрупана с делвички и парчета пергаменти. Амеротке видя три сламеника, служещи за импровизирани легла, наредени на едната стена под плочата с изображението на голото дете Хор. Младият бог, възседнал крокодил, държеше виещи се змии в ръцете си; над него бе фигурата на грозния бог на семейството и дома Бес с озъбената си усмивка. Амеротке изведнъж изпита смътен и необясним страх, докато гледаше плочата. Подобна имаше на стената на стаята, когато беше момче, но тя така и не беше предпазила от ужасната трагедия нито него, нито по-малкия му брат.

Амеротке се бе отдал на спомените, които нахлуваха неканени, и сега не им се поддаде. Олюля се леко на краката си. Беше уморен, стомахът му се бунтуваше; усещаше киселина в гърлото си, сякаш бе пил лошо вино или ял развалени плодове. Наистина трябваше да се прибере у дома. Искаше му се да е далече оттук. Насили се да се усмихне на Минакт, след това мина покрай масата и погледна към гърненцата с помадите, гримовете и благовонията, подредени пред плосък поднос от полирана мед; той трябва да беше служил като огледало, когато писарите се бяха приготвяли за церемонията по-рано през деня. Не се виждаха никакви остатъци от храна или напитки, нищо неуместно и забранено. Той вдигна няколко различни гърненца и ги помириша, но не долови, освен силния дъх на благовонно масло, друга миризма.

— Кой е идвал тук, освен писарите?

— Ние!

Амеротке се обърна. Първожрецът Ени и двамата му помощници — Хинкуи и Мабен, стояха на вратата. Мабен изглеждаше видимо развълнуван и разтревожен, а Хинкуи беше дори по-зле. Върховният

жрец пристъпи вътре, като мятеше коси свирепи погледи наляво и надясно.

— Ваше Превъзходителство — обхвана той стаята с широк жест, — това ще трябва да почака. Идвам от Божествената. Тя — Ени притисна дланите на ръцете си една в друга като за молитва — се оттегли за през нощта. Господарят Сененмут каза, че трябва да бъдете информиран за новите събития. Трябва да се заемете с този случай.

— Трябва? — удиви се попита Амеротке. — Трябва да се заема с какво?

— Ваше Превъзходителство — Мабен пристъпи, — ужасни новини. Пристигнаха късно тази вечер. Търсихме ви — свещеникът изглежда ядосано Минакт, сякаш държеше него отговорен за закъснението.

— Но какво има? — попита Амеротке.

— Зет ми, търговецът Ипуе, патрон на този храм, и съпругата му са намерени мъртви в късния следобед, удавени, открити са с лица надолу в лотосовия им басейн. Плували са...

— Инцидент?

— Не, господарю. Началникът на Меджай е убеден, че всичко е някаква подла, коварна игра — Мабен безпомощно разпери ръце. — Това е всичко, което мога да ви кажа. Аз самият тръгвам за Дома на златната лоза. Чудя се...

Амеротке излезе от стаичката и влезе в светилището с олтара. Той долови зловоние на кръв от скорошно жертвоприношение. Потри стомаха си и се загледа към входа в края на коридора. Мракът вече се бе спуснал.

— Дневното светило угасна — промърмори си той тихичко.

— Господарю?

— Да?

Ени влезе в светилището, сандалите му шляпаха по пода, надиплената му тога се издуваше и развяваше. Изглеждаше доста зловещо, досущ като герой на някоя призрачна история.

— Ваше Превъзходителство, слугата ви Шуфой...

— Да, той е джудже и мой слуга; а също е и мой приятел. Какво има, какъв е проблемът?

— Нищо — усмихна се Ени, — просто се е напил и е заспал дълбоко. Двама от моите слуги го занесоха на носилка в дома ви.

Сметнах, че така е най-добре.

— Благодаря ви — Амеротке съжали за предишната си сприхавост. — Мабен — извика той, — вървете в къщата на Ипуе. Кажете на началника Надиф, че ще бъда там на ранина, в сияйния час.

Амеротке се сбогува и си тръгна. Прибра бастунчето си от стаичката на портиера и се насочи към храмовия двор и задните порти вдясно от извисяващите се пилони, водещи към храма. Подмина главната постройка, която бе забулена в савана на тъмнината. Само маслените лампи огряваха статуите и ги превръщаха в малки островчета светлина в мрака. Той си припомни великолепната церемония, която бе проведена по-рано този ден, и мерзкото светотатство, което така внезапно я бе нарушило.

Едно момченце, понесло малко кученце в ръце, тичаше в тъмнината и викаше майка си. Амеротке го гледаше и си помисли за Шуфой. Надяваше се само малкото човече да не се е забъркало в някоя неприятност тук, в храма. Шуфой, независимо от безносото си лице и редичката си коса, все мечтаеше да стане виден и тежък търговец, а това го караше да пъха малките си пръстчета във всяко гърне и да се забърква във всякакви каши. Амеротке винаги се чудеше защо го прави. Само се надяваше Шуфой да не е направил нещо подобно през този ден; езикът му бе по-остър от писарски калем. На съдията му бе омръзнало да изтъква на слугата си, че каквото и богатство да притежават той, Амеротке, и неговото семейство, Шуфой винаги ще има свой дял в него. Дребосъкът си оставаше упорит и не отстъпваше.

— Богат ли съм? — питаше той, сочейки към белега, останал на мястото, където трябваше да се намира носът му. — Ето, загубих това^[5]. Бях изпратен в селото на Носорозите и когато обжалвах, се обърнах към вас, господарю съдия, и вие най-накрая възстановихте правдата. Вие изчистихте и въздигнахте отново името ми.

— Но така и не можах да върна обратно носа ти — шегуваше се Амеротке.

— Не е толкова важно колкото името, господарю. Един ден трябва да ви се отплатя.

Амеротке се усмихна, потънал в мислите си. Бе преполовил пътя по тясната като панделка алея, минаваща между отделните храмови постройки, когато изведнъж чу звук. Той се обърна и в този миг усети бръснач, опрян встрани на врата му.

— Господарю съдия — изсъска гласът, — не ви мисля злото.
— Тогава защо е бръсначът?
— Предпазливост.
— Кой си ти?
— Ами, господарю, аз съм този, когото наричат Рекхет.
— И си дошъл, за да заявиш своята невинност?
— Това има ли някакво значение? И би ли имало смисъл?
— Не.
— Много добре, Повелителю на правосъдието в Залата на двете истини. Щом е така, просто гледайте, слушайте, помнете и мислете.
— За какво?
— Истината — прошепна хрипливо гласът — за смъртните случаи.

Остро, пронизително изсвирване разкъса мрака зад тях. Нечии невидими ръце внимателно избутаха Амеротке напред; когато се обърна, нямаше никого. Огледа се назад, но съзря само тесните, подобни на процепи пътечки, отклоняващи се от двете страни на алеята. Рекхет можеше да е тръгнал по всяка една от тях. Амеротке си пое дълбоко дъх, потушавайки възбудата си, после се обърна и бавно тръгна по алеята към задните подута.

Хесетката Хутепа, на която се падаше заслугата за острото изсвирване, стоеше скрита в сенките и изчакваше Амеротке да изчезне в мрака. Тя избърса потта от лицето си. Едва когато бе сигурна, че е безопасно, изтича обратно в Дома на молитвата, в сигурността на своята малка стаичка в задната част на сградата. Щом затвори вратата зад гърба си, забеляза чашата с вино, която бе оставила. Разсеяно я надигна, обгърна я с ръце и се усмихна, докато пиеше. Свали чашата, погледна неоправеното легло и го приближи, за да седне на него. Когато надигна чашата за втора глътка, изведнъж си спомни, че тя беше празна, когато излезе; кой е бе напълнил отново? Изправи се бързо на крака, но отровата вече действаше в нея. Силни спазми я разтърсиха, пронизаха я ужасни болки. Тя изпусна чашата и се заклатушка към вратата, но болката бе толкова непоносима, че се свлече на колене. В предсмъртния си миг Хутепа се досети кой е виновен. Тя се протегна и сграбчи чифта кастанети, оставени на плота върху скрина ѝ, и продължи да ги стиска здраво дори и в смъртта.

---

[1] Морга, помещение, в което измиват и балсамират мъртъвците и ги приготвят за погребение. — Б.пр. ↑

[2] Древните египтяни са си служели както с пясъчен, така и с воден часовник. — Б.пр. ↑

[3] Специална рецепта за приготвяне на яйца чрез дълго варене на много ниска температура. — Б.пр. ↑

[4] Лингва франка (*Lingua franca*) — букв. „език на франките“, първоначално е представлявал разнороден език, състоящ се главно от италиански с добавени турски, персийски, френски, гръцки и арабски думи. Той се е използвал за улесняване на комуникацията в Близкия изток. — Б.р. ↑

[5] В Древен Египет обичайното наказание за ограбване на гробници било отрязване на носа и изпращане в солните мини в Либия. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ТЕС: НАНИЗ ОТ ЛЪЖИ

Амеротке оглеждаше красивата зала в Дома на златната лоза. Подът ѝ беше полиран като стъкло. Навсякъде имаше поразително ярки, впечатляващи стенни рисунки, въздаващи възхвала на живота и на легендите за Великото зелено море, в което морските чудовища играят покрай натоварени кораби, порещи позлатените гребени на сините вълни. Над тях върху светлозелен фон бяха изрисувани всевъзможни птици — врабчета, лястовички, калугерици, зелено ивичести щиглеци, сиви гугутки с черни якички; и всички те се вихреха между медните лъчи на слънчевата светлина. Амеротке се загледа в тавана, боядисан в успокояващи пастелни оттенъци. Със сигурност обаче не можеше да се усети особено спокойствие сред тези, които седяха или коленичеха на възглавниците около него. От дясната му страна беше Надиф, шефът на полицията Меджай — сух, тънък и жилиав, с остри очи и ловки движения на ловец. Отляво на Амеротке, със сънено лице и подпухнали очи, беше Шуфой, който се поклащаше на своята възглавница, като се надяваше по този начин да прикрие къркорецщото си шкембе. Останалите бяха от домочадието на Дома на златната лоза. Мериет, сестра на Мабен и на първата съпруга на Ипуе, беше много хубава жена, но със сурово и безжалостно лице, със стройна осанка, блестящи очи и капризни устни. До нея седеше Мабен, после Хутеп — капитан на кушитската охрана на мъртвия търговец. Той беше черен като нощ, мускулист и висок, намазаната му с масло коса бе ниско подстригана, на врата си имаше огърлица от карнеоли, гърдите му бяха оголени; носеше ленена пола с ресни, а богато украсеният пояс, на който бяха окачени кинжал и боен кривак, бе поставен на купчинка на пода край него. Бивш член на полицията Меджай, той току се усмихваше на Надиф, макар всъщност да имаше малко поводи за усмивка. Домът на златната лоза бе в траур — огньовете бяха намалени, лампите угасени, печките и мангалите бяха студени. Домочадието на Ипуе бе спазило всички обичайни ритуали:

пепел и прах, посипани по лицата и ръцете; без вода за добре дошли на гостите, без чаши за напитки или подноси с храна. Сега, когато Надиф беше направил своя печален доклад, атмосферата бе станала още потискаща.

— Сигурно е било убийство — заяви полицейският началник. — Ипуе и съпругата му, господарката Хаят, бяха отлични плувци, така че да бъдат открити удавени и двамата, на едно и също място, по едно и също време, с лице надолу в лотосовия басейн, просто... — Надиф направи красноречива гримаса.

— Но как? — възкликна Хутеп. — Аз и още шестима други мъже караулем около оградата на басейна. Двама други охраняваха вратата. Не видяхме нищо и не чухме нищо, освен някакъв плясък, после тишина.

— И? — попита Амеротке.

— Ами слънцето залязваше — продължи Хутеп. — Един от моите стражи, Санеб, се зачуди, че няма нито знак, нито звук от господаря Ипуе. Той отвори вратата и влезе вътре.

Амеротке вдигна ръка:

— Доведете този човек тук! — нареди той.

Хутеп стана и излезе. Амеротке го чу да вика: „Санеб!“, и след малко влезе един по-млад мъж. И той бе кушит, силен и мускулист като Хутеп, но с по-меко изражение на лицето, и си личеше, че е доста притеснен и изнервен от присъствието на Амеротке. Стражът просто повтори това, което бе съобщил и началникът му: че през този съдбоносен следобед слънцето залязвало, времето напредвало, ставало късно. Той се разтревожил, отворил вратата към лотосовия басейн и влязъл вътре, където открил господаря и господарката, плувнали с лице надолу във водата.

— Имаше ли някакви следи от боричкане? — попита Амеротке.

Кушитът поклати глава.

— Не — потвърди и Надиф. — Аз пристигнах съвсем скоро след това. Не можах да забележа никакви знаци или следи от насилие по телата или около басейна.

Останалите потвърдиха думите му.

— Храна и напитки? — попита Амеротке.

— Кана с вино и две полупълни чаши на масата в лотосовия павилион — отвърна Надиф. — Казаха ми, че нищо не било

премествано или докосвано, след като телата са били открити.

— Как бихте могли да сте сигурен в това? — попита Амеротке.

— Господарю, виното беше на сянка, но все пак бе започнало да засъхва. Ясно забелязах това. Изследвах както каната, така и чашите много внимателно, но нямаше никакви следи от намеса.

— И все пак, това би могъл да бъде Рекхет, Демона отровител — избухна Мабен. — Той е избягал. Моят зет Ипуе обяви навремето награда за главата му. Върнал се е, за да търси отмъщение.

— Но как — попита Амеротке, — как би могъл да проникне тук, вътре, да се прокрадне покрай стражите, да се прекачи през тази висока ограда и да се добере до Ипуе и съпругата му, без да бъде забелязан и да бъде вдигната тревога? Ако е носел отрова, как е могъл да влезе в павилиона, незабелязан от никого, и да отрови виното? И ако е било насилствено... е, добре, Ипуе не беше воин, но щеше да се бори и съпротивлява. Хаят също, тя щеше да пищи, да изтича за помощ; подобно насилие щеше да бъде забелязано не само след събитието, а още преди него. Колкото до някаква отрова или препарат — безпощадно продължи Амеротке, — чухте полицейския началник Надиф. Нищо заразено, развалено или отровено не е било открито; и по телата не са открити никакви знаци, които да подсказват, че двамата са яли или пили нещо отровено.

— Двете тела — намеси се Надиф — бяха занесени късно тази нощ в Дома на пречистването в Храма на Птах. Попитах надзорника на смъртта за неговото мнение; той отговори, че се нуждае от повече време, за да даде заключение. Балсамирането може да доведе до някаква истина, макар първоначалният бегъл преглед да показва, че и Ипуе, и Хаят са се удавили. И той каза, че не е чувал за нещо подобно до този момент: двама души, напълно здрави, да се удавят така тихо и мистериозно в един и същ басейн, по едно и също време.

Амеротке се изкуши веднага да попита Надиф, защо толкова много настоява на тезата, че и Ипуе, и Хаят са били убити, но реши да остави това за момента, в който щяха да останат насаме. За миг той допусна възможността една от жертвите да се е удавила, а другата да е умряла внезапно по някакви естествени, физиологични причини, но отхвърли тази мисъл: подобно съвпадение беше практически невъзможно. Освен това забеляза някаква особена възбуда по лицето на

Мериет. Остана с впечатление, че смъртта на Ипуе е събитие без особено значение за нея и предпочита да обсъжда нещо друго.

— Защо Ипуе обяви награда за главата на Рекхет? — Амеротке хвърли поглед към Мабен.

— Казах ви вече — отвърна свещеникът.

— Тогава ми кажи отново.

— Първата съпруга на Ипуе, нашата сестра Патуна, изчезна по време на големите отравяния. Ипуе беше убеден, че и тя е била отровена.

— Защо?

— Ипуе харесваше жените — прошепна Мабен, избърсвайки потните следи от пепелта по лицето си. — Може би една от всички тях бе причината Патуна да изчезне или да умре...

— А, разбирам — Амеротке се подсмихна иронично; беше чувал за подобни случаи из града. — Една от тези дами може да е имала намерения да стане втора съпруга на Ипуе. А възможно ли е Хаят да е била една от тях?

— Съмнявам се! — засмя се Мериет. — Хаят беше едва шестнадесетгодишна, когато се омъжи за Ипуе, и само на дванадесет по време на големите отравяния. Не мисля, че тя и Ипуе дори са се познавали тогава. Не вярвам — продължи тя бързешком и сякаш леко притеснена, хвърляйки коси погледи към брат си, — че Патуна е избягала. Вярно, не беше щастлива, пък и кой би могъл да бъде, с женкар като Ипуе? Тя, разбира се, недоволстваше от това. — Мериет прекара ръка по посипаните си с пепел рамене. — Каквото и да е — прошепна тя, — правосъдието на Сет е въздадено, денят на разплатата дойде, живот за живот.

— Какво искате да кажете с това? — запита Амеротке.

— Патуна не е избягала! — Мериет повиши глас. — Тя е била убита от Ипуе. Беше лишена дори от правото да премине мирно и спокойно в Далечния запад; лежи погребана някъде тук, в дупка, в необозначен гроб — тя се изправи рязко, блъскайки настрани сдържащата ръка на своя брат. — Ще докажа това, господарю съдия.

— Госпожо — Амеротке също се изправи, — трябва да ви попитам къде бяхте вие, когато Ипуе умрял?

— Господарю съдия, бях с всички вас в Храма на Птах. Видях смъртта на писарите. Отидох на церемонията с моя брат Мабен.

Присъствах като специален гост, бях настанена в Павилиона на отдиха, от дясната страна на стъпалата. Питайте царските придворни, те ще потвърдят това.

— Седнете — нареди й Амеротке.

Мериет изглеждаше така, сякаш щеше да откаже, тъмните ѝ очи явно таяха нещо, устните ѝ се бяха превърнали в безкръвна тънка линийка.

— Моля ви — добави Амеротке, — трябва да разбере какво точно имате предвид.

— Ипуе обичаше жените — Мериет се отпусна на възглавниците. — Мисля, че все повече се отегчаваше от нашата сестра, от нейното постоянно заяждане и натякванията ѝ, както той наричаше протестите и гнева ѝ. Искаше му се някоя млада и свежа, като Хаят, затова уби Патуна и я зарови някъде тук, в своя прехвален рай.

Мабен затвори очи, знак, че му бе дотегнало от непресекващото пустословие на сестра му.

— Но, господарке — намеси се Хутеп, — това не може да е истина. Ипуе бе надалече, когато господарката Патуна изчезна. Той бе заминал по работа в Мемфис.

— Така ли? Тогава е наел някой друг! — злобно изсъска тя в отговор.

— Какво точно се случи тогава? — попита Амеротке.

— Сестра ми беше нещастна — язвително повтори Мериет и отново отблъсна ръката на Мабен. — Ипуе имаше любовници, разни жени от града. Сестра ми, естествено, страдаше. Ипуе я пренебрегваше. Във всеки случай, той замина по работа в Мемфис най-вероятно с една-две курви. Няколко дни по-късно Мабен и аз... Помня го много добре — гласът на Мериет стана по-остър. — Беше преди сияйния час, първия светлик на деня. Отидохме на покрива на къщата, защото бяхме в апогея на Шемшу, горещия сезон, а заран дъхът на Амон е тъй приятен — тя избърса посипаното си с пепел си лице, сякаш си представи хладния утринен ветрец. — Очаквахме Патуна да се присъедини към нас, но тя не се появи, затова аз отидох да я потърся. Не можах да я открия в градината, затова наминах към стаята ѝ — тя замълча, борейки се да потисне риданията си. — Беше

почистено и подредено, но по пода имаше изгорени остатъци от сватбената ѝ яка и брачната ѝ гривна.

— Но това се прави, когато съпрузите се развеждат! — намеси се Амеротке. — Те обявяват брачните си обети за нищожни, анулират брака си и брачните символи се изгарят.

— Патуна може да е направила именно това и после да е избягала — припряно се намеси Мабен.

— Липсваше ли нещо?

Мериет поклати глава.

— Нищо, съвсем нищичко — заяви тя. — О, господарю съдия, всички други твърдяха, че Патуна е избягала. Че сигурно е имала приятели някъде в града, търговци или дюкянджии, при които да е скрила някакви събрани пари, и да ги е заклела да мълчат.

— Оставила ли е нещо друго? — настойчиво попита Амеротке.

— Къс папирус — заяви Мабен. — Няколко реда от една поема. — Свещеникът затвори очи.

*Ще замина и не ще се върна.
Лошо не мисли за мен,
но спомените нека...*

— Услаждат твоята душа — Амеротке довърши стиха вместо него. — Прекрасна поема, знам я добре.

— Изпратихме съобщение на господаря — намеси се Хутеп. — Заедно с останалите претърсихме цялата провинция, но от Патуна нямаше и следа. Същото беше и в града. Каквото и да казват, моята господарка не бе отишла там. Никой дюкянджия, търговец или продавач не знаеше нищо за нея. Господарят ми побърза да се прибере у дома. Той също се присъедини в издирванията, беше много разстроен, просто като обезумял. Нае скуръри; предполагам, знаете кои са и какви са те, господарю?

Амеротке кимна. Скурърите бяха гилдия търсачи, които срещу определена цена щяха да претърсят Тива и нейната провинция за всеки човек и за всяко нещо.

— И откриха ли следа от нея?

— Нищо — заяви Хутеп с дълбок, внушителен глас.

— Точно така; и всичко това се случи по времето на големите отравяния — намеси се Мабен. — Моят зет накрая стигна до заключението, че Патуна е била една от жертвите.

— Но той не е имал никакви доказателства за това?

— Никакви, затова обяви награда, много щедра — по кесия злато, сребро и скъпоценни камъни, за човека, който залови Рекхет.

— И тогава ли беше заловен? — Амеротке се размърда на възглавницата си. Гърлото му бе пресъхнало, но той не искаше да нарушава етикета и да моли за чаша вода.

— Зет ми — отвърна Мабен — даде наградата на Ени, върховния жрец на Птах, като дар за храма, в изпълнение на неговия обет към Човека-бог.

— Когато Рекхет бе заловен — допълни Надиф, — беше разпитан и за Патуна. Естествено, той отрече да знае каквото и да било за нея.

— Но вие не вярвате на това, нали? — Амеротке посочи Мериет. — Вие поддържате тезата, че виновният е Ипуе, затова ви питам, кои са вашите доказателства.

Мериет се потупа по гърдите:

— Просто чувството тук, вътре — подозрението. Патуна не би избягала. Що се отнася до Рекхет, сестра ми изчезна, не беше отровена, няма доказателства да е била.

— Отнасяш се несправедливо към Ипуе и неговата памет — прошепна й Мабен. — Господарю — наведе се напред свещеникът, — Ипуе без съмнение бе човек греховен, обичаше плътските наслади, но беше добър по душа. Той предостави стаи тук на мен и на Мериет, и дори след като Патуна изчезна, настоя да останем да живеем в дома му.

— И кой ще наследи тази прекрасна къща сега? — попита Шуфой, който изглеждаше така, сякаш бе проспал целия разговор, но сега изведнъж се размърда, очите му заблестяха и усмивката озари лицето му, докато се оглеждаше около себе си.

— Приятели — бавно заяви Амеротке, претегляйки много внимателно всяка своя дума, — беше зададен много важен въпрос. Кой е наследникът?

Мабен се прокашля, за да прочисти гърлото си:

— Господарю, наследството отива в Храма на Птах. В завещанието си Ипуе изрично е заявил волята си, че ако умре без жена

или наследник, всичко трябва да отиде при бога-творец, създателя, като *ататау* — божествен дар на Птах.

Амеротке кимна с разбиране. Подобни завещания бяха нещо обичайно, затова не беше и чудно, че храмът в Карнак процъфтяваше като кедрите в Ливан. Гърлото му вече бе толкова пресъхнало, че той все пак се реши да наруши протокола.

— Госпожо — приведе се той към Мериет, — гърлото ми стърже като пясък. Малко вода, моля ви.

Тя се усмихна, лицето ѝ се смекчи и сякаш се разхубави, после кимна вежливо, стана и забързано излезе от залата.

Амеротке се обърна към Мабен:

— Какви бяха отношенията между Ипуе и Мериет? Имам предвид, преди Патуна да изчезне?

— Бяха приятели — Мабен сви рамене, — балдъза, зет, шурей, ние хапвахме и пийвахме заедно, ходехме до града. Много приятелски.

— А после?

— Отношенията охладняха — Мабен внимателно подбираше думите си. — Станаха формални. Говореха си, но като цяло гледаха да се отбягват един друг.

— Имаше ли някакви грубости помежду им, било като думи, било като действия?

— О, не — поклати глава Мабен, — нищо подобно. По-скоро като дипломати, които са врагове, но са решили да крият това в името на разбирателството.

— Между момента на изчезването на Патуна и смъртта на Ипуе случвало ли се е нещо в тази къща — Амеротке се обърна към Мабен, — нещо, което би могло да доведе до ужасната смърт на двамата със съпругата му?

Мабен затвори очи за миг, мислейки усилено. Когато ги отвори, погледна право в Амеротке:

— Нищо, господарю. Това не бе най-щастливото семейство, но след брака му с Хаят Ипуе изглеждаше доста доволен.

— И този брак бе сключен преди...

— Преди около година. Той и Хаят явно бяха много влюбени един в друг, нищо друго не ги интересуваше.

Амеротке замълча, когато Мериет се върна с поднос стакани, всеки съдържащ по литър вода. Всички благодарно отпиха. Амеротке

пресуши своя и го постави обратно на подноса.

— И така, госпожо, вие обвинявате Ипуе, че е бехен? — Амеротке употреби официалния правен термин за убиец.

— Да, обвинявам го.

— Но нямате никакви доказателства!

Мериет го изгледа студено в отговор.

— Дори и така да е — въздъхна Амеротке, — сега сме изправени пред смъртта на Ипуе, настъпила при много странни и загадъчни обстоятелства.

— Може да е било просто ужасен инцидент — заяви Шуфой. — Пръстът на Шаи, Бога на късмета.

Надиф енергично поклати глава. Амеротке тайничко се зачуди защо ли шефът на полицията е толкова непреклонен. Или пък той, Амеротке, неволно се опитва да заглади нещата и да ги смекчи? Божествената бе изпратила куриер, който го беше изчакал пред Дома на златната лоза при пристигането му там. Той бе дошъл, за да изрази крайното недоволство на Божествената от смъртта на Ипуе и му бе припомнил, че търговецът е бил „приятел на фараона, който се е топил от нейната усмивка“. С други думи, печално заключи Амеротке, Ипуе бе подкрепил Хатусу при идването ѝ на власт, заедно с други влиятелни люде в Тива той я бе поддържал и след това и освен всичко даряваше много злато и сребро в Дома на съкровището.

— Вижте — Амеротке вдигна пръсти, за да изброи фактите и да подчертае становището си, — първо, лотосовият басейн е заобиколен от висока ограда от трънкосливки, която дори и опитен катерач би се затруднил да прескочи, нали?

Надиф се съгласи.

— Второ, оградата и вратата са били охранявани от Хутеп и хората му, но никой от тях не е съобщил за нещо нередно. Трето, в къщата не е имало никой друг, освен слугите; господарката Мериет и господарят Мабен са били в Храма на Птах; всичко е било тихо и спокойно.

Отново се чу леко мърморене в знак на съгласие, с което всички посрещаха думите му.

— Четвърто, виното, което са пили Ипуе и Хаят, не е било отровено, било е чисто, вече сме установили това — Амеротке се почувства някак объркан и смутен. Стоеше тук, в тази прекрасна зала,

опитвайки се да установи истината за внезапната и загадъчна, двойна смърт. Надиф твърдеше, че това е убийство, Мериет го провъзгласи за Възмездие от Сет, докато Мабен го наричаше нещастен инцидент.

— Питам вече достатъчно — внезапно заяви съдията. — Нека да излезем и да видим сами.

Всички станаха, излязоха през главната врата и сякаш се озоваха в самия рай. Амеротке застана на горното стъпало на къщата и вдъхна аромата на хладния ветрец. Огледа се наоколо: градината беше най-красивото място, което бе виждал, приказно кътче от пищна зелена трева, тучни храсти и масивни дървета. Птици с прекрасно пъстро оперение се стрелкаха и пикираха насам-натам. Наситени аромати се носеха откъм цветните лехи, тук-там блестяха фонтани и малки езерца. Градината все още бе запазила утринната свежест — приятно, гостоприемно място, в чиито сенки би било толкова отпускащо и сладко да се излегнеш и да забравиш за земните си тревоги. Потънал в собствените си мисли, Амеротке, слезе по стъпалата и застана до един рибарник непосредствено до къщата, пълен със златисти шарани, които се стрелкаха между зелени водорасли. Синовете му биха харесали това място!

— Господарю — сепна го острият глас на Хутеп. Кушитът му сочеше през градината, — ще ви заведе там.

Тръгнаха по една алея, усещайки хладната все още трева под нозете си, и стигнаха до редицата извисяващи се дървета. Хутеп спря и обясни, че тази гъста горичка скрива оградата около лотосовия басейн. Продължиха пътя си нататък, изкачвайки се по малко възвишение, после излязоха от сянката на дърветата и пресякоха зеления синор, около който се извисяваше плетът на оградата. Амеротке прецени, че е по-висока, отколкото предполагаше, беше най-малко четири метра. Клонките на трънкосливките бяха така изкусно и гъсто преплетени, че правеха достъпа до басейна практически невъзможен; както си бе и помислил, дори опитен катерач би се затруднил да преодолее подобно препятствие. Хутеп обясни, че плетът обгражда целия лотосов басейн и го поведе покрай него към вратата. Тя беше висока колкото плета, изработена от по-светло дърво, и беше заключена с катинар. Хутеп го отключи, отвори вратата и Амеротке влезе.

Както и останалата част от градината, дворчето на басейна представляваше прелестно благоуханно кътче, тревен килим опасваше

разноцветните керамични плочки, ограждащи самия басейн, който беше най-малко три метра широк и около осемнадесет метра дълъг. От двата му края имаше слънчеви павилиони от тъмно дърво, боядисано, за да устоява на жегата, и украсено с пълзящи цветя. Хутеп посочи павилиона, който Ипуе бе използвал. Амеротке тръгна към него, но поспря и се загледа в чистата вода. Лотосовият басейн се пълнеше от бистро поточе, а водата се отцеждаше навън през друг канал, което подсигуряваше на човека, ползващ басейна, възможността да плува винаги в най-чиста и прохладна вода. Амеротке забеляза праха от лапис лазули, посипан по керамичните плочки покрай басейна. Той влезе в слънчевия павилион: през малка веранда се попадеше в разкошна вътрешна стая с големи прозорци в дървените стени, през които нахлуваха свеж въздух и светлина. Внимателно подуши въздуха. Ипуе явно беше прочиствал от насекоми по метода, който прилагаше и съпругата му Норфрет: ужасната напаст на бълхите се премахваше ефикасно с дървени въглища, а остатъчната миризма се маскираше с благовонни смеси, съдържащи тамян, смирна, кора от канела и други билки, сварени в мед. Мебелировката бе семпла, но изискана: сгъваеми столове и табуретки; кушетка; масички от акациево дърво с декорирани плотове; резбовани ракли със заоблени капаци и скринове, съхраняващи чисти ленени кърпи; гърненца с помади и мехлеми, фиали с парфюми, с които Ипуе и Хаят да се мажат след къпане; всичките спретнато наредени върху изящна поставка. Амеротке се огледа. Нима наистина тук беше станало убийство? Той каза на другите да останат извън павилиона и покани вътре само Надиф. Шуфой охраняваше вратата от подслушвачи.

— Защо — обърна се Амеротке към шефа на полицията — мислите, че това е било убийство?

Съдията пристъпваше напред-назад. Беше ядосан, но същевременно се чувстваше и виновен, тъй като излизаше, че в името на спокойствието притиска Надиф да приеме, че тези два смъртни случая може да са резултат на злощастен инцидент. Пък и това действително не бе твърде правдоподобно.

Той замълча и се взря в Надиф. Началникът бе среден на ръст; надянал на лицето си маската на респекта, и само тези очи, остри и пълни с въпроси, издаваха истинското му настроение. Той стоеше изпънат, опипвайки окачения на врата си ланец, който обозначаваеше

поста му, и гривната на Меджай над лакътя на дясната му ръка, които проблясваха на светлината. Цветният пояс на талията му бе плътно пристегнат. В едната си ръка държеше бастунче, а в другата — бойния си колан. Амеротке не устоя на студения поглед на началника и се извърна. Надиф, той знаеше добре това, беше отличен офицер, гордостта на Меджай, строг, непреклонен и неподкупен, старателен, акуратен и ревностен. Амеротке затвори очи и си пое дълбоко дъх. Не трябваше да се дразни от него; той беше просто офицер, който си носи службата.

— Какво мислите за Хутеп и неговите стражи? — попита той, без да се обръща.

— Свестни войници — невъзмутимо и хладно отвърна Надиф. — Те бяха отлични служители в Меджай допреди няколко години, после напуснаха. Някога носеха пръстена и гривната на дясната си ръка; сега, като пенсионирани ветерани, ги носят на лявата, но аз се надявам, че са запазили почтеността си и са служили добре на Ипуе.

— Тогава защо — обърна се Амеротке — мислите, Надиф, че техният господар и господарката им са били убити тук, удавени в този басейн?

— Господарю съдия — Надиф пристъпи една крачка напред, — забелязвам, че сте ядосан, за което ви се извинявам. Нямам и най-малки доказателства или улики, които да подкрепят моята теза, освен едно нещо — той вдигна бастунчето си, насочвайки го към Амеротке. — Господарю съдия, аз просто не вярвам в подобни съвпадения.

— Кажете ми — Амеротке посочи към вратата, — когато пристигнахте тук, какво намерихте?

— На практика нищо: няколко ленени кърпи, отворени гърненца с благовонни масла, флакон със зехтин, лампа от онези, ароматните, които като горят, отделят парфюм. Телата бяха извадени от басейна и лежаха тук, на пода. Разпитах Санеб, стража, който ги бе намерил; той каза, че Хаят плувала в едната страна на басейна, а Ипуе — в другата.

— И какво? — попита Амеротке.

— Господарю съдия, да приемем, че по случайност на Хаят ѝ е прилошало, или пък обратното — Ипуе е имал някакъв проблем. Единият щеше да скочи вътре и да отиде при другия, за да му окаже помощ, и отново по случайност, пак възниква инцидент, апоплектичен удар^[1] ли, не знам какво точно. Да го кажем направо, без заобикалки,

господарю съдия, защо двете им тела не са плували заедно? Намерени са поотделно. Просто не вярвам, че двама души могат да умрат от инцидент, случайно, в един и същ момент, в един и същ басейн. Разбира се — сви рамене Надиф, — ако вие пишете до Божествената и докладвате, че е било инцидент, аз ще го приема за такъв. Но ви казвам това — той се приближи, — ако ме заведете в Храма на Птах и ме накарате да се закълна пред най-свещения му олтар, че това наистина е било инцидент, аз ще откажа. Господарю съдия, аз съм убеден, че Сет, Богът на убийството, е посетил този дом. Той се е промъкнал в този прекрасен рай и е навестил този басейн. Ипуе и Хаят са били убити.

— И все пак ние не знаем какво се е случило тук — отвърна му изпително Амеротке. — Най-доброто, което можем да направим, началник Надиф, е да опитаме да направим възстановка на събитията. И именно това възнамерявам да сторя.

Той потупа Надиф по рамото и излезе от павилиона. Слънцето вече прежуряше, затова каза на Шуфой да отвори слънчобрана, с който джуджето не се разделяше, после повика Хутеп и му нареди какво точно трябва да направи. Кушитът го погледна изумено:

— Сигурен ли сте, господарю?

Амеротке мълчаливо даде знак на хората на Хутеп да се приближат.

— Е — каза той, — всички вие сте били членове на Меджай някога, нали?

Всички кимнаха в съгласие.

— Някога сте носили пръстена и гривната на дясната си ръка; сега, като бивши полицаи, ги носите на лявата?

Те отново изсумтяха в знак на съгласие.

— Е, добре тогава, това, което искам от вас — продължи Амеротке, заслонил очи с ръка срещу слънцето, — е да направите възстановка на събитията, които са се случили тук. Двама от вас ще плуват в лотосовия басейн. Ти, Хутеп, и още един от хората ти ще се опитате да се прекачите през плета от трънки, без да бъдете забелязани. Останалите ще заемат същите наблюдателни позиции, на които са били вчера.

Най-напред това предизвика известно учудване и дори ги развесели малко. Надиф понечи да възрази, но Амеротке категорично вдигна ръка.

— Това е най-малкото, което можем да направим — заяви той. — Може да открием какво именно се е случило.

Амеротке седна на моравата под слънчобрана на Шуфой. Двама от стражите на Хутеп се съблякоха и без много подканяния се гмурнаха в басейна и заплуваха и запляскаха из него. Мабен и Мериет стояха на сянка в павилиона и наблюдаваха развитието на драмата. Най-сетне Амеротке бе успял да наложи някакъв ред. Двамата кушити от охраната, които плуваха в басейна, все повече се уморяваха, но продължаваха да чакат. Амеротке дочуваше как зад оградата Хутеп и Санеб се опитват да се изкачат по нея. Накрая вратата на дворчето се отвори и двамата със засрамени лица влязоха вътре.

— Господарю — Хутеп застана в единия край на басейна, вперил поглед в Амеротке, — това е невъзможно.

Съдията се изправи и заобиколи басейна.

— Какво искаш да кажеш с това „невъзможно“?

— Елате — отвърна Хутеп. — Ще ви покажа.

Излязоха през вратата и отидоха от другата страна на оградата до едно място, близо до ъгъла ѝ. Хутеп кимна на Санеб, който направи опит да се изкачи; но при начина, по който оградата бе конструирана — като гъста решетка от преплетени клони, бе практически невъзможно да намери място, на което да закрепи крака си.

— Освен това е и бодлива — обясни Хутеп, — и тръните стърчат навсякъде, така че е невъзможно да се захванеш някъде с ръце. Господарю съдия, никой не би могъл да се прекачи през тази ограда.

— А ако някой би могъл — започна да разсъждава на глас Амеротке, — щеше да му се наложи да скочи от другата страна вътре, да изненада Ипуе и Хаят, после да ги убие, без да се вдигне тревога — той посочи към дърветата. — А преди това, за да се добере до оградата, е трябвало да се промъкне през тези дървета, без да бъде забелязан от никой от вас — Амеротке поклати глава. — Надиф — обърна се той към началника, — при условие че не намерите повече доказателства, случилото се може да се приеме като инцидент. — Той тръгна, но спря, защото чу остър звук на камбанка. Спря и погледна в посоката, от която идваше звънът. Надиф държеше малък ръчен звънец и енергично го разклащаше. Амеротке отиде до него.

— Камбанка от костенуркова черупка, господарю съдия.

Надиф обърна тъмнокафявата чашка и показа езичето на звънчето на Амеротке.

— Хаят винаги го носеше със себе си. Намерих го отстрани, до басейна. Тя беше доста властна и обичаше да звъни с тази камбанка, когато искаше да повика слугите. През този ден не е позвънила нито веднъж — Надиф приближи до него. — Помислете, господарю съдия — изсъска той свирепо, — две човешки същества умират внезапно, във водата, невъзможно! Ако Ипуе е получил удар, Хаят щеше да позвъни с камбанката. Ако Хаят е имала някакъв проблем, Ипуе щеше да направи същото или щеше да вика за помощ.

— Да приемем — язвително му отвърна Амеротке, — просто заради самия спор, че някой действително се е прекачил през тази ограда, макар че, за да успее, щеше да му е нужна стълба; щяха да скачат из басейна, да се измокрят, да се сборичкат, което щеше да се чуе и да вдигне тревога. Тогава камбанката със сигурност щеше да зазвъни — Амеротке поклати глава и се загледа към павилиона, където седеше Шуфой и се майтапеше с един от кушитите. — Санеб!

Младият кушит скочи на крака и бързо се отзова.

— Хутеп!

Капитанът на стражата, застанал близо до градинската порта, се присъедини към тях. Амеротке им даде знак да дойдат по-близо.

— Какво правихте сутринта, в която господарят ви е умрял?

Хутеп сви рамене:

— Както винаги, господарю съдия, бяхме заели позиции сред дърветата около оградата. Е, нали ги видяхте; та наблюдавахме и оградата и портата оттам. Колкото до останалото — той се захили стеснително, — ами пийвахме си бира и си бъбрехме. След като пийнахме, просто си подрямвахме и си почивахме. Все пак, господарю съдия, това беше оградата на моя стопанин, не някакъв самотен пост или военен лагер в Червените земи. Поотпуснахме се, не чувахме нищо нередно. Не видяхме никой да се върти наоколо. Едва когато Санеб отвори тази врата и влезе вътре в дворчето, едва тогава заподозряхме, че нещо не е наред.

— Господарю — Мабен и Мериет се приближиха припряно към тях, — какво ще кажете на Божествената?

— Какво мога да кажа? — иронично им отвърна Амеротке. — Преди да си тръгна, трябва да видя личните покои на Ипуе.

Мериет се съгласи. Тя поведе Амеротке към къщата и към стаите на Ипуе, намиращи се непосредствено зад централната зала. Амеротке бързо оцени богатството на търговеца: този разкошен сарай, състоящ се от една централна спалня с прилежащи към нея допълнителни стаи, използвани за архиви и складови помещения; освен това баня, тоалетна и всичко това изключително добре мебелирано и много чисто. Главното помещение, личната стая на Хаят и Ипуе, беше декорирана с вкус и подредена с изящно изработени и старателно подбрани мебели. Вниманието на Амеротке веднага бе привлечено от фреските по стените, които изобразяваха някакъв объркан свят, който сякаш бе обърнат с главата надолу; свят, в който магарета в жрчески одежди извършваха жертвоприношения на боговете; котки вееха с ветрила на мишки по време на хранене и им сервираха храната или пък носеха мишлета, загърнати в шалове; лисици и чакали свиреха на гайди; усмихнати крокодили подръпваха струните на лютни; косове събираха смокини в кошници, а хипопотами гнездяха сред клоните на палмови дървета. Той внимателно огледа рисунките и си даде сметка, че има много общи неща с Ипуе. Мъртвият търговец явно се бе надсмивал над боговете и ритуалите на Озирис за пътуването към Далечния запад^[2]. Амеротке прехапа устни. Понякога той тайно признаваше пред съпругата си Норфрет, че приема тези истории за Сет, Амон, Ра, Хор, Хатор и за всички останали богове и богини просто за плод на човешкото въображение. Ипуе със сигурност бе вярвал в същото.

Амеротке се отдръпна от фреските и започна да изучава стаята в детайли. Нямаше нещо, което да не си е на мястото, нямаше нищо неподходящо, цялото помещение бе прекрасно декорирано и елегантно обзаведено. Ипуе и Хаят бяха живели спокоен и разкошен живот. Влезе в архивната стая — квадратно, варосано помещение с два прозореца високо в стената. Отвори ленените торби и започна да преравя записките. Денят напредваше. Шуфой нахлу и настоя да научи кога ще си тръгват. Амеротке промърмори някакво извинение, задълбочен в записките и кореспонденцията на Ипуе. Не намери нищо значимо: сметки от продажби, договори, покупки, цял куп сведения, показващи как Ипуе е разработвал пазарите на изток, развивайки богата и процъфтяваща търговия с Пунт и с островите във Великото зелено море. Едно нещо не му даваше мира — какво точно бе правил Ипуе

преди четири години, когато бе изчезнала първата му съпруга. Амеротке повика обратно в стаята Мабен и Мериет и ги разпита подробно за датата, на която се предполага, че Ипуе е трябвало да отпътува за Мемфис. След известно затруднение те се сетиха и Амеротке се върна обратно при записките. Колкото повече напредваше в проучването, толкова по-дълбоко ставаше смущението, защото съгласно пътното му разписание, съставено въз основа на осъществените покупки и сключените договори по това време, Ипуе не беше пътувал по-далеч от Тива. Беше посетил Храма на Птах, както сочеше описът на разходите му, а след това бе отишъл в някаква къща, наречена от него Дом на удоволствието, много близо до пазара на скъпоценни камъни. Амеротке отново повика Мериет и Мабен и ги разпита най-подробно, изтъквайки новооткритата подробност, че съгласно дневниците си Ипуе изобщо не е пътувал до Мемфис. Двамата изглеждаха много смутени от откритието на Амеротке, макар той да подозираше, че всъщност са били наясно с този факт и са гледали на случая като на семеен скандал, ясно доказателство за женкарството на Ипуе.

— Това със сигурност доказва моята теза — Мериет разтри страните си; очите ѝ блестяха от възмущение. — Ако Ипуе не е отишъл от Тива в Мемфис, защо е излъгал? Стоял е в града, за да се убеди, че жена му наистина е мъртва.

Амеротке не можеше да ѝ отговори. Те излязоха и той продължи да претърсва внимателно стаята, но не намери нищо друго и реши да повика Надиф в централната зала, когато Мабен се втурна в стаята.

— Господарю Амеротке! — задъхано каза той. — Пратеник от Тива, от господаря Ени. Трябва да дойдете. Една от храмовите девойки, Хутепа, хесетката, бившата приятелка на Рекхет, е била намерена отровена.

— Кога? — попита Амеротке.

— Късно тази сутрин — отвърна Мабен. — Трябвало е да участва в ритуал в храма, но така и не се появила. Едва по-късно, когато слугинята отишла да провери защо, я намерили просната на пода в спалнята ѝ. Господарю Амеротке, била е отровена. Самият Минакт донесе новината.

Амеротке се срещна с главния писар навън в градината под сянката на едно терпентиново дърво. Минакт изглеждаше много

възбуден.

— Господарю Амеротке, чухте ли новината? Хутепа е мъртва.

— Тя беше приятелка на Рекхет, нали? — попита Амеротке.

Минакт изкриви лице в гримаса.

— Съгласно някои сведения късно снощи до стаята ѝ е бил забелязан мъж, но заради множеството посетители в храма никой не му е обърнал внимание.

— Близки приятели ли бяха? — попита Амеротке.

Минакт сви рамене.

— Но защо точно той да я е отровил? — настоя Амеротке.

— Може би я е посетил, за да я помоли за помощ — предположи Минакт. — Може би тя му е отказала, затова е трябвало да умре? — Той кимна към къщата. — Господарю, моите извинения, май си имате достатъчно проблеми?

Амеротке се усмихна мрачно.

— Такъв е животът, нали, главни писарю? Едно зло никога не идва само.

Съдията помоли Минакт да изчака, върна се бързо в къщата и съобщи новината на Надиф и Шуфой. Те се сбогуваха с Мабен и Мериет, после си тръгнаха от Дома на златната лоза, поемайки пътя покрай Нил, който трябваше да ги отведе обратно в града през Лъвската врата. Амеротке вървеше забързано. Шуфой не спираше да бърби и клюкарства, изгаряйки от нетърпение да разпита Минакт какво се е случило и какво предстои да се случи. Надиф си мълчеше и не даваше израз на мнението си, докато Минакт, щастлив, че е намерил сродна душа, отвръщаше на Шуфой с колкото е възможно повече клюки, сякаш бяха стари приятели.

---

[1] От „апоплексия“ — медицински термин за мозъчен удар. — Б.р. ↑

[2] Земята на душите на умрелите. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

СЕБА: ДА ДЕЙСТВАШ КАТО ВРАГ

Затворникът, който беше избягал от Оазиса на горчивия хляб, излезе изпод китката палмови дървета. Той вдигна вързоп пръчки на раменете си, после сниши глава, внимавайки да не го забележат, и изчака Амеротке и придружителите му да отминат, преди да се смеси с тълпата, стичаща се по оживената улица. Отдясно се издигаха къщи и палати на богаташи и управници; отляво се простираха плодородните наноси и тинестите мочури на Нил с папирусовите си гъсталаци, тръстика и дървета, огласяни от жуженето на безбройните насекоми и от постоянното бърбене на птици и маймуни. От време на време над всичко като ехтеж на гръмотевица отекваха ревът и грохотът от шумното движение на някой хипопотам, а крокодилите, все още сънени и мързеливи, бездействаха и се изтягаха в тинята, топлейки се на съживяващото слънце. Бившият затворник внимателно наблюдаваше своя обект, докато групата си проправяше път през тълпата. Амеротке вървеше напред, размахвайки бастунчето си, Надиф изоставаше малко след него, сякаш двамата се бяха карали наскоро. Минакт и джуджето Шуфой ги следваха, бърбрейки непрестанно, без да спират дори да си поемат дъх или пък да изслушат какво казва другият. Избягалият затворник се усмихна мрачно. Минакт не се бе променил, беше си все такъв бърбривец, както винаги! Той се зачуди дали би могъл да му се обади: писарят имаше добро сърце и беше известен с човечността си, за разлика от другите му високомерни бивши колеги, но не, все още не. Той просто щеше да следва Амеротке и да види кой път ще поеме.

Избягалият затворник намести по-удобно вързоп на раменете си и опипа ханаанския си кинжал, затыкнат във връвта, която му служеше за колан. Той държеше зорко под око тези, които подминаваше. Носеше нож и, благодарение на Хутепа, нещо много по-смъртоносно. Твърдо бе решен да не се остави да го заловят жив. За щастие денят се очертаваше благоприятен, слава на Хатор, Господарката на чинарите.

Пазарите, разположени покрай голямата улица и на прашния площад, бяха много оживени. Всичко живо се стичаше в Тива. Група наемници Шердана^[1], въоръжени с мечове и криваци, се перчеха със своите странни шлемове. Бяха с груби къси туники и калъфи на пенисите^[2], а краката и глезените им бяха защитени от тежки сандали. Подир тях вървеше отряд от полицията Меджай със специфичните за тях нахъдрени прически; с бижута, обозначаващи службата им, проблясващи на десните им ръце; с развяващи се кожени полички, украсени с капси, и с ремъци, пристегнати през гърдите. Всеки от тях носеше кривак, който бяха готови да използват веднага при първия знак за тревога. Каруци, пълни с продукти, се влачеха едва-едва, воловете напъваха жили в хомотите си, въздухът над тях гъмжеше от черни орди бръмчащи мухи, които изчезваха при пляска на камшика, за да се струпат веднага отново по някакъв мистериозен начин. Носилки и колесници на богати люде отчаяно се опитваха да си проправят път, но срещаха само груби ругатни и отявлени предизвикателства.

Въздухът беше душен и горещ, вонящ на тиня, тор, пот, риба и евтин парфюм. Деца пицяха и ревяха. Продавачи на вода стояха от двете страни на пътя с черпаци и ведра и обещаваха „най-добрата и най-студената вода от нов извор, открит наскоро извън града“. Бръснари бяха отворили дюкянчетата си на открито, под палмовите дървета; към тях бързо се присъединяваха продавачи на плодове и готвачи; преносимите им печки вече бяха запалени. Газелско, антилопско и пъдпъдъче месо се режеше и кълцаше, потапяше се в зехтин, сортираше се на подходящи порции и се хвърляше върху импровизирани скари. Въздухът се изпълваше с миризмата на цвъртящо месо. Хората се трупаха изгладнели край сергиите с усти, изпълнени със слюнка, чакайки месото да се опече идеално, да хване съблазнителна коричка, преди да го овалят в подправки, за да се прикрие гранясалата му миризма и да го сервират на палмови листа. Всякакви други продавачи и прекупвачи въртяха търговийка. Писари шумно рекламираха услугите си, удобно настанени под сенките, готови да продадат или разменят срещу нещо услугите си — било то написване на документ или преписване на писмо. Група свещеници, принадлежащи към някакъв чуждоземен култ, бяха издигнали временен олтар около гротескна статуя, която бе наполовина човек,

наполовина маймуна, и ѝ принасяха в жертва ореховки и силно палмово бренди: те размахваха тези лакомства пред невиждащите очи на своя бог, преди да ги изядат и изпият сами, сред взрив от гръмогласен смях. Пронизително отекуваше музиката на гайда, изпълнявана от сляп музикант; неговият млечен поглед плашеше няколкото деца, които тичаха, пищейки наоколо. Човек-скорпион се опита да продаде на бившият затворник амулет и скарабей на Меретсегер, Богинята на тишината, която наблюдава Некропола от своя висок връх. Хора-крокодили от Града на мъртвите вече се тълпяха край Нил, предлагайки на поклонници и посетители безопасна разходка по реката, за да видят дюкяните за балсамиране и продажба на саркофази. Градските проститутки, накупирени в крещящи одежди, лъскави фалшиви бижута и евтини цветни перуки, рекламираха услугите си. Те предлагаха да легнат с клиентите под някой сенчест навес, да пийнат вино с тях и да задоволят всеки техен каприз. Бившият затворник отмина покрай всичко това, без да му обръща внимание и без да изпуска от очи Амеротке и неговата групичка.

Най-сетне те стигнаха до Лъвската врата. Преследвачът на Амеротке сниши глава още по-надолу. Хутепа вече го бе предупредила, че описанието му е разгласено из целия град. Един кавалерийски царски взвод се бе подслонил под сянката на няколко палмови дървета. Електрумът^[3] на колесниците им святкаше на слънцето, конете неспокойно пръхтяха и пристъпваха в блестящите си черни сбруи. Близо до вратата от двете ѝ страни имаше полицаи от Меджай и кохорта от помощните армейски части в блестящо снаряжение. Те с нищо не уплашиха бившият затворник, тъй като бяха по-загрижени за облаците прах, кръжащите мухи, магарешкия рев, глъчката и врявата на стотиците хора, припиращи да стигнат у дома си, до някой храм, мавзолей, магазин или просто да избягат от тази шумна блъсканица и суматоха на града. Амеротке и компанията му минаха през огромната врата, преследвачът им ги последва и тръгна след тях по широката и настлана с базалтови плочи Алея на сфинксовете. Избягалият затворник си отдыхна. Тълпата се разреда, разпръсна се из уличките, водещи до множеството пазари и дюкяни, където продавачи на парфюми, лен, плодове, патици и гъски бяха струпали своята стока. Амеротке продължи по алеята, която щеше да го отведе до Храма на Птах. Преследвачът му спря, за да премести вързоп с съчки от

едното си рамо на другото, и в този момент двама мъже внезапно изникнаха от нищото и се залепиха от двете му страни. Те бяха облечени в раирани роби на пустинни скитници, лицата им, почернели от слънцето, се губеха сред рунтави коси, бради и мустаци. Дрехите им бяха мръсни, но бяха добре въоръжени: всеки един носеше меч и кривак, а на пояса си — запасана кама. Приближиха го плътно и от горещия им дъх върху лицето на затворника лъхна смрад на лук и пикантно месо.

— Май не ни харесваш, а? — изръмжа единият от мъжете, и препречи пътя му, докато другият застана плътно зад него. — Не ни харесваш, нали? — повтори той.

— Не ви познавам — отвърна бившият затворник.

— Но ние те познаваме — изсвистя в ухото му мъжът зад него. — Ти си Рекхет. Може да си отрязал косата си, мустаците и брадата, но ние отдавна те наблюдаваме как следиш върховния съдия.

— Не знам за какво говорите? — избягалият затворник забеляза, че минувачите наоколо ги зяпат любопитно.

— Не знаеш, а! — този пред него го ръгна в гърдите, после се протегна и измъкна кинжала от колана му. — Ще се погрижим за това. Трябва да дойдеш с нас.

— Не искам.

— Въпросът не опира до това дали искаш, или не искаш, приятелче. Шурат, Поглъщачът на мерзости, иска да се срещне с теб.

Затворникът затвори очи. Беше чувал за Шурат, един от бандитските главатари от бордеите на Тива.

— Една хубава разходчица — усмихна се мъжът — из Свърталището на мрака, където властва той. Искане да говори с теб. Е, хайде, или можеш да дойдеш с нас, или пък аз мога — той посочи към полицаите от Меджай, застанали в сянката на един от мрачните сфинксове, — да ги повикам и да те представя.

Затворникът стисна по-здраво вързопа със съчките. Знаеше, че е безсмислено да се съпротивлява и да отказва; пък и му бяха взели кинжала. Двамата бандити бяха въоръжени и непоколебими и имаше само един начин да се измъкне.

— Много добре — въздъхна той. — В ръцете ви съм.

— Със сигурност си ни в ръцете — отговори мъжът зад гърба му. — Сега хайде, тръгвай.

Тръгнаха по широката главна улица, единият пред него, другият зад него, и след малко завиха по една по-малка уличка. Бившият затворник знаеше къде го водят. „Свърталището на мрака“ беше много подходящо име за истинския лабиринт от тесни улички, занемарени бедняшки жилища и малки, мръсни площади. Дори полицаите от Меджай и царските въоръжени отряди с неохота влизаха в това гнездо на змиите.

— Дръж си здраво вързопа — пошегува се единият от мъжете, — за да знаем къде са ти ръцете. И не се опитвай да бягаш.

Затворникът се огледа. Съзнаваше, че всеки опит да избяга ще бъде брутално пресечен, но бе твърдо решен да не влиза в Свърталището на мрака. Престори се, че се спъва и се приведе надолу.

— Какво става? — двамата мъже щръкнаха над него. — Лошо ли ти е?

Избягалият затворник поклати глава и избърса потта от челото си:

— Не, не ми е лошо, просто съм жаден. Не съм ял и пил нищо от доста време. Имайте милост, за бога, ще вървя по-бързо и няма да създавам никакви проблеми! Само кана студен ейл, това е, за което ви моля.

Мъжете се спогледаха и си кимнаха. Отидоха до една винарска шатра с голям навес, привързан за околните дървета. Това, с което можеше да се похвали въпросното място, бяха мръсният щанд, тезгяхът, няколкото лекъосани възглавнички, счупените столове и разнебитените малки масички. Бившият затворник настоя да плати с вързопа съчки, които носеше, за една кана ейл и три чаши. Кръчмарят погледна вързопа, кимна и сви рамене.

— Защо пък не? — промърмори той.

Потопи една кана с грифонови глави в делва с ейл, извади я и постави три чаши на тезгяха. Бяха нащърбени и немного чисти. Избягалият затворник вдигна каната, подуши я внимателно, сипа част от съдържанието ѝ в една от чашите и го опита.

— И това наричаш добър ейл?

Винарят се обърна към него.

— Защо, какъв е проблемът? Съвсем прясно сварен е. Като не ти харесва, изчезвай оттук, хайде, разкарай се! — той ритна вързопа със съчките. — Но това вече е мое, ти получи това, което поиска.

С мърморене и сумтене затворникът посочи към най-отдалечения ъгъл на помещението. Даде трите чаши на единия от похитителите си, вдигна каната, завъртя я, подуши я, постави я обратно на тезгяха, вдигна парче папиурсова тръстика и разбърка течността в нея. После постави каната върху избраната маса, напълни трите чаши, вдигна своята до устните си и пародийно вдигна тост със своите пазачи:

— Е, благородни господа, мисля, че днес е един щастлив ден. Какво иска Шурат от мен?

— И ние не знаем — отвърна единият от тях, — и хич не ни интересува. Пий си ейла и да тръгваме.

Затворникът стана и отиде до входа, уж да се поразхлади на свежия ветреца.

— Нали не мислиш да бягаш? — предупреди го единият. — Отвън има още от нашите.

Затворникът се огледа наляво и надясно. Не можеше да види никого, но все пак... Той вдигна чашата до устните си и се върна, за да поднови спора си с кръчмаря и да му демонстрира, че все пак не е доволен от това, което беше купил. Когато чу първия стон, погледна през рамо. Двата му похитители бяха оставили чашите си на мръсна, разнебитена маса и се държаха за стомасите. Единият се свлече от стола си и се сгърчи на колене. Това беше достатъчно.

— Както казах... — затворникът не довърши изречението си. Скочи, бутна кръчмаря настрани, прескочи тезгяха и излезе от шатрата. Зад него двамата му доскорошни похитители се гърчеха на земята, ритяха с крака, устните им зееха в безгласен писък, защото отровата се просмукваше в телата им.

*Нека Вратите на Далечния запад бъдат отворени.
Нека твоето пътуване през Амдуат бъде спокойно.
Нека Божествената те приветства в Залите на
вечността.*

Нека вечните Зелени поля да приемат твоята ка...

Гласът на свещеника, който четеше молитвата от светото писание, се повишаваше и снижаваше. Тамянът се виеше на облаци. Жреците с маски на Анубис се движеха като призраци в сумрака. Ароматът на миро се смесваше със зловонието, идващо от вътрешностите, изсипани в погребални делви. Амеротке не откъсваше очи от рисунката на отдалечената стена на Уабет. При пристигането си в храма той незабавно бе въведен долу, за да огледа трите тела, които приготвяха за погребение. Намираше атмосферата за много потискаща, затова се разсейваше с фреската, беше му един вид облекчение. Творбата на художника осмиваше земния живот и напомняше на Амеротке за стените в дома на Ипуе. Рисунката изобразяваше лъв и ибис, които играят *сенет*; от изражението на лъва се виждаше, че той печели играта. Амеротке си спомни къде се намира, отпъди разсеяността си и се вгледа в трите трупа върху леко наклонената маса за дисекции и балсамиране. Ипуе бе набит, як и мускулест; красивото тяло на Хаят зееше отворено от разреза. Амеротке си замърмори под носа някаква своя молитва. Дори и така, тя беше прелестна. Хаят бе все още дете. До нея лежеше Хутепа, миловидна девойка, с хубаво лице, с фини черти, но деформирано от грозно подуване, което дори балсамирането не беше могло да премахне — ужасния ефект на отвратителната отрова, която бе поела. Другите се скупчиха зад Амеротке: Шуфой, както винаги любопитен, вечно готов да си пъха носа навсякъде, въртеше глава наоколо, за да може да запомни всичко, което вижда; Минакт, който продължаваше да шепне нещо на джуджето въпреки шъткането на върховния жрец Ени и деликатните молби на Мабен да пази тишина. Хинкуи липсваше и първожрецът мърмореше, че помощникът му се е разболял, макар да не знае от какво.

Най-сетне жрецът четец привърши своята молитва. Хвърлиха още зърна тамян в кадилниците и надзорникът поведе Амеротке и придружителите му надолу по тесен и тъмен коридор, а после нагоре по няколко стъпала, по които стигнаха в една изненадващо светла стая, която му служеше за канцелария. Надзорникът посочи към възглавниците, струпани на широк дървен подиум под висок прозорец, чиято решетка в момента бе махната, за да може светлината да прониква безпрепятствено през него и да облива ярките стенни рисунки на рибари, излезли на лов за херинга из мочурите; на

примамващи градински басейни, опасани от чинари и финикови палми. На постамент в центъра на стаята имаше статуя на човека-бог Птах с дървен олтар пред него, а под краката му бяха струпани плодове и цветни венчелистчета. Надзорникът прие комплиментите на посетителите за добрия си вкус, настави ги удобно и деликатно премина към същността на въпроса:

— Хутепа — започна той, настанявайки се на възглавниците. — Хм, ами, само Човекът-бог може да знае как и защо е била отровена или кой е виновникът...

— Рекхет? — прекъсна го Ени.

— Може би — продължи надзорникът. Той замълча, тъй като вратата се отвори и прислужникът въведе Надиф, който бе избегнал задължението да посети Уабет. Началникът седна на една табуретка отдясно на подиума.

— Ще ви кажа следното — продължи надзорникът. — Хутепа е убита от нещо много бързо и смъртоносно, като ухапване от най-отровната змия, отрова, която е разяла стомаха ѝ. Никога преди не съм виждал подобна гледка — той зарови с пръсти в кесията на колана си. — Имам тук нещо.

Надзорникът подаде на Амеротке овални дървени кастанети, от тези, които храмовите хесетки използваха в танците си. Съдията ги обърна от всички страни и разгледа бледото изображение на танцьорка върху вътрешната им страна.

— Умряла е, стиснала в ръцете си това — отбеляза надзорникът, — така силно, че едва ги извадих от пръстите ѝ.

Амеротке подаде кастанетите на Шуфой, за да ги запази.

— А Ипуе и Хаят? — попита той.

— Ами — надзорникът разпери ръце, — прочутата фраза: „Смъртта е сестра на съня“. Господарю, водата е напълнила дробовете им и те са се удавили.

— И не сте открили никакви натъртвания или контузии, никакви следи от отрова или друго насилие?

— Абсолютно нищо.

През мълчаливия си път през града до Храма на Птах Амеротке беше разсъждавал подробно и задълбочено върху това, което бе видял вътре в онзи басейн.

— Все пак, изобщо нищо ли не забелязахте? — попита той. — Някакъв прах по ръцете или краката им?

— Нищо — отговори надзорникът. — Защо, какво мислите, че ще откриете?

— Не знам — въздъхна Амеротке и се изправи, — наистина не знам.

Щом напуснаха Дома на смъртта, Амеротке отведе първожреца Ени, Минакт и Мабен встрани от останалите, в сянката на един огромен зелен дъб. Извади ветрило от джоба на робата си и енергично започна да си вее.

— Отрова — започна той. — Минакт ми разказа легендата, според която Книгите на гибелта днес лежат погребани заедно със своя автор тук, в земята на този храм.

— Легенда — саркастично каза Ени.

— Минакт?

Добродушното и весело лице на писаря се ухили:

— Върховният жрец може би е прав, господарю. Нали разбирате, когато авторът на Книгите на гибелта е бил осъден и екзекутиран, името му е изтрито от всеки документ, от всяка табличка^[4], от всеки надпис и папирус. Той е бил прокълнат и заедно с това и неговата памет. Никакви следи не са останали от него. Но легендата твърди, че в подземните тунели, тук някъде наблизо лежат и тялото му, и неговата прокълната книга.

— А Хутепа? — внезапно попита Амеротке. — Тя пък защо е трябвало да бъде убита?

— Явно е била много близка приятелка с Рекхет — заяви Минакт. — Това е вярно, нали Мабен?

Свещеникът, потънал в собствените си проблеми и печал, простиичко кимна.

— И? — попита Амеротке.

— Според наш източник — промърмори Ени — тя е насочила Меджай към мястото, където могат да го арестуват. Началникът Надиф вероятно ще знае повече от нас за това.

— Значи — Амеротке сгъна ветрилото и го пхна обратно в джоба си, — Рекхет може да се е върнал и да я е убил като акт на отмъщение!

— Възможно е — съгласи се Минакт, после загрижено поклати глава. — Вече говорих с отец Ени за това, всички трябва да бъдем много внимателни. Тревожа се за Хинкуи. Дали е болен от някаква заразна болест, или от нещо, което е ял? Дали проблемът е някакво сърдечно заболяване, или това отново е работа на Рекхет? Дали не е решил да търси отмъщение тук, из Храма на Птах?

— Кажете ми нещо — Амеротке обхвана лицето си с ръце и се замисли за малко.

— Да, Ваше Превъзходителство — Ени нетърпеливо потропваше с крак, изгарящ от желание да си върви.

— Според вас — бавно отговори Амеротке — Рекхет е бил жрец-лечител, когото някои от колегите му са заподозрели. Не, не, това не е точно така. Колегите му са заподозрели просто, че Рекхет е бил някой от Храма на Птах, така ли е?

Ени кимна.

— Усербати и неговите колеги са били отровени — продължи Амеротке. — После са открити доказателства, които са отвели до определен жрец-лечител. Той е бил арестуван, открити били още доказателства и е бил осъден. Така ли е?

Ени кимна.

— Но защо онези жреци-лечители, колегите му, са заподозрели, че Рекхет е някой от Храма на Птах, ето това ме интересува на първо място.

— Все пак началникът Надиф разполага с повече факти от нас — каза Ени. — Това, което ние знаем, господарю Амеротке, е, че повечето от жертвите на Рекхет бяха преуспяващи хора — изтъкнати личности, патрони на този храм, поклонници и посетители на нашите свети места. А както знаете, в Тива има престъпници, които може да бъдат наети да извършат най-грозно злодеяние само срещу няколко зрънца злато или сребро. Едно нещо обаче оставаше неизменно: повечето от жертвите, на практика дори всички отровени, бяха имали нещо общо с Храма на Птах. Те или го бяха посещавали наскоро, или бяха в близки връзки с някой посетител. Както казах — Ени посочи Надиф, все още стоящ на площадката на стъпалата, водещи към Уабет, — той може да ви каже повече от мен.

— И ние имаме вашето позволение да претърсим стаята на Хутепа?

— Разбира се — Ени загърна по-плътно шала около раменете си.
— Е, господарю Амеротке, имам и други задължения.

След това първожрецьт, Минакт и Мабен се поклониха и си тръгнаха.

Амеротке погледа след тях и изчака Надиф да се приближи.

— Да, Ваше Превъзходителство — началникът застана с ръце на хълбоците, стиснал гневно устни, — предполагам, че ще продължите да настоявате, че Ипуе и Хаят са умрели от удавяне, при инцидент?

— Не, началнико, не! — потупа го по рамото Амеротке. — Вярвам ви, Надиф, вие сте с остър и проникателен ум и с набито око — той потупа полицая и по гърдите. — Вярвам, освен това и на сърцето ви; то е чисто, то говори истината. Вярвам, че сте прав: Ипуе и Хаят са били убити.

Надиф го зяпна така слисано, че Амеротке се разсмя.

— Помните ли лотосовия басейн в дома на Ипуе?

Надиф кимна.

— Какво беше разсипано по керамичните плочи около басейна, а също и по пътеката между басейна и тревната площ в края на моравата?

— Лапис лазули — отвърна Надиф бавно. — Поставен е там за украса, а също и за да подсигури на босите мокри крака по-стабилно сцепление върху плочките, за да не се хлъзгат.

— Намерихте ли някъде по тези две тела, по ръцете, по краката, по стъпалата някакви остатъци от лапис лазули? — попита Амеротке.

Надиф, с ококорени очи и зяпнала уста, се втренчи в някаква точка зад главата на Амеротке.

— В името на Бога на светлината — въздъхна той, — не, не намерих.

— Нито пък надзорникът на смъртта — добави Амеротке. — Началнико, помислете си за лотосовия басейн. Вие сте минали през градинската врата и сте влезли в павилиона. Къде бяха телата?

— В павилиона, лежаха на пода, прибрани заради жегата и слънцето.

— Какво друго имаше там?

— Кана, чаши за вино. Помня ги добре, аз пръв ги обследвах.

— Какво друго?

— Няколко халата, стъкленици и делви със зехтин, ленени кърпи... да, и тръстикови сандали.

Амеротке кимна:

— Ипуе и Хаят сигурно са носили сандалите от къщата до басейна. Трябвало е да минат по пътеките, по които биха могли да наранят краката си. Сега помислете, началнико, това е много важно. Питам за това и преди. Установихте ли някакви следи от лапис лазули по краката на жертвите или в басейна?

Надиф затвори очи, поклащайки се леко, сякаш се вслушваше в ритъма на птичите песни в клоните над тях.

— Не — той отвори очи, — помня изрично, че огледах щателно за всякакви изменения на цвета на кожата и особено по пръстите и отзад, на врата, но не видях нищо. Двете тела бяха извадени от водата и поставени в павилиона.

— А в самата вода?

— Имаше малко прах от лапис лазули, който плуваше по повърхността.

— Аз също го видях — каза Амеротке, — но ние не знаем дали не е попаднал там от краката на охранителите, които са тичали по пътеката и са скочили във водата, за да извадят телата.

— Но аз съм сигурен — вдигна Надиф ръка. — Абсолютно съм сигурен. Не видях никакъв лапис лазули по жертвите; на практика долната част на ходилата им бе напълно чиста — той избърса стичащите се капки пот от брадичката си. — Следя логиката ви, господарю Амеротке. Ако Ипуе и Хаят са събули сандалите си и са пристъпили към басейна, част от този прашец щеше да полепне по кожата на краката им. Ние не открихме нищо подобно. Следователно, възможно е двамата да са били мъртви още преди да влязат във водата, просто са били занесени вътре от техния убиец. А как е успял да се прехвърли през оградата и да проникне вътре, без да бъде забелязан и без да се вдигне тревога, е просто загадка. Но, все пак — сви рамене Надиф, — може би след като са влезли в басейна, прахът от лапис лазули се е отмил?

Амеротке кимна и погледна настрана. Той чувстваше, че подобно доказателство не представлява нищо повече от сламката за удавника и все пак не искаше да обезсърчава проникателния началник на Меджай. Самият той чувстваше, че нещо страховито витае около

тези смъртни случаи. Те не бяха нещастни случаи. Твърдението на Надиф, че подобно съвпадение е просто невъзможно, беше твърде правдоподобно. Но как биха могли да докажат, че смъртта на Ипуе и Хаят е резултат на предумишлено убийство?

— Надиф — Амеротке си придаде възможно най-решително изражение, — нуждая се от помощта ви. Най-напред ще претърсим стаята на Хутепа, може би ще открием нещо.

Той отиде до Шуфой и се наведе над него. Джуджето, полузадрямало, се бе излегнало на земята.

— Дребосъче — прошепна му Амеротке, — възстанови ли се от виното, което изпи вчера?

Шуфой отвори очи.

— О, да, господарю, аз просто размишлявам.

— За какво?

— За всички тези текущи събития. Мисля също и за това, че трябва да вземем нашия изтъкнат началник на Меджай и да отидем да пийнем по няколко чаши вино, пък и да хапнем по някой и друг резен месо и пресен хляб. След това вероятно ще можем да научим нещо.

Амеротке се усмихна, поглади Шуфой по главата и го изправи на крака. Джуджето стана и пхна ръката си в неговата.

— Съжалявам, господарю — промърмори той, — искам да кажа, съжалявам за вчера. Пих толкова много.

— Не се притеснявай — отвърна Амеротке. — Вчера си беше за вчера. Днес си е за днес. Нека направим това, което трябва да направим.

Един храмов прислужник ги преведе покрай Дома на възхвалата, после през градината до стаичката на Хутепа — малко помещение, мрачно и тъжно, сякаш още пазещо спомена за мъртвата девойка. Амеротке се вгледа в леглото: шептящите воали, които бяха предназначени да предпазват спящия от досадните насекоми през нощта, бяха дръпнати встрани. Той погледна облегалката за главата, тапицирана в синьо и златно; следите от пот все още се виждаха.

— Господарю — попита Шуфой, — какво търсим?

— Претърсваме тази стая — отговори му Амеротке. — Не гледай за очевидното, а по-скоро за нещо скрито, неподходящо, нещо, което не би трябвало да е тук.

Амеротке седна на леглото. Ленените чаршафи върху широкия, напълнен с памук дюшек бяха доста мръсни. Това го озадачи. Останалата част от стаята на Хутепа изглеждаше много чиста. Това беше едно спретнато, подредено място, стените бяха изрисувани с изискани сцени, изобразяващи хесетки, които пееха или беряха цветя край бистро езеро; подът бе излъскан до блясък; тръстиковите рогозки бяха изрядно чисти, без нито едно петънце. Той забеляза сухия чесън, окачен в една малка ниша в горната част на стената за предпазване от мишки. Имаше и подредени гърненца с билки, чието предназначение бе да гонят насекомите, а мрежата, покриваща прозореца, трябваше да служи като допълнителна защита от прах и мухи. Драпирани дрехи и церемониални роби бяха грижливо окачени на кукички по стените. От едната страна на стаята бяха подредени ракли и сандъчета с дръжки във формата на гъбки, всички боядисани в приятна охра, с черни и бели кантове. Амеротке помоли Надиф да изпразни съдържанието им на леглото. Стаята бе доста тясна, затова отпрати Шуфой в Дома на смъртта да провежда допълнителни разследвания. Дрехите и робите бяха свалени от закачалките на стената заедно с един увехнал венец, който висеше на пирон, забит във вратата. Надиф изпразни сандъците и ковчежетата и съдържанието им се разсипа на показ: систра, гривни от карнеол, огърлия от яспис, пръстени, купичка за смесване на козметика, чифт чехли от кожа на газела, полирано бронзово огледало, съдчета за гримове за очи, чернилка, гребен от слонова кост, делвички с кремове и парфюми. После Надиф донесе една доста голяма кутия за бижута, облицована с абаносови ленти и инкрустирана с малки парченца слонова кост и порцелан. Той отвори капака и изпразни и нейното съдържание на леглото, а след това я претегли на ръка. Амеротке, заинтригуван, дойде по-наблизо до него. Надиф извади камата си и откърти дъното на кутията, под което зейна скривалище. Оттам той измъкна два малки свитъка обработен папирус и ги подаде на Амеротке. Съдията ги разви бързо, четейки отдясно наляво старателно изписаните символи около изкусно начертани карти. След това се приближи до миниатюрното писалище, поставено до стената в дъното на стаята. Табличката за писане върху него бе добре оборудвана с тръстикови калеси, гърненца с мастило, пемза за почистване и малки четчици за писане. Мазилата също бяха като на професионален писар: зелено, черно и червено.

— Хм, книжовник — промърмори Амеротке. — Хутепа е била добре образована.

— Нормално е за храмова хесетка — каза Надиф. — Много от тях са ерудирани; вещи са в изкуството на Тот.

— Но какво чак толкова е писала? — попита Амеротке. — И защо?

Съдията отвори едно сгъваемо столче и се настани на него, за да може по-добре да улавя светлината от прозореца, после заедно с Надиф, който надничаше над рамото му, бързо, но внимателно изчетоха двата ръкописа. Явно Хутепа бе писала с шифър, известен само на нея, но картите, които бе нарисувала, бяха повече от ясни. Малкият Акхет, хоризонтът, изрисуван над едната схема, изобразяваше плоските земи, равнините на запад от Тива, които се простираха до Двореца на истината; сиви варовикови низини, които приютяваха гробниците на фараоните. Две големи долини доминираха в този район, но имаше и други, скрити, по-тесни от тях. Амеротке познаваше терена много добре. Хутепа бе идентифицирала именно една от тези тесни долини и ѝ бе дала наименованието Хуанека. Съдията се навеждаше ту над единия, ту над другия свитък. Навън отекваха шумовете от храма — мучене на говеда, водени към жертвени кошари; викове на работници; далечни песни на хорове, химни и мелодии на репетиращи музиканти. Той слушаше всичко това с половин ухо, докато проучваше свитъците. Установи, че Хутепа е използвала не толкова шифър или код, колкото съкращения на определени думи и букви. Отначало се чудеше какво е това, коя е тази Хуанека, докато не стигна до фразата „вдовицата на Ари Сапу“. Изглежда, че Хутепа е издирвала автора на Книгите на гибелта, който бе живял в този храм преди около петдесетина години и очевидно е бил женен за жена на име Хуанека. След като е бил заловен и екзекутиран, а името му е било прокълнато навеки, неговата вдовица, явно непричастна в престъпленията на мъжа си, е била оставена да изживее живота си като почтена, уважавана пенсионерка към храма. Сигурно са нямали деца, защото Хуанека бе живяла сама, лишена от фамилна гробница. Според Хутепа обаче вдовицата използвала цялото си останало състояние, за да поправи това, като купила гроб в така наречената Долина на забравата. Хутепа бе открила този гроб и бе дала прецизни детайли за местоположението чу.

— Но защо? — запита Амеротке на глас.

Надиф само се намръщи.

— И защо Хутепа е била отровена?

— Просто е — отвърна Надиф. — Тя ми каза къде се криеше Рекхет. Това е било акт на отмъщение.

— Тогава да приемем, че е така — усмихна се Амеротке на началника. — Рекхет е избягал от затворническия си оазис и се е завърнал в Тива, тласкан от жажда за мъст. Но защо ще убива тримата писари и дори Ипуе и Хаят? Не знаем. Посетил е също така и хесетката, която е изиграла важна роля в неговото задържане, и е отровил виното ѝ. Тя го е изпила, така че отмъщението е било изпълнено, само че... — Амеротке издърпа ленените чаршафи и навеждайки се, помириса тежката пот по тях. — Дали Хутепа е правила любов със своя убиец? Тя е била елегантна, изискана хесетка, интелигентна жена, която е можела да чете, да пише, да учи. Погледнете вещите ѝ: тази стая олицетворява нейния финес, нейната изтънченост, но това легло... — той сграбчи мръсните чаршафи. — Без съмнение някой е лежал тук, мръсен, потен, уморен. Мъж? Спал ли е? Правили ли са любов? Що за човек ще да е бил този, който е направил това, Надиф? Когато вие и аз се върнем вкъщи довечера, ще се изкъпем, ще измием от себе си всичкия прах и мръсотия и ще помажем телата си.

— Беглецът? — запита Надиф.

— Именно! — съгласи се Амеротке. — Нашият избягал затворник е трябвало да се крие. Той не е можел да се мотае насам-натам и да се остави да бъде забелязан из галериите и коридорите, в градините или дворчетата, затова се е промъкнал тук. Хутепа сигурно го е пустила вътре и му е предложила леглото си, за да спи в него или да правят любов, а може би и двете. Тогава защо Рекхет да я убива? Освен това, и дори още по-странно, защо тази хесетка така настойчиво е проучвала историята на вдовицата Хуанека? И е открила мястото, на което се намира гробът ѝ? Дали е ходила дотам, за да го посети? Надиф, ние със сигурност трябва да го направим.

Амеротке замълча, защото на вратата се почука. Влезе Шуфой.

— Разпитах надзорника на смъртта — заяви той. — Увери ме, че не е намерил никакъв златен прах по краката, ръцете или телата на Ипуе и Хаят. Той добави, че е възможно да се е отмил от водата. След

това — продължи Шуфой — надзорникът каза, че подобен прах често се наслаява между пръстите, но той не е намерили там никакви следи от него.

— Благодаря ти, Шуфой — отвърна Амеротке разсеяно. — Може би се хващам за сламката; това със сигурност не е доказателство — той погледна Надиф. — И все пак съм съгласен с вас. Смъртта на Ипуе и Хаят е наистина мистериозна...

— О, между другото — прекъсна го Шуфой, — Минакт и Мабен искат да ви видят отново. Казаха, че ще ви чакат отвън.

— Няма нужда да чакат — заяви Амеротке. — Кажи на уважаемите отци Минакт и Мабен, че ще се видя с тях по-късно в техните стаи. В момента трябва да се погрижа за други дела.

— Какви дела? — попита Надиф.

Амеротке отиде до вратата и я отвори. Огледа се навън и след като я затвори, се върна обратно до леглото.

— Помогнете ми да приберем всичко това обратно.

Той взе двата малки свитъка и ги пхна в кесията, която винаги носеше на колана си. Простичките бижута бяха върнати в сандъчетата, а дрехите отново бяха закачени на местата им. След като разчистиха и подредиха, Амеротке каза на Надиф какво точно се бе случило предишната вечер, как Рекхет се бе доближил до него веднага след като излезе от храма. Надиф, приседнал на пода, го слушаше внимателно.

— Какво ще правите тази вечер, началнико?

— Печена гъска — отвърна Надиф. — Жена ми обеща да ми я сготви така, че никога да не забравя тази вечеря.

— Забравете това — Амеротке приближи и седна до началника. — Елате на вечеря в моя дом, имам нужда да обсъдя нещата с вас. Но преди това — той помогна на Надиф да се изправи — имаме да говорим и с библиотекаря.

---

[1] Една от най-войнствените групи на морските народи, за които са открити сведения в древноегипетските писмени паметници от второто хилядолетие пр.Хр., според които те ходели много тежковъоръжени. — Б.пр. ↑

[2] Често това е било единственото мъжко облекло в Древен Египет. — Б.пр. ↑

[3] Сплав от сребро и злато. — Б.пр. [↑](#)

[4] Става дума за табличното писмо. — Б.пр. [↑](#)

ПЕТА ГЛАВА

ТЕКАР: УПЛАХА

Напуснаха стаята на хесетката и излязоха в оживените градини на храма. Поклонници се тълпяха на опашки пред най-различни храмови постройки, светилища и параклиси. Посетители се трупаха, за да зяпат и да се дивят. Помощник-жреци, млади дякони се движеха между тях и се стараеха да им бъдат в помощ. Настанена в хладината на колонадите, храмовата полиция държеше под око всичко, което става. Група просяци, с изпосталели като вейки тела, с изхвъркнали ребра, облечени в дрипи, се бяха подредили в строен ред на опашка пред огромните двойни врати на житницата, където служители се готвеха да раздадат дажби безплатно жито. Слънцето вече печеше с пълна сила, осветявайки ярко варовиковите стени и обелиските от червен базалт, пронизващи небето с остриите си медни върхове. Работници, пазещи равновесие върху талпите на строителни скелета, се надвикваха, докато работеха по свалянето на стария, залющен пласт мазилка от стените, за да ги подготвят за ново измазване. Те спряха работа и започнаха да подвикват и подсвиркват, докато четири хубавки храмови девойки с подрънкващи гривни на глезените минаха весело покрай тях, крепейки на главите си плетени ракитови кошници, пълни с дарове за някой олтар: продълговати самуни хляб, висящи глави на мъртви водни птици и блестящи от свежест зеленчуци. Надзирателите на строежа ядосано изкрещяха. Поклащайки бедра, момичетата отминаха и работниците подновиха своята работа. Ударите на чук и медно длето отекваха в прашния въздух. Свещеници се разхождаха, бръснатите им глави блестяха, полите им се развяваха, а наборите на обемистите им роби бяха прихванати над дясното рамо; големите квадратни медальони, окачени на вратовете им, за да показват постове им, блестяха на слънчевата светлина.

Докато с мъка си проправяха път през навалищата, Амеротке и Надиф се загубиха и един слуга трябваше да ги отведе до канцеларията на Минакт, която се намираще в малък, ограден вътрешен двор,

успокояващо, приятно местенце с фонтан, който весело бликаше, заобиколен от тревни площи и пъстри цветни лехи. Във всеки ъгъл на дворчето имаше воден часовник: конични сини вази, декорирани с астрологични знаци и символи с дванадесет линии, очертани по тях^[1]. На всяка ваза бе гравирано изображение на маймуна павиан — свещения знак на Тот, а между краката му имаше специално пробита дупка, от която водата да капе от едната секция в другата в съответно време и да маркира изтичането на всеки час. Имаше и слънчеви часовници, както и устройства за измерване на времето през нощта.

Минакт ги посрещна на стъпалата пред стаята си и през смях им се извини за своята пристрастеност към измерването и изчисляването на времето. Вътре не беше по-различно. Стените на пищно обзаведената стая бяха декорирани със символите на Тот и картини на павиани, седящи на възглавници, измервайки кълбетата на времето. В дъното на стаята имаше редица масички, върху които бяха поставени восъчни свещи с нанесени по тях деления, чиято цел също бе да отмерват минаването на часовете^[2]. Все още присмивайки се на своето „хоби“, както го нарече, Минакт махна на Амеротке и Надиф по посока на възглавниците, на които вече се бе настанил Мабен и с печална физиономия поклащаше чаша вино.

— Искали сте да ме видите? — Амеротке се настани. — Какво има?

— Нещо, за което Минакт каза, че е трябвало да ви информираме, когато посетихте дома на Ипуе — Мабен се наведе напред. — Преди четири години зет ми обяви награда за залавянето на Рекхет; наградата по-късно бе изпратена на Храма на Птах, но междувременно се случи нещо друго. Скоро след като бе направено обявлението, Ипуе — сигурен съм, че беше през горещия сезон, — реши да вечеря на терасата на покрива на дома си.

— Дълго след като жена му бе изчезнала?

— О, да, най-малко месец след това. Във всеки случай слугите наляха вино, един от тях отпи и веднага му стана лошо. Излезе късметлия: очевидно е успял да повърне всичко, което бе изпил. Когато провериха съда с вино, намериха отрова вътре. В началото Ипуе не можеше да проумее как е било направено това: домът му се намира отвъд градските стени и вътре се допускат само приятели и слугите.

— Е — попита Амеротке, — и как е било направено?

— Беше обяснено с това — продължи Мабен, — че през горещия сезон Ипуе е наемал допълнителни слуги, градинари, извънредни работници за конкретна работа както в градината, така и в къщата. Той заподозрял, че един от тях бил Рекхет, който по някакъв начин е успял да се промъкне в кухнята и да сипе отрова във виното. След случката Ипуе стана извънредно внимателен. Дори реши, че няма да яде нищо, което не е приготвено от нашата сестра Мериет. Ипуе винаги е харесвал готвенето ѝ. Каквито и търкания да имаха, той ѝ вярваше безрезервно. След това нямаше подобни инциденти.

— Същото се случи и на мен — заговори на висок глас Минакт. — Както знаете, в храма се изпращат много дарове. Получих малка стомна с вино, запушена и подпечатана, с етикет, обозначаващ датата и мястото на производството му — той се усмихна. — Всеки тиванец би могъл да разбере, че това е най-финото и хубаво вино, от много добър сорт грозде. Разбира се, очаквах с нетърпение да му се насладя. Даровете се оставят пред стаята ми — той посочи към вратата. — Помислих, че е от някой поклонник или може би от колега, на когото съм помогнал с нещо. Внесох стомната вътре. Помня, че бях зает с моите изчисления. Налях си чаша от виното и пийнах. Току-що си бях прочистил устата с вода и макар че виното бе изключително вкусно, долових един особен привкус. Огледах стомната. Нямаше нищо, което да не е наред, но все пак усетих някакъв лек мирис, прикрит от парите на виното. Веднага го излях, но много скоро се почувствах зле и ми се догади. Разбира се, по това време всички в храма бяха изцяло обсебени от ужасяващите убийства, които ставаха в града. Бях чувал за подозренията, че Рекхет може да е член на Храма на Птах. Паникьосах се. Всъщност успях да повърна принудително, но доста дни след това, господарю съдия, както свидетелстват и архивите, бях много, много зле.

— И защо ми казвате всичко това едва сега? — попита Амеротке.

— Поради две причини: Хинкуи бе закаран до храмовата болница. Може би е зараза, може би е ял нещо. Или пък има втора възможност...

— Да е работа на Рекхет? — попита Надиф. — Ужасно отмъщение, както е направил с Хутепа?

— Именно — отвърна Минакт. — Но също и да отправи предупреждение към вас двамата. Ако преследвате Рекхет, той би

могъл да нападне вас или близките ви.

— Той вече го направи — Амеротке накратко разказа и на тях за сблъсъка от предишната вечер. И Минакт, и Мабен го гледаха уплашено.

— Значи той е проникнал тук? — възкликна Мабен. — В този храм? Не е чудно, че бедната Хутепа е мъртва.

Амеротке се изкушаваше да ги разпита по-подробно за Рекхет. Но реши да не го прави, защото не вярваше на никого, освен на Надиф, с когото планираше да разговаря по-късно този ден.

— Господарю съдия?

— Да, Минакт?

— Тримата писари, които умряха, открихте ли нещо?

— Защо аз би трябвало да откроя? — сви рамене Амеротке. — Как бих могъл? Кажете ми кой отговаряше за приготвянето на виното?

— Негова святост отец Ени — отговори в един глас Минакт и Мабен.

— Всъщност — продължи Минакт — господарят Ени надзираше всички приготовления. Имам предвид, че ритуалът бе планиран извън храма, но виното беше от склада на първожреца. Той сам донесе стомната и бокала в храма. Настояваше лично да подаде виното на либийците и на нашите писари. Освен това, господарю съдия, не мога да добавя нищо повече.

— А убийството на Хутепа? — попита Мабен. — Претърсихте ли стаята ѝ?

Амеротке задържа устните си и се загледа през прозореца. Слънчевата светлина все още беше изгарящо силна. Почувства се много изморен. Не бе спал добре предната нощ, мозъкът му бе възбуден, стомахът му разстроен.

— Хутепа? — настоя Мабен.

Амеротке внезапно осъзна, че наистина не може да има доверие на тези свещеници. Всъщност той не вярваше на никого в Храма на Птах.

— Това, което открихме, бе интересно, но не и нещо забележително — той се протегна и се изправи на крака. — Е, господа, сега трябва да ви кажа довиждане.

— Къде отивате? — попита Минакт.

— В храмовата библиотека — отвърна Амеротке. — Началник Надиф, ще ме придружите ли?

Взеха си довиждане и напуснаха стаята, след което тръгнаха обратно да си проправят път през стълпотворението в храма. След като се отдалечиха достатъчно, Амеротке поспря и хвана Надиф за китката:

— Много сте мълчалив, началнико.

Сухото лице на Надиф се разчупи в усмивка.

— А също и вие, господарю съдия. Намираме се в Храма на Птах, който е бил дом на Рекхет. Преди петдесет години тук е върлувал страховит убиец — той въздъхна дълбоко. — Не знам какво да кажа. Чувствам, че когато съм тук, не мога да вярвам на никого. Не искам да говоря с никого. Не искам да изказвам мнението си, нито дори да разсъждавам; и подозирам всекиго, освен вас, господарю съдия. О, между другото, защо отиваме в библиотеката?

— Ще видите — продължи да върви Амеротке.

Когато пристигнаха в Къщата на книгите, библиотекарят определено не бе доволен да види Амеротке. Въпреки това съдията го отведе в една от стаите за четене и го настани на пейка под прозореца.

— Не ми е нужно да виждам никакви ръкописи — започна Амеротке. — Искам да ви задам няколко въпроса. Една храмова девойка, хесетката Хутепа, бе отровена снощи; сигурно сте чули?

Библиотекарят кимна.

— Знам, че е идвала тук — продължи Амеротке. — Искала е да види конкретни архиви или записки, така ли е?

Библиотекарят облиза пресъхналите си устни и се загледа зад Амеротке. Надиф стоеше на вратата, а до него се бе присвил Шуфой. Дребосъкът вече изтрезняваше и започваше да разбира какво е станало и колко е загрижен господарят му за този случай. Беше чул и предупрежденията на Минакт и твърдо бе решил, щом веднъж се върнат в къщата на Амеротке, да провери всичко, за да се увери, че няма никаква опасност, която да го застрашава.

— Хутепа — каза Амеротке, — вие я познавахте, нали?

— Запознах се с нея тук — отговори библиотекарят. — Миловидна и приятна девойка... Искам да ви кажа, че всъщност тя нямаше право да бъде тук, Къщата на книгите е предназначена за учени.

Дори само бързото движение на очите му и нервните му жестове бяха достатъчни, за да събудят подозрението на Амеротке. Той внимателно изучаваше библиотекаря: развратник, помисли си, и се учуди дали Хутепа не е купила вниманието му със своето благоволение.

— Вие сте надзорник на книгите, нали? — Амеротке се приближи толкова близо до него, че можеше да подуши лекия зехтинов аромат на библиотекаря. — Зададох ви въпрос, господине. Не искам да водя тук господаря Сененмут или да ви привиквам в моя съд и да ви заклевам върху Свещените книги. Така че искам да отговорите на въпроса ми. Хутепа идвала ли е тук? Да?

Библиотекарят кимна припряно, изгаряйки от нетърпение да се отърве по-скоро от този любопитен съдия.

— И ви е помолила за архиви, които по принцип бихте отказали на хесетка?

— Исторически книги — отстъпи библиотекарят.

Той осведоми Амеротке с колебливи, накъсани изречения, че Хутепа е била постоянен посетител на библиотеката. По свой очарователен начин тя се изкушавала от науката и искала да проучи историята и хрониките на храма.

Най-сетне Амеротке остана доволен. Той благодари на библиотекаря и следван от Надиф и Шуфой, напусна Къщата на книгите. Те застанаха в сянката на столетните зелени дъбове, които изглеждаха така, сякаш се извисяват тук от самото начало на времето.

— За какво беше всичко това, господарю? — попита Шуфой.

— За какво беше, ли? — отговори Амеротке. — Подозирам, че Хутепа е прекарвала повечето от времето си, проучвайки идентичността на автора на Ари Сапу, който е работил тук преди петдесет години и е причинил онези ужасни опустошения. И това е парадоксът! — Той сложи едната си ръка на рамото на Шуфой, а другата на рамото на Надиф. — Според вас, Надиф, Хутепа всъщност ви е насочила към мястото, на което Рекхет се е криел, и вие сте го арестували. Освен това тя е прекарвала значително време, проучвайки историята на този храм, а също и на автора на Ари Сапу. Мистерията се задълбочава. Снощи един мъж влиза в стаята ѝ, спи в леглото ѝ — вероятно нейният убиец. Така, от една страна, имаме Хутепа предателката, която е предала на Меджай жреца-лечител. От друга

страна, девойката е прекарвала огромна част от времето си, като може би дори е продавала благоволения си, за да получи достъп до храмовите архиви и да открие истината за Ари Сапу. На всичкото отгоре е забавлявала избягалия затворник, само за да бъде убита от него. Това е гатанка, пълна с противоречия, и в нея няма никакъв смисъл.

Амеротке излезе от сянката на дърветата и застана за малко неподвижно, изложил гръб на слънчевите лъчи, за да облекчи напрежението във врата си.

— Сега накъде, господарю? — обади се Шуфой.

— Вкъщи — отвърна Амеротке. Той се усмихна на Надиф. — Искам да се поразходя върху лапис лазули, а после да поплискам краката си във вода и да видя какво се получава...

Аменуфер, капитан от Славата на Собек^[3], кохорта от първия ескадрон на Гордостта на Амон^[4], бе станал извънредно подозрителен. По своя собствена инициатива той бе решил да закара поделението си в западната пустиня, за да установи дали либийците наистина желаят мир. Той и командирите му бяха обсъждали именно този въпрос предишния ден след вечерното жертвоприношение в техния полкови параклис. Бяха насядали в малката градинка на вътрешния двор, пирувайки с великолепно приготвена гъска, квасен хляб и отрупани със зеленчуци блюда. Командирите му се бяха съгласили единодушно, че смъртта на тримата писари по време на церемонията при подписването на мирния договор в Храма на Птах е била пръст божи, целящ да попречи на ратификацията на този договор, който всъщност не би трябвало да се подписва.

Докато си сръбваше винце, неговият полковник потупа възчервения си нос и им довери, че Омендап, главнокомандващият на фараонските армии, също има някои свои подозрения, но каква бе ползата от това? Сърцето на Божествената бе избрало мира, а и великият везир Сененмут беше на същото мнение. Никой от насядалите на гощавката не бе посмял да се пошегува с това кога и как господарят Сененмут е дал подобен съвет на Божествената; беше по-добре да не закачат тази тема. Аменуфер обаче беше изслушал много внимателно казаното и после сериозно размисли върху него. Ако се

възцареше мир, къде оставаше възможността за слава, за повишение, за спечелване на Златни пчели за храброст или на Сребърно огърлие за доблест^[5] на пустинята и да отиде дори по-далече, отколкото сочеха заповедите му. Щеше да открие какво наистина се случва отвъд Линията Тутмос — границата, определена от покойния съпруг на Хатусу като очертание на първа сфера на пряко египетско влияние.

Аменуфер бе повел своите дванадесет кавалеристи с колесниците им далече навътре в западната пустиня. Всъщност той бе взел това решение още преди да напусне казармите, затова поръча шестте най-леки колесници, най-силните и издръжливи коне и двойно количество провизии: черен сухар, който можеха да накисват във вода; сушено месо и допълнителни кожени мехове с вода. Очакванията му не го бяха излъгали. Случило се бе нещо много интригуващо. Най-напред бяха открили само огромни пространства каменлива пустиня, тиха и безлюдна, но после тук-там започнаха да срещат фургони, които се придвижваха на север, към бреговете на Великото зелено море, и търговци от всякакви нации, със странни дрехи и чуждоземски нрави. Аменуфер ги беше поразпитал и те му бяха казали, че са разменяли стоки с мините в източната пустиня покрай Пътя на Хор в Синай, затова и дисагите и кошовете им са натъпкани със самородно злато, сребро и нешлифовани скъпоценни камъни, които бяха купили срещу кожи и други стоки. Като продължи по-нататък, отвъд Линията Тутмос, Аменуфер срещна още подобни кербани, пъстри групи от търговци и прекупвачи, и всичките до един бързаха да достигнат до оазиса Кану. Той се намираше дълбоко навътре в либийска територия, покрай главния път, водещ до най-голямото либийско пристанище на Великото зелено море. Аменуфер никога преди не бе виждал подобна търговия, нито пък мъже, които да са толкова нетърпеливи да стигнат до своята крайна цел. Отделните търговци и единичните прекупвачи не будеха подозрение. Сред по-големите групи обаче той бе забелязал либийци, облечени в раираните роби на пустинните скитници и пясъчните обитатели, и както можеше да се съди по поведението им и обноските им, явно бяха войници.

Сега Аменуфер съжаляваше за откровеността, която бе проявил в разговорите си. Въпросите му към търговците бяха прекалено открити и недвусмислени и може би с това бе събудил подозрителността им. Те със сигурност бяха събудили неговата. Той не спази предварителните

заповедите на командира си и продължи да се придвижва на запад към Оазиса на изобилието — малко, но плодородно късче земя със сенчести дървета, буйни храсти и висока, тучна трева, растяща изобилно. В оазиса имаше непресъхващ извор със сладка вода, истинско спасение сред пустинния прах и безмилостното, ослепително слънце. Вечерта наближаваше, мракът падаше, слънцето бързо залязваше в разтопената жарава на хоризонта, огненото зарево обагреше небето и пустинята в кървава червенина. Тишината на деня вече отстъпваше пред преплитащите се шумове на нощта; дразнещ смях на чакали, рев на лъвов, дрезгав вой на хищници в тъмнината, привлечени към оазиса не само от водата, а и от сладката миризма на храната, най-вече от живата плът на охранените коне. Аменуфер не се притесняваше от тях. През последния стадий на похода колесниците се бяха задръстили с пясък, буксуваха и се придвижваха все по-бавно. Съгледвачите му докладваха за тъмни силуети в скалите и деретата. Накрая бяха пристигнали благополучно и войниците се бяха настанили за нощуване; въздухът бе изпълнен с мирис на потни кожи, коне, тор и готвена храна. Той подреди колесниците в защитна линия така, че да образуват барикада срещу изненадваща атака, и разпрати разузнавачи наоколо, но те все още не се бяха върнали.

Аменуфер опипа яката си и се почуди дали е взел правилното решение. Надяваше се да се върне в Тива с новини, с които да впечатли командирите си; сега обаче се тревожеше дали изобщо ще може да се върне. Погледна през рамо към приветливите пламъци на огъня: хората му се бяха скупчили около тях, смееха се и си бърбеха, дневалните се движеха сред сенчестите дървета, проверявайки дали всичко е наред. Те долавяха нервността на капитана си. Аменуфер изруга. Какво биха могли да замислят либийците? И защо всички тези търговци се стичаха към онзи оазис? Само ако можеше да открие причината! Ако преживееше тази нощ, нямаше да се върне в Тива, а щеше директно да тръгне към оазиса Кану; може би под маската на приятелството щеше да се добере дори до либийския Град на змиите. Той се взря в небето. Слънцето като медна монета се плъзна зад хоризонта, мракът обгърна пустинята, небето стана синьо-черно, звездите тежко увиснаха над главите им. Дочу някакъв шум и се огледа. Четири приведени фигури се движеха на прибежки към оазиса. Съгледвачите му се връщаха! Той разпозна шапките им, бляскащите амулети около вратовете им.

Погледна колесниците, после, жаден за новини, тръгна бързо към приближаващите фигури.

— Какви са новините? — извика той. — Какви са новините?

Съгледвачите продължаваха да напредват към него. Аменуфер спря. Имаше нещо в тях, което... той се вгледа по-внимателно, зърна бради, мустаци. Та това не бяха...

Обърна се, за да затича към оазиса, но четирите фигури вече бяха извадили големи сирийски лъкове. Стрелите забръмчаха през въздуха; три от тях улучиха Аменуфер — една във врата и две други в гърба. Той се заклатушка към оазиса, но не можа да издаде и звук, дъхът му пресекна, кръвта шурна от раната на врата му, после се срина на земята.

В този момент отвсякъде наизскачаха останалите либийци. Въоръжени с мечове, копия и щитовете, с ножове, криваци и боздугани, те се носеха като сенки през пясъците, мушкаха, кълцаха, разсичаха и помитаха всичко пред себе си, без да знаят милост и пощада. Египетският кавалерийски отряд, изненадан от засадата, се опита да се бори. Неколцина от подофицерите се съпротивляваха до последно, застанали до кладенеца, но скоро не остана нито един жив египтянин. Либийският военачалник обиколи лагера, за да се увери, че няма още живи ранени, и нареди да прережат гърлата на всеки труп, като не забрави да претърси храстите и скалите за някой, който би могъл да е избегнал злата участ и да е пропълзъл нататък. Нямаше оцелели.

Либийците доядоха яденето, което египтяните си бяха приготвили, и изпиха виното им. След това главатарят им посочи труповете.

— Махнете ги оттук — заповяда той, — и ги занесете далече в пустинята. Заровете ги в пясъците заедно с цялото им снаряжение.

Той обиколи колесниците:

— Вземете ги, всички до една. Изгорете ги напълно, освободете конете от хамутите. Нека египтяните мислят, че техният кавалерийски ескадрон е изчезнал от лицето на земята, защото истината е, че той действително изчезна...

— Това е игра — заяви съдията, като се усмихваше на синовете си Кърфей и Ахмазе.

— Сигурен ли си, светлина на живота ми? — шеговито попита Норфрет, съпругата на Амеротке.

Съдията само ѝ смигна и се обърна:

— Надиф, Шуфой, всички ще вземем участие. Хайде, Шуфой, направи каквото трябва.

Амеротке се бе върнал в дома си късно следобед. Той и Надиф бяха приветствани от Норфрет. Бяха измили ръцете и краката си, после пийнаха и хапнаха в сянката на големите чинари. Полюбуваха се на яркото оперение на птиците, които се спускаха ниско над бистрот езеро, и се възхищаваха на растенията и цветята, които Амеротке сам бе отгледал. Норфрет имаше безброй въпроси какво се е случило в града. Беше чула за отравянето в храма и, разбира се, бягството на Рекхет вече беше известно на всички. Амеротке я беше целунал нежно и ѝ бе казал да изчака. Синовете му бяха пораснали; и двамата бяха развили навика да стоят до вратата и да подслушват. Той не искаше да се уплашат или да разберат, че техният баща понякога се излага на големи опасности. Още повече че Амеротке бе много неспокоен и притеснен. Беше изслушал извънредно внимателно предупрежденията на Мабен и Минакт. Бяха прави. Ако Рекхет вече веднъж бе успял да се докопа до него, защо да спира дотам? Имението на съдията в северната част на Тива беше добре известно и престъпникът лесно можеше да демонстрира своите умения да нанася светкавичните си удари, причиняващи внезапна и жестока смърт.

Щом си отпочинаха, Амеротке и Надиф организираха своята игра — направиха нещата точно така, както Амеротке ги бе описал. Шуфой наръси лапис лазули по плочките край басейна, като го разпределяше в равномерен, плътен слой. Когато свърши, Амеротке свали робата си, остана само по набедреник и започна да се разхожда по насипания прах, усещайки боцкането по стъпалата си. Норфрет и синовете им ентусиазирано се присъединиха, а Надиф ги последва, макар и по-неохотно, докато Шуфой направо танцуваше, карайки синовете на съдията да се превиват от смях. Когато Амеротке прецени, че е достатъчно, помоли всеки един да седне на ръба на басейна, да потопи крака във водата и да ги клати и рита колкото му душа иска. За известно време градината ехтеше от смях, викове от непрестанни въпроси, на които Амеротке отказваше да отговори. След това всички подсушиха краката и глезените си с ленени кърпи, всеки взе по къс

папирус, донесен от Шуфой, стъпи върху него и провери дали по стъпалата и между пръстите му не е останал синьо-златист пращец.

Амеротке беше силно заинтригуван от резултатите. Всеки един имаше на някое място останали следи от златния прах. Дори и когато отново и много енергично измиха краката си, той продължаваше да си стои там, сякаш бе залепнал за кожата, особено между пръстите и по глезените им. Изражението на Амеротке стана много сериозно. Той направи експеримента още веднъж, този път с влизане в басейна и ходене напред-назад. Отново, независимо от енергичното подсушаване, следите от златистия пращец си оставаха. Той тихичко помоли Норфрет да отведе децата, после се оттегли заедно с Надиф и Шуфой под сянката на чинарите, за да обсъдят откритието.

— Сигурен ли си, Шуфой — попита Амеротке, — че надзорникът не е открил никакви следи от лапис лазули по стъпалата и глезените на двете жертви?

— Господарю, отидох и ги огледах лично. Има още нещо много интересно, господарю: надзорникът изтъкна, че двете тела са били доста обилно намазани със зехтин, с други думи...

— С други думи — прекъсна го развълнувано Надиф, — при положение че кожата на ходилата и на глезените е намазана с масло, лапис лазули щеше да полепне още по-здраво. Ипуе и Хаят са влезли в павилиона, но в никакъв случай не са стигнали живи до басейна. Скоро след като са намазали кожата си с масла срещу слънчево изгаряне, убиецът е връхлетял.

— Възможно ли е маслото да е било отровено? — попита Шуфой.

Надиф поклати глава:

— Помирисах делвичката — нищо! Освен това не забравяй, че нито аз, нито надзорникът на смъртта установихме никакви симптоми на отравяне.

Амеротке затвори очи и се опита да си спомни какво точно му бе казано в къщата на Ипуе.

— Охраната не съобщи за нищо нередно, освен че са се чули гласове и лек плясък. Дали това не е било, когато Ипуе и Хаят са умрели?

— Може би — бавно изрече Надиф. — Сега имаме две причини да считаме смъртта им за загадка. Първо, този енергичен, як мъж и

тази здрава, млада жена са удавени в един и същ басейн, по едно и също време, без да се вдигне никакъв шум, никаква тревога. Нали така?

Амеротке кимна.

— Второ — продължи Надиф, — ако Ипуе и Хаят са вървели до басейна и се е случил някакъв инцидент, някакви следи от лапис лазули щяха да останат по стъпалата им, но ние не открихме абсолютно нищо, което означава, господарю съдия, че Ипуе и Хаят са влезли в басейна, и колкото и да е невероятно, са успели да отмият всички следи от пращеца...

Амеротке печално го изглежда.

— Или са били занесени в басейна — заяви Шуфой. — В този случай би трябвало да са били мъртви или в безсъзнание, още преди да са достигнали водата. Макар да няма никакви следи нито от насилие, нито от отрова. Какъв тогава е отговорът на загадката?

---

[1] Главните египетски богове са дванадесет и съответстват на дванадесетте знака на зодиака. Тот например е бог на мъдростта, съответства на Девата и животното му е павиан, счита се за основател на науките — именно на него се приписва изобретяването на часовника, както и на числата и теглилките. — Б.пр. ↑

[2] Всяка свещ имала времетраене на изгаряне. Като се отчитало това време, по нея се нанасяли 12 деления, така с изгарянето се стига до определено пръстенче, показващо съответния час. — Б.пр. ↑

[3] Собек е египетският бог на водата. Името му означава крокодил. Обвързан е с култа към боговете Хор, Ра и Озирис. Изобразявал се е като крокодил, крокодил със слънчев диск или мъж с глава на крокодил. — Б.р. ↑

[4] Фараонската кавалерия, бойни части с колесници. — Б.пр. ↑

[5] Военни ордени за особени заслуги. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

КЕФАИ: ДА БЪДЕШ РАЗКРИТ

Малко по-късно Амеротке, Надиф, Норфрет и Шуфой седнаха да вечерят в къщата на съдията. Тъмнината се бе спуснала като воал над земята. Звездите блестяха ярко, увиснали като цветни гирлянди на небосклона. Луната, кръгла и едра, се плъзгаше по нощното небе в пълното си великолепие. Норфрет бе запалила лампи от алабастрови гърненца и те светеха като скъпоценни камъни. Беше приятна, освежаваща нощ, лекият ветрец галеше като божествен дъх. Той отвиваше всепроникващата жегата, от която дъхът почти секваше, а кожата ставаше мокра като сунгер. От градината отдолу долиташе какофония от звуци: совите бухаха, щурците бърбреха, а над всички това се извисяваше непрестанното крякане на жабите. Норфрет бе приготвила вкусна вечеря, питателна, но лека: агнешко в глинен гювеч, приготвено с лук, зехтин, чесън, кимион и леблебия. Амеротке бе отворил буренце от Имит — виното бе охладено и деликатно галеше езика. Той изчака да напълнят чашите, преди да се впусне в обясненията за събитията от изтеклия ден. Опита се да омаловажи опасността, но Норфрет бе твърде прозорлива и интелигентна; острият ѝ ум веднага схвана опасността, с която се е сблъскал съпругът ѝ. Пролича си, че стана притеснена и нервна, махна огърлицата от врата си и избърса ароматната пот от красивата си шия.

— Това е опасно — прошепна тя. — Амеротке, ти си се изправил пред самия дявол...

— А дяволите се ловят с капани — иронично отвърна Амеротке, вдъхвайки студения нощен въздух.

Той изчака малко, с тайната надежда Норфрет да осъзнае, че това е неговият път, който трябва да следва. Работата му им носеше привилегии, уважение и богатство, но също така и големи опасности.

— Влязох във връзка — внезапно заговори Шуфой — с Шурат, Поглъщача на мерзости, онзи, от подземния свят.

Амеротке зяпна недоверчиво своя дребничък приятел.

— Е, какво — сви рамене Шуфой, — с това име се нарича той самият. Иска да се срещнете. Трябвало да обсъди някои общи проблеми с вас.

— Шуфой, кога успя да уредиш това?

— Днес — отговори Шуфой, — докато тичах по поръчките на моя господар.

Амеротке кимна разбиращо. Той винаги се изненадваше приятно от познанствата на Шуфой в Амдуат — престъпническото свърталище на подземния свят в Тива.

— Шурат — заговори Надиф, ободрен от виното, — е главатар на гилдията на убийците. Всички крадени вещи отиват при него. Това е човек, когото подозираме в какво ли не, но доказателствата срещу него са нищожни. Все пак какво, в името на Хор, иска той?

— Не знам — отговори Шуфой, — обаче докато търчах насам-натам из Храма на Птах, видях един от неговите помощници, Черепата, да се спотайва и дебне в сенките. Бил изпратен там да разбере какво се е случило. Казах му колкото е възможно по-малко. Черепата заяви, че шефът му изпраща скромните си поздравии на господаря съдия и пита би ли искал Негова святост^[1] — Шуфой се засмя при ласкателната титла, — любезно да го посети около четвъртия час утре? Помоли да ви кажа, господарю — продължи саркастично джуджето, — че сам той не е в състояние да ви посети, тъй като предпочита да не напуска Свърталището на мрака — Шуфой сви рамене. — Отговорих му, че би ви било най-приятно да го посетите; в края на краищата, той може да има ценна информация. Но все пак, господарю — добави бързо той, — ако предпочитате да не ходите...

— Аз ще дойда с вас — веднага се писа доброволец Надиф. — Господарю съдия, Шурат е коварен и вероломен. Всъщност дори за известно време хората мислеха, че той е бил Рекхет.

— Ще отидем утре — заяви Амеротке. — Сега нека се върнем към работата, с която вече сме се захванали. С какво разполагаме? Ипуе и Хаят са се удавили в охраняван от наемници басейн — никакво насилие, никаква отрова, никакви нарушители. Имаме две твърде тънки нишки, за които да се хванем: най-забележителното и мистериозно съвпадение е, че са се удавили по едно и също време в един и същ басейн. Налице е възможността да не са вървели до басейна, защото по телата им не са открити никакви следи от лапис

лазули — Амеротке отпи от чашата си, — но това е маловажно, да не кажем незначително. Все пак водата може и да е отмила праха, особено ако двамата са плували вътре по-дълго време. Ипуе сам се е обявил за публичен враг на Рекхет, но нямаме доказателства, че смъртта им е причинена от отрова. Какво още имаме, Шуфой?

— Работата с първата му жена — каза джуджето с пълна уста, — която просто се е изпарила.

— Да, да — Амеротке се загледа в тъмнината. — Жената просто изчезнала, след като изгорила сватбената си яка и брачната си гривна. Мериет е убедена, че Ипуе я е убил. На пръв поглед много учудващо твърдение, защото по същото време Ипуе уж бил заминал по работа за Мемфис. Според търговските му тефтери обаче не е заминавал никъде. Останал е в Тива в така наречения от него Дом на удоволствията, стая над бижутериен магазин в пазара на скъпоценни камъни в града, още едно място, което ще посетим утре.

— Защо може да е излъгал? — каза Надиф. — За да се промъкне обратно в къщата и да убие съпругата си? Може би Мериет е права. Земята около Дома на златната лоза трябва да бъде преровена надлъж и нашир, за да видим дали няма да открием тялото на съпругата.

Амеротке кимна:

— Шуфой, изпрати утре вестоносец до Асурал, капитана на храмовата ми стража. Кажи му да вземе един отряд войници и да отиде с тях в Дома на златната лоза. Градините там трябва да се прероят най-щателно. Да търсят плитък гроб, съдържащ тяло на жена.

— Ще намерите тялото ѝ — намеси се Норфрет. Гласът ѝ бе ясен.

Амеротке се усмихна на жена си:

— Какво те кара да мислиш така?

Норфрет се потупа с пръст по слепоочието.

— Женска логика. Е, господарю съдия, ако аз бях нещастна тук... — тя запърха с клепки. — Добре, да кажем, че ти си най-непоносимият мъж, с когото е невъзможно да се живее, развратник, женкар; защо това трябва да ме накара да напусна лукса на разкошната си къща, за да се скитам из улиците на някакъв град? Имало е и други начини на действие пред жената на Ипуе. Скъпи мой, много се съмнявам, че някоя жена би напуснала подобна красива къща. Знам Дома на златната лоза, не бих го оставила току-така, просто бих се

съпротивлявала, бих протестирала. Съмнявам се, че Патуна изобщо е напускала.

Амеротке се усмихна вътрешно. Не беше помислил за това. Просто бе приел логичното заключение, че ако жената е нещастна, ще напусне. Всъщност нито веднъж Мабен или другите не бяха споменали, че пред Патуна е имало и други алтернативи.

— Направи това, което те помолих, Шуфой — промърмори той. — Утре заран кажи на Асурал да вземе също и работници и градинари от храма. Те трябва да не оставят камък необърнат.

— И така, стигнахме до отравянията, нали господарю съдия?

— Да, да, стигнахме и до това. Какво знаем? Преди около петдесет години авторът на Ари Сапу станал истински експерт по отровите. Причинил не една внезапна и жестока смърт. Според преданието той е арестуван, съден и погребан жив. Легендите твърдят, че гробът му лежи някъде в земята на храма и че там, до него се намират и Книгите на гибелта — Ари Сапу. Дали това е истина или не, всъщност не знаем. Въпреки всичко преди около четири години се появява Рекхет и отново има много убити граждани. Ето тук наистина имам нужда от твоята помощ, Надиф. Кой са били жертвите? Какво общо са имали помежду си?

— Мога да кажа само това, което вече знаете, господарю съдия. Жертви имаше сред всички класи, макар повечето да бяха търговци, благородници и висши чиновници. Има обаче едно нещо, което е общо за всички, и то е, че или те, или техни близки наскоро бяха посещавали Храма на Птах.

— Откъде разбрахте това? — попита Норфрет.

— По време на моето разследване поисках да видя дневниците от всичките храмови олтари, светилища и параклиси. Скоро установих, че имената на посетителите се повтарят сред имената на жертвите на Рекхет. Разбира се, храмовата управа подозираше, че има нещо нередно. Първожрецът Ени често ме търсеше, за да обсъждаме този проблем. Накрая ме информира, че е бил посетен от група лекари — свещеници, водени от Усербати. Те му изложили хипотезата, че Рекхет е член на храмовата йерархия, но все още не били намерили твърди и необорими доказателства — Надиф разпери ръце. — Останалото го знаете. Усербати и колегите му имаха празнична вечеря, на която са изяли или изпили някаква отрова и са умрели в ужасни мъки. Бях

извикан в храма. Видях телата им, после претърсих жилището на Усербати, където открих указания, сочещи към убиеца. Нахълтахме в стаята му в храма, намерихме отрови, прахове, препарати и доста голямо богатство, след което започнахме да издирваме самия него. Господарят Ени ни каза, че заподозреният е в приятелски отношения с Хутепа. Разпитахме я... — Надиф замълча, сякаш се вслушваше в крякането на жабите в тъмнината. — Тя ни каза, че Рекхет е избягал в Тива и се крие в една къща в квартала на калайджиите. Арестувахме го там. Благодарение на авторитета на храма му бе даден избор: или да бъде изправен на публичен процес и да пледира невинност, или да признае вината си и да се остави на милостта на фараона. Той избра второто и беше изпратен в затворническия оазис.

— Сигурен ли сте, че сте арестувал точния човек? — попита Амеротке.

— Така мисля — отвърна бавно Надиф. — Рекхет беше тих, уверен, много спокоен. Не разкри никакви детайли; много бързо си призна и не каза нищо повече. Имах известни съмнения, но все пак разполагахме със сведенията на Усербати за него в документ, както и с отровите и праховете, намерени в стаята му; да не говорим за проклятието, което бе написал. И нещо, което е по-важно — продължи Надиф, — щом бе арестуван, отравянията спряха.

— Той призна ли, че е намерил Ари Сапу?

— Не, когато го питахме за това, просто отговори, че има много трактати за отровите.

— И как точно е убивал жертвите си?

— И за това беше много тайнствен. Само изтъкна, че си признава и няма какво повече да добави.

— А Хутепа?

— Заяви, че е невинна. Помогна ни за арестуването на Рекхет; нямаше причина да вярваме, че е била съучастничка.

— Рекхет имаше ли семейство?

Надиф сви рамене.

— А бягството му? — опита Амеротке. — Как е било организирано?

— Отявлена дързост, хитрост и кураж. Очевидно, след като е избягал, е скитал из пустинята и е бил заловен от пясъчните жители, които са хванали и египетския търговец. Те сигурно са ликували;

защото, както знаете, продават затворниците като роби с огромна печалба. Тази банда обаче не извадила такъв късмет. Натъкнали се на египетски кавалерийски отряд в покрайнините на пустинята, отрядът атакувал и те започнали да се отбраняват. Завързала се битка и в схватката търговецът бил убит. Находчивият Рекхет бързо приел неговата самоличност, така че когато египтяните го разпитвали, си мислели, че говорят с търговец, когото са освободили, а не с избягал затворник. Когато се върнали в Тива, Рекхет, естествено, изчезнал яко дим. Това било преди кметът на града да разбере пълната истина за ситуацията, но дори и след това какво би могъл да направи?

— Разполагате ли с описанието на Рекхет?

— Да — засмя се Надиф, — описание, което подхожда на половината мъже в Тива: среден ръст, черна коса, приятно лице, а разбира се, сега той най-вероятно е и дегизиран с дълга, рошава коса и брада. Господарю съдия, не мога да ви подсигурия надеждно описание.

— Нито пък можете да ми дадете някакво предложение за отговор на загадката — сухо каза Амеротке. — Рекхет се е върнал в Тива. Подозираме, че е посетил Хутепа, може би е правил любов с нея, после я е убил, но защо му е подобна жестокост? Не виждам смисъл в това, нито пък във факта, че Хутепа така настойчиво се е интересувала къде е гробът на вдовицата на автора на Ари Сапу. А, между другото, ето още едно място, което ще посетим, при това съвсем скоро. Но сега — продължи Амеротке — ние сме изправени пред проблема със завръщането на Рекхет. Виновен ли е той за смъртта на тримата писари? Те пиха същото вино, от същата чаша, от която пиха и либийците, които не пострадаха изобщо; египетските дипломати пиха и за съвсем кратко, почти веднага и тримата паднаха, загърчиха се и умряха в ужасни мъки...

Хатусу и Сененмут бяха седнали един до друг в залата Сребърна акация, разположена в сърцето на малкия царски палат в Храма на Птах, и досущ като малки деца пляскаха с крака в Басейна на чистотата, който хитроумно беше поставен от архитекта в средата на помещението, на долния етаж на двореца. Обширната стая бе проектирана така, че три от стените гледаха към пищната градина, пълна с цветя, дървета и храсти, донесени от всички краища на

империята. Ароматите от цветята долитаха през отворените прозорци и придаваха екзотична атмосфера на залата. В светлината на фенерите в градината оркестър от митанийски музиканти, дар от покорения от Хатусу крал на този народ, подсилваше екстаза с прекрасните мелодии, които изпълняваше на лири, арфи и лютни. Хатусу слушаше съсредоточено и гледаше с интерес един малък златен шаран, който се извиваше и плуваше около боядисаните пръсти на краката ѝ, а после побягваше от тях. Тя се любуваше на яркоцветните птици, които пикираха през единия от прозорците и пляскаха с крила като обезумели, докато успееша да намерят обратно изхода и да отлетят отново в тъмната, звездна нощ.

— Замълчи сега — Сененмут притисна твърдите си пръсти в меките ѝ бедра. — „По-сладка от медна пита си ти“ — усмихна се той, цитирайки една известна поема. — А мислите ти?

— Убийство? — рязко му отвърна Хатусу. — Убийство и хаос в този храм! Наратуша тайничко се подхилква и ликува заради обърканото положение, в което изпадна Египет.

— Може той да е виновникът — заяви Сененмут.

— Съмнявам се в подобна възможност — Хатусу плесна силно с крака, после се разсмя. — Чувствам се като малко момиченце — промърмори тя. — Малко момиченце, което е в чудесно настроение и се забавлява на воля, защото баща му не може да го види. Разбира се, това — красивото ѝ лице се изпъна — е много по-сериозно. Убийството на тримата писари е грижа на Амеротке, но либийците са наша грижа — тя извади краката си от водата.

— Дали да не похапнем? — Сененмут посочи към подиума в дъното на стаята, където беше подредена вечерята им.

— След малко — задържа го Хатусу, все още бе потънала в мислите си. — Защо либийците всъщност искат мир? Те не са претърпели военно поражение. Доскоро племената им скитаха из западната пустиня, плякосвайки наред, грабейки на воля, тъй като бяха убедени, че могат да се измъкнат безнаказано — тя отново потопи крака във водата. — Ние се съгласихме да уважаваме техните биваци и да не закачаме търговците и прекупвачите им. Те не са искали от нас да изтеглим кавалерийските патрули или малките гарнизони от определени оазиси. Никои от нашите военни части не са съобщавали за нищо, нали? А твоите шпиони?

— Съвсем малко — отговори ѝ Сененмут. — Либийската търговия със синайските мини се е разраснала, но няма сведения за струпване или организиране на племената. Странно — замислено додаде той, — този търговец, когото пясъчните обитатели са хванали заедно с избягалия Рекхет, чиято самоличност отровителят после е обсебил, той...

— Какво той? — сопна се Хатусу, после въздъхна. — Господарю мой — тя се протегна по-близо към него и го целуна леко по бузата, — извини ме, но сърцето се изморява, душата се изтощава...

— Той беше един от моите най-добри шпиони — отговори Сененмут, взирайки се във водата. — Познаваше езика на пустинята, беше ходил по-навътре в Червените земи от всеки друг. Чудя се дали не е видял или чул нещо по-особено? Либийците не ме притесняват на този етап, като изключим момента непосредствено преди да дойда тук — той кимна с глава по посока на вратата. — Командирът на ескадрона Славата на Амон докладва, че кавалерийски патрул не се е завърнал. Бил е предвождан от един от нашите търсачи на слава, млад капитан. Просто се чудя. Още с пукването на зората, в сияйния час ще изпратя два отряда в пустинята да разследват случая и да ги издирват. Може би ще открият нещо. Това, което наистина ме тревожи — Сененмут извади краката си от водата и се изправи, — са морските хора. Знаеш, че военните им кораби бяха забелязани при делтата, натъпкани с войници — боядисани, с пера, въоръжени! Нашите кораби ги прогониха, но изглежда, че са започнали отново да се струпват; плават до малките островчета във Великото зелено море за прясна вода и пак се връщат. Сякаш пробват, сондират да намерят някое слабо място.

— Ще им дам аз едно слабо място! — изправи се Хатусу и отиде до една красива резбована табуретка от акациево дърво, с изящно тапицирана в алено и златисто седалка. Вдигна робата си, хвърлена върху нея, надяна я и я пристегна с красив бродиран шарф около талията си. — Слушай, господарю мой — тя потупа стомаха си и посочи към маслените лампи, които блещукаха по полиците над подредените с прибори за хранене маси, — сега ще хапнем и ще пийнем, пък после... кой знае? — добави тя закачливо.

Сененмут бе готов да се включи в шеговитата закачка, но в този миг отвън долетя ужасяващ писък, последван от трясък на счупени

чинии. Той побърза към вратата и изскочи навън; в дъното на коридора един слуга лежеше на пода, сгърчен в конвулсии, а около него се бяха скупчили стражите от Марияну и Накту-аа. Други слуги пищяха и викаха, сочейки към масичката, където бяха наредени подноси с храна, поставена там, за да бъде поднесена на вечерята на фараона. Сененмут забърза към тях, наведе се, сърцето му биеше учестено, по кожата му избиха едри капки пот.

— Назад! — офицерите и слугите се отдръпнаха. Сененмут ужасено гледаше как мъжът, прострян на пода, се гърчи и рита, а от устата му излиза пяна. Той посочи към подносите с храна. — Какво се случи?

— Господарю — отговори му един офицер, — тук имаше оставени плодове и студено месо в очакване да поискате да ви ги поднесат. Един от слугите огладнял — той посочи към чиния с печени пъдпъдъци, нарязани на парчета и покрити с много вкусен на вид сос. — Ние непременно щяхме да опитахме храната — продължаваше той, — но той бил толкова гладен, че откраднал едно парченце и си плати за това...

Сененмут се взря в мъжа долу. Ужасните и странни звуци бяха престанали; само краката му все още потрепваха в спазми. По лицето му бяха избили петна, езикът му бе изхвъркнал навън, а от устата му се стичаха лиги. Сененмут отблъсна настрани офицера и се наведе над умиращия човек мъж.

— Как? — запита свирепо той.

— Господарю — пристъпи главният готвач, — царските кухни са отворени. Имаме посетители, търговци, които ни снабдяват с продукти...

— В бъдеще — изкрещя Сененмут на уплашените офицери — кухнята да се охранява! Всяка стомна и кана с вино, всяко блюдо с храна, приготвено за Божествената, да се опитва!

В Къщата на книгите в Храма на Птах библиотекарят се приготвяше за вечеря. Това му бе любимият час от деня. Можеше да затвори вратата и да се усамоти тук, седнал в своята лична канцелария: лампите весело блещукаха, кана вино, чиния месо и пресен хляб от храмовата кухня бяха на негово разположение, за да им се наслаждава,

докато хвърля по едно око на пикантните сцени на дами в най-различни любовни пози в една книга, която отдавна починал търговец бе завещал на храма. Библиотекарят ценеше този ръкопис повече от всички останали. Той намираше някои от сцените за особено забавни. Изучаваше рисунките на лудуващи млади жени, чието единствено одеяние бяха напоените им с благовонни масла перуки; изкусителки, изтегнати в различни пози на пода, на табуретки или на легла, и стенеше и пъшкеше от удоволствие, плъзгайки ръка по чатала си. Той си наля чаша вино, отпи внимателно, после махна ленената кърпа, покриваща подноса, и започна шумно да дъвче парче от пъдпъдък, сготвен в пикантен сос. Беше стигнал едва до втората хапка и точно приближи свитъка папирус към очите си, за да може по-добре да разгледа една сцена, когато усети първите признаци на неразположение. Последваха нови пристъпи и пронизване в стомаха, сякаш вътре бе запален огън. Болката се разпростря в гърдите и гърба му. Краката му омекнаха, сякаш се бяха превърнали в желе. Опитва се да се изправи, но не успя. Превисе надве от болка, свлече се върху възглавниците, свит на кълбо, опитвайки се да облекчи ужасните спазми. Но дори и в това безпомощно състояние успя да зърне първия факел, който влетя през отворения прозорец и падна върху купчина ръкописи. Пламъците лакомо ги облизаха и бързо се разпространиха. Библиотекарят отвори уста, за да изпищи, но не можа да си поеме дъх. Искеше да избяга от болката дори и когато умиращите му очи видяха как един пълен мях с масло бе хвърлен през прозореца, за да превърне окончателно стаята в бушуваща пещ.

Амеротке и началникът Надиф, придружени от двама яки, плещести меджаи, с блестящи гривни и пръстени, поставени на десните им ръце в знак на тяхната служба, и с внушителни криваци, пъхнати в поясите им, минаха през Лъвската порта на Тива и тръгнаха из града. Сияйният час бе отминал. Дъхът на Амон, освежаващият бриз на зората, вече беше изчезнал. Слънцето бе ослепително ярко и силно, жегата се усещаше. Настилката от базалтовите плочи на Алеята на сфинксовете пареше под краката, а във въздуха се вдигаше прашина, гореща мараня. Над всичко това се извисяваха и блестяха на слънчевата светлина обелиските със златни и сребърни върхове;

корнизите на храмовете и обточените с малахит ръбове на дворцовите покриви. Магарета, кervани натоварени мулета и каруци бързаха надолу към пазарите. Винарски павилиони и бирени шатри бяха отворили врати, въздухът се изпълваше с миризми на готвено. Търговци и калайджии се провикваха от импровизираните сергии, винаги нащрек за появата на пазарната полиция. Група свещеници, нагласени в минзухарено оранжеви роби; с бръснати глави, лъщящи от зехтин и благовония, бързаха надолу към реката, понесли наоса на своя бог върху носилка. Пътюм си мърмореха и припяваха някакви молитви. И както бързаха, тъй и честичко поспираха, затваряха очи, пляскаха с ръце, подрънкваха със сistrата и звъняха с мънички камбанки, преди да продължат процесията си. В утринния въздух отекваше тръбният зов на храмовите рогове — раковини, подрънкваха цимбали, думкаха гонгове. Групичка джуджета данга, облечени в пъстроцветни дрипи, изнасяха импровизирана сценка за Бес, Бога на семейството и дома. Лицата им бяха скрити зад гротескни маски; те скачаха нагоре-надолу под едно дърво на прашния и мръсен площад за радост и възхита на няколко деца, запътили се към училище, които пищяха и врецяха до небесата.

Амеротке и Надиф свърнаха от булеварда по една тясна уличка. Стените на извисяващите се над главите им къщи бяха като странични калкани, без нито един прозорец. Те подминаха поставените под солидна охрана търговски складове, пълни със злато, скъпи платове, ценни вази, сандъци и скринове с най-разнообразни стоки. Вратите на някои от сградите бяха обезопасени от тежки дървени кофари и резета; други бяха отворени, за да може да се товарят каруците. Вратниците на прилежащите към тях импозантни домове на търговци зееха отворени. Господарките им бяха заети — в един от дворовете стопанката караше слугата да извади вода, в друг — подвикваше на ратая да помогне на пекаря да сипе с шепи зърно в отвора на хромела, за да смели брашно и да изпече пресен хляб за деня. Отвън, на улицата се мотаеха още слуги, снабдени с ведре, и се оглеждаха за изпражнения на магарета, волове и овце, за да ги съберат и след това да ги изсушат на слънце, за да ги ползват като гориво. Врати се хлопваха и се отваряха, гласове се извисяваха, а в сянката на цялото това изобилие и този кипеж гуреливи просяци се караха кой да заеме по-благоприятна позиция за днешната си прося.

Най-накрая Амеротке и Надиф стигнаха до квартала на бижутерите и пазара на скъпоценни камъни, където бе магазинът, наречен от Ипуе Дом на удоволствието. Намираше се на един засенчен от дървета пазарен площад, обграден с будки, павилиони и магазини, продаващи хититска бижутерия, сандалово дърво от Пунт, най-разнообразни и фини ленени тъкани, корали, злато, сребро и скъпоценни камъни. Собственикът беше подредил сергията си пред къщата. Опитите му да се преструва, че не разбира какво иска Амеротке, секнаха мигом, щом Надиф пристъпи стремително, изсъсквайки недвусмислена заплаха. Ключът за вратата незабавно излезе на бял свят и съдията и полицейският началник, придружени от двамата меджаи, се качиха по стълбата на горния етаж. Те отключиха вратата и влязоха. Още щом пристъпи прага, Амеротке свирна от смайване пред разкоша, който се разкри пред очите им. Таванът беше от полирани дървени греди, които оребряваха боядисания бял хоросан. Върху гладките, люлякови стени художник бе изрисувал любовни сцени, мъже и жени в най-различни пози и храмови момичета, служещи на Мин, Бога на танца. Мебелировката беше елегантна и изискана: тръстикови рогозки покриваха пода, огромно легло с възглавнички стоеше в единия ъгъл, табуретки и масички изпълваха къта за ядене под един от големите прозорци. Надиф го отвори и блъсна назад капачите, за да влезе повече въздух. Амеротке бе виждал подобни стаи из града — кътчета на удоволствието, в които търговците можеха да се уединят със своите момичета, проститутки, блудници или куртизанки. В шкафовете покрай стените имаше скъпи кани, чаши, бокали, подноси и чинии. Амеротке си даде сметка, че, когато е забавлявал посетителките си, Ипуе сигурно е купувал вино, месо и други деликатеси от околните магазинчета.

Надиф издърпа един сандък изпод леглото — ковчеже, укрепено с две ключалки, всяка една защитена от малък дървен катинар. Той ги счупи, вдигна капака, извади два свитъка и ги подаде на Амеротке. Първият беше любовна книга с еротични сцени, описващи уменията, средствата и приспособленията, използвани от куртизанките, за да доставят наслада на своя клиент. Беше мръсна и по нея се виждаха множеството отпечатыци от пръсти, личеше си, че е четена многократно. Амеротке я хвърли на леглото. Много храмове в Тива съхраняваха подобни ръкописи, описващи най-изтънчени подробности

на любовното изкуство от школата на куртизанките. Вторият свитък бе много по-изненадващ, Амеротке никога не бе виждал подобен преди. Бе написан от грижлива, старателна ръка, която, заключи съдията, може би бе принадлежала на Ипуе. Това бе подробна статистика на всичките му срещи с различни проститутки, курви и куртизанки от града и с други гостенки: описваха се начините, по които всяка една се е държала в леглото; различните удоволствия, които му бяха доставяли; специалитетите им и характерните им особености. В този подробен дневник на любовта Ипуе бе дал на всяка от приятелките си име и бе обозначил датата и времето, по което са го посетили: Блестяща светлина, Бетну — Сладката, Некбет Анкх — Господарката на живота, Нешем — Скъпоценният камък, Хериет — Ужасът (Амеротке се усмихна на това), и Нибит Пи — Господарката на къщата. Нямаше физически описания, но Ипуе не бе пропуснал техните чарове и умения, какво предпочитат и как точно ги е притежавал и им се е наслаждавал. Съдията започна да си дава сметка, че е възможно първата съпруга на Ипуе да е избягала, макар че истината за това тепърва трябваше да бъде установена. Той постави двата ръкописа в ленените им калъфи и заглежда тази стая на любовта: рисунките по стените, символите на Анкх и Са^[2], възвестяващи живот и щастие; скъпите бродирани възглавнички; лакираната мебел, тръстиковите кошници и таблички, отрупани с пособия за писане и папирус; това широко легло с бели, чисти ленени чаршафи. Надиф все още обикаляше стаята, завършвайки своя собствен оглед.

— Пълен лукс — каза той през рамо. — Ипуе със сигурност е бил мъж, който е обичал плътските наслади — началникът приседна пред Амеротке. — А ръкописите, господарю съдия?

Амеротке набързо му ги описа. Надиф се ухили:

— Мислите ли, че всички тези жени са били куртизанки и курви?

— Възможно е — каза Амеротке. — Трябва да задам няколко въпроса на собственика долу. Може би сред тях е имало вдовици, дъщери, сестри на други търговци — оттук и имената. Обикновено известните куртизанки си имат свои собствени титли и прозвища, но за тези специално заслугата се пада на Ипуе. Вероятно е искал да прикрие истинската им самоличност?

Амеротке млъкна, тъй като вратата се отвори. В стаята нахълта Шуфой. Беше се разгорещил, лицето му се бе зачервило, той си вееше с все сили с едно помпозно натруфено ветрило, с дръжка от блестящ абанос и разкошни дипли в ярки цветове. В другата си ръка носеше неизбежния си слънчобран, който поклащаше напред-назад, сякаш беше някакъв специален символ на поста му.

— Този тъпак, съдържателят — изруга той, но изведнъж млъкна и изумено заяпа из стаята, смаян от изразителните, впечатляващи стенни рисунки. — В името на рогата на Хатор, господарката на пиянството — той си пое дъх, — какво, за бога, е това?

— Каквото изглежда — усмихна се Амеротке и се изправи. — Любовен рай, Шуфой. Занесе ли указанията ми където трябваше?

— Асурал, неговата храмова охрана и всички безделници, които можа да подбере, сега претърсват земята в имението на Ипуе. Господарката Мериет е особено доволна.

— Добре — усмихна се Амеротке. — Е, знам, че Шурат ни очаква, но преди това, Шуфой, собственикът на това заведение...

Долу на улицата бижутерът все така проявяваше неохота да разговаря. Когато Амеротке го сплаши с двамата меджаи, застанали прави на стража до външната стълба, негодникът стана по-отзивчив и увери съдията, че доколкото той знае, Ипуе е имал много посетители, макар всичките да бяха останали забулени в пълна мистерия.

— Забулени и маскирани — разпери ръце бижутерът, — това е всичко, което мога да кажа. Кой бяха те? — той поклати глава. — Изглеждаха хубави: стройни, с фини, изящни глезени, боядисани нокти, блестящи гривни и пръстени на ръцете и краката, които подрънкваха, докато се качваха нагоре по външните стълби. Ипуе винаги ги очакваше, но повече от това, господарю съдия, не мога да кажа.

Амеротке му благодари и тръгна.

— Едва ли са били куртизанки — промърмори Надиф, като го настигна. — Професионалистките не се притесняват да показват лицето си. Всъщност — разсмя се той, — то дори е част от стоката, която продават.

Началникът се обърна, извика на меджаите да го последват и те отново си запроправяха път през вонящите сокаци към Голямото пристанище на Нил. То бе по-оживено и от мравуняк. Хамали и слуги

носеха денкове, търговци и благородници се поклащаха на богато украсените самари на магарета с пищни сбури; виждаха се дами в носилки; изгорели от слънцето моряци шумно си проправяха път през тълпата, бързайки да стигнат до корабите и лодките си; кръчми и бордеи се нижеха край вълнолома. Кошари с малки жирафчета, маймуни, кози, овце и гъски издаваха гранива воня, която ставаше още по-задушлива, когато се смесеше с миризмите на тиня и риба, идващи от реката. Шарлатани и клоуни викаха и шумно рекламираха услугите си, надявайки се да привлекат повече клиенти. Сводници сновяха из тълпата, шмугваха се напред-назад, разяснявайки с шепот прелестите на своите красавици. Хора-гущери и хора-скорпиони^[3] се оглеждаха крадешком за лесна плячка. Свещеници се тълпяха, за да отидат до Некропола. Три погребални шествия стояха с пригответени сандъци и саркофази; хоровете нетърпеливо чакаха да запеят. Господарите на гробниците обучаваха опечалените как да се държат, какво да правят в различните етапи на ритуала.

Амеротке и придружителите му си пробиваха път с лакти, а Шуфой зорко следеше за „заблудените“ пръсти на ловките мъже-гущери. Съдията се насочи надолу към малък кей и използвайки фараонския си картуш, успя да осигури една дворцова баржа, „Царският хор“, развяваща имперското знаме. Те се качиха на борда и матросите я отгласнаха от брега. Един моряк стоеше на борда и свиреше като с рог през голяма раковина. Виещият звук, подобен на сирена, предупреждаваше другите съдове да направят път на фараонския пратеник.

Нил течеше, ленив и муден. Въздухът, дори и далеч от бреговете, бе наситен с миризмите на спарен такелаж, тиня, дзифт и престоляла риба. В средата на течението имаше дори повече погребални кораби, отколкото покрай брега, на някои кабините бяха съвсем прости, а на други — драпирани с бродиран плат или с кожа. На палубите им стояха опечалените, обърнати с гръб към по-бавната баржа за ковчезите, представляваща имитация на тайнствения кораб, който превозил Озирис до Далечния хоризонт. „Царският хор“ обаче имаше екипаж от опитни гребци и лесно си проправяше път през оживената като централен булевард вода. Птици се стрелкаха нагоре и се спускаха надолу, пикираха и се рееха из въздуха. Над всичко това, извивайки се като тъмна переста сянка на фона на светлосиньото небе, се носеха

огромни лешояди и ястреби, долетели от пустинята, за да пируват с изобилната мърша наоколо. Седнал до Надиф на кърмата, Амеротке се чудеше какво ли ще може да им каже Шурат, докато баржата се носеше като стрела през водата към основното пристанище на Града на мъртвите: Вечния дом на Озирис, чиято огромна статуя се извисяваше над главния вход на Некропола. Въпреки горещата мараня и облаците прах съдията все пак можеше да различи отделните слоеве на Града на мъртвите: редиците на къщите, вилите и работилниците, сбутани едни в други, покатерени по склона на планината, прорязан от различни пътища и лъкатушещи тесни пътечки. Амеротке се държеше здраво и остана непоклатим, докато баржата правеше остър завой, за да акостира на пристана. Накрая маневрата приключи успешно и съдията и придружителите му слязоха на брега и започнаха да се промъкват през гъстата, притискаща ги отвсякъде тълпа, като се мъчеха да отвяват настрани прашните облаци и хилядите мухи. Шуфой отвори слънчобрана, но Амеротке се отказа от него; не му даде сърце да каже на дребосъка, че е твърде дребен, за да му го носи. Вместо това закричи устремно напред, а останалите, заедно с двамата меджаи, го следваха по петите. Сега вече се намираха в Страната на смъртта, Входа към Далечния изток, Прага на Далечния хоризонт, зад която лежаха гробниците, Домовете на милионите години. Вътрешният град бе посветен изцяло на смъртта. Тук опечалени се приготвяха да вземат участие в предстоящите погребални обреди, а наетите хорове репетираха химна: „Когато най-добрите отиват на Запад^[4], тогава и боговете ридаят...”

Недалеч от погребалните шествия се бе наредила пъстра сбирщина от хора, решили на всяка цена да изкарат насъщния си, заменяйки и продавайки какво ли не — от пакетчета с кукички за риба до наливен зехтин. Готвачи предлагаха храна, вряща в гърнета над пламъците на импровизирани огнища. Винарчета на висок глас обявяваха колко струва чаша от стоката им. Амеротке подмина бързо цялата тази навалица и навлезе в уличките на смъртта, покрай които бяха наредени балсаматорски и погребални дюкяни, предлагащи пълен набор от услуги, като се започне от изваждане на вътрешностите от телата на бедняците, които после трябваше да се почистят в наситена със самородна сода вана и да се натъпчат с евтини дървени стърготини и парцали, та се стигне до пищни и разточителни погребални

обработки за богатите, с които се подсигуряваше абсолютно всичко за подобаващо последно пътуване на мъртвия. Те се отклониха от главната улица и завиха надясно в един отвратителен, мизерен и вонящ лабиринт от пълни с боклуци сокаци — мрачния квартал на Ашу, бездомниците, с тесни тунели, подслоняващи всякакви престъпници. Мяркаха се сенки, плашещи и опасни, но прибягващите им силуети мигом се стопяваха някъде, щом разпознаеха Надиф с меджаите му. Амеротке и придружителите му бяха приветствени със злокобни викове, които отекваха наоколо из мръсните сокаци, за да оповестят кой идва и да предадат информацията в самите дълбини на това гето на ада. Тук всъщност бе Свърталището на мрака — квартал, лабиринт от тунели, рушащи се къщи, запуснати храмове и занемарени, мръсни дюкяни. На Амеротке му се стори, че стените от двете му страни се събират върху него, но в този момент тунелът, през който се промъкваха, ги изведе на широк, пращен площад, в чието дъно имаше изоставен стар храм.

— Сърцето на Свърталището на мрака — прошепна Надиф. — Тук ще намерим Шурат.

Едва бяха преполовили площада, когато от сокаците и вратите се заизмъкваха мъже от всякакви националности — кити, жълтокоси наемници от островите във Великото зелено море; нубийци, черни като нощта; ханаанци, блестящи като бронз; пясъчни жители, либийци, всички до един облечени в дрипи, но и всички до един много добре въоръжени. Безшумни и безмълвни, те приближиха към Амеротке. Съдията спря, отвори лепената си торба, праметната през рамото му, и извади картуша на фараона.

— Аз съм Очите и Ушите на Божествената — извика той, — а това е началникът на Меджай Надиф.

Групата мъже спря, камите бързичко бяха прибрани и скрити обратно и те паднаха на колене в уважение пред имперския печат. Амеротке се чудеше колко дълго ще трае това, когато един силует се появи в опасаната с колони галерия на храма. Бе облечен от глава до пети в чисто бял, надиплен лен, с бръсната глава, аскетично лице с фини черти и с маска на безоблачност и спокойствие.

— Братя мои — гласът му бе изненадващо силен, — посрещнете любезно нашите гости. Елате, заповядайте — той направи жест към Амеротке, — Шурат ви приветства с добре дошли.

---

[1] Титлата се полага по право на върховния съдия, тъй като той е жрец на Маат, богинята на истината. — Б.пр. ↑

[2] Древноегипетски йероглифи, означаващи съответно живот и щастие. — Б.пр. ↑

[3] Джебчии, най-общо. — Б.пр. ↑

[4] Тук под Запад се има предвид Задгробният свят. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

СКИНАША: ДА ПРЕДИЗВИКВАШ ИНТЕРЕС, ДА ПОДСТРЕКАВАШ

Съдията хвърли поглед към Надиф, който само сви рамене. Минаха през площада, изкачиха стълбите и влязоха през мрачната колонада. Шурат изглеждаше досущ като жрец от някой храм в Карнак. Така и беше облечен, главата и лицето му бяха парфюмирани и намазани с благовонни масла, излъчването му бе спокойно, очите хрисими, усмивката блага. Отблизо Амеротке установи, че робата му е от най-скъп лен, а гривните и пръстените по китките и пръстите му — от чисто злато.

— Господарю — Шурат пристъпи, хвана Амеротке за мишците и двамата размениха целувка в знак на приятелство. Той направи същото с Надиф и кимна почтително пред двамата меджаи.

— Заповядайте — повтори той, — вие сте мои почетни гости.

Въведе ги в Колонната зала, чиито колони бяха олющени; от тавана се сипеше хоросан, а по пода имаше тъмни локви. Ситнейки пред тях, той зави вдясно по коридора и ги въведе в една изненадващо чиста стая. Стените ѝ бяха изрисувани с вкус, подът — изжулен до блясък, прозорците — широко отворени; беше елегантно и изискано обзаведена с красиви лакирани масички. Почти в центъра на тази стая се издигаше подиум, върху който всичко бе приготвено предварително: ниски места за сядане с възглавнички, подредени зад отрупаните с блюда готвено месо и с чаши вино масички.

Надиф каза на меджаите да вземат чашите си с вино и да застанат до вратата, за да пазят от подслушвачи. Шурат се усмихна на тази предпазливост и разкри ред блестящи, здрави зъби и отново напомни на Амеротке за някой жрец от Параклиса на Ухото, готов да изслуша изповедите им и да им даде опрощение на греховете. В началото Шурат говореше за времето, за днешния ден, за жегата, за цената на житото, с какво нетърпение очаква разлива^[1], после, за най-

голяма изненада на Амеротке, попита за господарката Норфрет и за двамата му синове. Той внимателно и съпричастно изслуша отговора на Амеротке, преди да се обърне към Надиф и да заговори с него за повишението на племенника му в Меджай и за бъдещите перспективи, които се откриват пред него в службата.

Докато отпиваше от бронзовия си бокал и дъвчеше сочното месо, Амеротке се почувства като в сън. Ето, той стоеше тук, в Свърталището на мрака, в някакъв изоставен храм, но в същото време се намираше в елегантна, изящна стая, пийвайки чудесно вино, хапвайки храна, която дори Норфрет би оценила. Той се изтръгна от унеса си.

— Господине — кимна на Шурат и посочи към малките масички и подносителите с храна, — благодарим ви за вашето гостоприемство — той хвърли бегъл поглед на Шуфой, който бе станал удивително и неестествено тих, зяпнал с бухаловите си очи господаря на престъпниците, който владееше и контролираше подземния свят на Тива.

— Вие искахте да ни видите, господине? — той реши, че уважителното поведение е най-правилният път, който може да избере.

— Да, така е — Шурат остави чашата си на масата. — Виждате ли, господарю съдия, ние с вас вървим по различни пътища. Всъщност нашият път е предначертан още отпреди да се родим и когато дойдем на този свят, общественото и семейното положение ни насочват по него. Вие следвате своя път, господарю съдия, аз следвам моя. Рекхет също последва своя път. Той е избягал от затвора и сега е в Тива, нали?

Амеротке кимна.

— И сега Божествената хвърля върху него вината за смъртните случаи в Храма на Птах?

Амеротке отново се съгласи.

— И вие го вярвате, господарю съдия?

— Не вярвам в нищо — отвърна бавно Амеротке, — докато нямам доказателства, господине.

Шурат се разсмя и се заклати напред-назад като дете, което е чуло някаква много смешна история. Той размаха пръст:

— Господарю Амеротке, слушал съм много за вас. Наричат ви Летящия ястреб, който винаги е готов да се спусне, но не върху

някаква лъжлива примамка, а само върху истинска стръв, достойна за вашето внимание.

— Искали сте да ни видите — настоя Амеротке. — Защо?

— Защото — въздъхна Шурат, — аз самият реших да намеря този Рекхет — той хвърли лукав, многозначителен поглед към Надиф. — Имам приятели в полицията и разполагам с неговото описание. Набавих си още информация, която използвах. Знаете ли, че го заловихме?

— Какво сте направили? — възкликна Амеротке.

— О, да, господарю съдия, аз знам какво се случва в Тива и какво прави господарят Сененмут. Чухте ли последните новини?

Шурат, Поглъщача на мерзости, повдигна въпросително глава и отново напомни на Амеротке за някой жрец от храма.

— Какви новини? — рязко попита Надиф.

— Не сте чули? А, добре — Шурат облиза устни. — Имало огромен пожар в Храма на Птах миналата нощ. Библиотекарят е убит, част от Къщата на книгите е унищожена от пламъците. Скоро сами ще се убедите в това. Сигурен съм, че господарят Сененмут вече ви търси.

— И какво още? — попита Амеротке.

— Миналата нощ е имало покушение срещу живота на Божествената. Някой е отровил храната, оставена в коридора на царския дворец към храма; само благодарение на един гладен слуга е била предотвратена по-голяма трагедия.

— Казахте, че сте заловили Рекхет? — настоя Амеротке.

Новините на Шурат го бяха стреснали, но той не можеше да ги коментира. Не и сега.

— Да, така казах — съгласи се Шурат. — Заловихме го, но за нещастие той избяга. Изпратих двама души за него вчера сутринта. Те го хванаха на влизане през Лъвската порта, но глупаците допуснали грешка. Той им заявил, че е жаден. Отишли в една бирария. Той купил кана бира, тайничко сипал вътре някаква отрова и моите хора скоро се гърчели на пода. Умрели за секунди, а Рекхет избягал.

— Защо искате да го хванете? — попита Амеротке.

— По две причини — отговори Шурат. — Първо, господарю съдия, преди четири години, когато Рекхет демонстрираше своето могъщество из цяла Тива, ме загложди любопитство.

— Защо?

— Приятелю, това е Свърталището на мрака, в сърцето на Града на мъртвите. Отсреща, покрай реката, се простира източна Тива, където живеят богати и влиятелни хора, винаги искащи още и още. Понякога им е необходимо да премахнат някой съперник или досадна съпруга, затова идват при хора като мен, които те наричат разбойнически главатари. Сключват някакъв договор, наемат убиец, плащат за нож, примка, чаша с отрова. Могат да се инсценират и инциденти. Смъртта връхлита често, така че идването ѝ не е изненада за никого — тук той се изсмия язвително, — освен за жертвата. Рекхет беше различен. Това беше човек, който, по неговите собствени признания, бе успял да разпространи смъртоносните си еликсири из цяла Тива, очевидно без да има нужда от нечия чужда помощ. Освен това трябва да е натрупал и значително състояние, макар да намериха само част от него — Шурат вдигна ръка, с насочен нагоре пръст. — Нито един аптекар, доктор или продавач на церове, никой не беше влизал във връзка с този Рекхет, поне според това, което аз знам. Предполагам, че ако бях търговец — той отпи от чашата си, — бих могъл да нарека това проблем на пласмента. Въпреки всичко, както вече казах, той съумяваше да разпространи отровите си из цяла източна Тива — без видима нужда от посредник или нещо подобно. Как ще отговорите на това, господарю съдия?

Амеротке поклати глава.

— Просто изумително — каза Шурат, — макар че, от друга страна, този човек бе заловен толкова лесно, че изглеждаше някак невероятно.

— Какво имате предвид? — язвително попита Надиф.

— Ами — каза Шурат, въртейки чашата в ръцете си като някой преподавател в Къщата на светлината, обсъждащ важен академичен проблем, — от време на време убийците биват залавяни, както и тези, които ги наемат, обикновено защото допускат грешка. Този човек никога не го направи, освен в един-единствен случай. Отрови трима свои приятели и когато вие, началнико Надиф, претърсихте стаята му, изведнъж, я гледай, намирате всички доказателства, които са ви необходими. Честно казано, не вярвам в това — той се протегна и докосна лекичко Надиф по гърдите. — Мисля, че в сърцето си и вие не го вярвате. Така че, господарю Амеротке, началнико Надиф — продължи той по-бързо, — у мен се породил голямо желание да се

запозна с този човек. Искам да науча какво точно се е случило. И ако тези двамата вчера сутринта не бяха такива глупаци, сега той щеше да се намира под моята защита и под мой надзор.

— А втората причина? — попита Амеротке. — Казахте, че имате две причини.

— А, да — усмихна се Шурат. — Без да е известно на Божествената, на Сененмут или на вас, господарю Амеротке, либийците искат Рекхет мъртъв. Те искат тази уста да замлъкне. — Той се засмя весело при изненадата, изписала се на лицето на Амеротке. — Либийците не са глупаци. Те знаят за Тива не по-малко от вас: при кого да отидат, какво да купят, кога, къде и как. Още преди отравянията на писарите в Храма на Птах те ми изпратиха послание в Свърталището на мрака: мога ли да заловя Рекхет? След като отравянията се случиха, станаха още по-настойчиви. Предлагаха злато и сребро не в кесии, а в торби.

— Приехте ли? — попита Амеротке.

— Разбира се!

— Тогава защо ни казвате всичко това!

— Мразя либийците — отвърна Шурат. — Взимам златния им прах, среброто им, скъпоценностите им, но дали бих им предал Рекхет жив? Е, това е друг въпрос.

— А защо според вас — намеси се Надиф — либийците искат да се докопат до Рекхет?

— Не знам — разсмя се отново Шурат, — но когато го хвана отново, със сигурност ще го попитам. Интересен въпрос! Защо би могъл либийският главнокомандващ да има някаква работа с избягал затворник?

— И защо казвате всичко това на нас! — попита Амеротке. — Какво искате в замяна?

— О, няколко неща, господарю съдия. Първо, аз съм много любопитен. Второ, както вече казах, мразя либийците. Трето, известна ми е репутацията ви на честен човек. Когато Рекхет бъде хванат в капана, преди да бъде изпратен на дръвника, бих искал да говоря с него.

Амеротке се намръщи, но кимна.

— И накрая — Шурат наведе глава, после погледна нагоре, а очите му святкаха, — никой не живее вечно. Един ден и аз ще умра.

Имам съпруги, деца. Те са ми скъпи, така както вашите — на вас. Бих искал думата на Божествената, че ще ми бъде позволено да си построя гробница, Дом на вечността в Долината на запада.

Амеротке изненадано погледна този господар на престъпниците, човек, който имаше пръст във всяко престъпление в Тива, било то проституция, насилие или смърт.

— Не ми вярвате, а, Амеротке? Всички ние трябва да отидем в Далечния запад. Когато умра, искам подобаващ гроб, пълен ритуал, мавзолей, където жените и децата ми да могат да идват и да говорят с мен, след като се отправя на път.

Амеротке чувстваше, че този човек говори с гласа на истината. Той се наведе над масата с протегнатата ръка:

— Имате моята дума, господине, вашите условия ще бъдат изпълнени.

Шурат се усмихна благо и стисна ръката на Амеротке.

— Не се притеснявайте, господа, когато си тръгнете, ще излезете безопасно от Свърталището на мрака. Ако някога, когато и да е, се върнете, тук няма да ви грози никаква опасност, имате моята дума.

— А ако вие хванете Рекхет преди мен?

— Имате най-тържествените ми уверения — отвърна Шурат, — че ще го разпитам и после ще ви го предам, макар че други могат да ни изпреварят! — Той се ухили на учудването на Амеротке и после зашепна, протягайки се напред. — Господарю съдия, мислете! Допускате ли, че либийците са ми повярвали напълно? Глупости! Наели са и други за тази задача. Дори не се преструват, че не е така! — Той се обърна, изкашля се и се изплю. — Ето това мразя у тях: показват много малко доверие и почти никакъв респект. Наели са амеметите, тази отвратителна гилдия от убийци, за да намерят Рекхет. Никой — печално продължи Шурат — не вярва на никого. Знаете ли — въздъхна той, — че дори са изпратили да ни шпионират? — Той посочи към Шуфой. — Дребосъче, помниш ли моя пратеник, Черепа?

Джуджето кимна.

— Пропадна! — Шурат поклати глава, а на лицето му се изписа тъга. — Изчезна! Хванат е! Не от Меджай; най-вероятно от амеметите. Те ще го изтезават и Черепа няма да има друг избор, освен да им каже малкото, което знае! — Той разпери ръце. — Защо не могат либийците просто да оставят тази работа на мен?

— Как научихте всичко това?

— Надиф — зловещо се ухили Шурат, — дори врабчетата, които посещават Свърталището на мрака, го правят с мое позволение. Не мога да кажа нищо друго, освен че амеметите, наети, платени, и насъскани от либийското злато, в момента търсят Рекхет.

— Ипуе? — рязко попита Надиф.

— Началнико, какво мога да знам за смъртта на търговеца, намерен да плува с лице надолу във водата, до съпругата си в лотосовия басейн?

— Мислите ли, че е бил убит? — попита Надиф.

— Да, така мисля — кимна замислено Шурат, издал напред долната си устна, като се помръдваше напред-назад върху възглавницата си. — Ипуе беше уважаван търговец, но обичаше крехка плът. Бих се обзаложил, че е бил човек, който е раздавал всевъзможни обещания на хората, в частност на жените, и че един ден е паднал в капана на собствените си лъжи. Обаче, кой го е убил и как точно е умрял — той поклати глава, — не бих могъл да кажа. Сега, господа — усмихна се Шурат, — ако нямате още някаква работа, няма да ви задържам повече.

Амеротке стана. Той кимна на Шурат и тръгна към вратата, където ги очакваха меджаите. Надиф го следваше. Шуфой остана, за да обмени шепнешком няколко думи с техния домакин, после хукна подире им. Амеротке беше на прага, когато Шурат го повика обратно:

— Господарю съдия, моля ви, може ли още само един миг?

Амеротке се обърна. Шурат стоеше прав, затягайки шарен пояс около талията си, като внимателно завързваше възела.

— Мога ли да ви дам един съвет, господарю съдия? Мисля, че преследвате погрешния човек — той се потупа с пръст по слепоочието. — Нямам улики, нито доказателства, които да представя пред вашия съд, но го чувствам. Запомнете какво съм ви казал.

Амеротке, Надиф, Шуфой и двамата меджаи напуснаха Свърталището на мрака, минавайки отново през тесните като иглено ухо улички в Града на мъртвите. Амеротке спря на един ъгъл и се огледа. Видя го как се совна бързо зад тях и изчезна в сенките — едноок просяк с патерица. Беше сигурен, че подобен просяк бе видял и когато слязоха от кораба при Вечния дом на Озирис в Некропола.

— Казвах ви — ликуваше Шуфой, — казвах ви аз, че Шурат иска да ви види!

— Но ти откъде го познаваш? — попита Амеротке.

— Господарю — дребосъкът вдигна ръка с разперени пръсти, — пет години бях сред Носорозите; с най-забележителния от които токущо се запознахте.

Завиха към търговския квартал на Некропола, с по-широки улици; подминаха дюкяните и будките на балсаматорите, пред които бяха окачени да съхнат трупове на бедняци. Жегата, смрадта и мухите бяха толкова натрапчиви, че Амеротке замени топче сребро за топче благовонно масло, за да получи поне малко облекчение, докато вървяха през шеметната блъсканица по пътеките, водещи към западните долини. Сградите в Града на мъртвите постепенно останаха зад тях. В покрайнините имаше селище, което подслоняваше постоянните работници в царските гробници. Под патронажа на двора и със специалното му благоволение тези опитни, изкусни майстори живееха в много добри условия и получаваха всякакви удобства. Амеротке си спомни, че днешният ден бе в почит на мъртвите, ден, в който не трябва да се върши никаква работа, и затова селището бе много шумно и оживено, огласяно от играещи деца, смях на мъже, долитащ от кръчмите, ясен показател, че наистина нито камък не е бил пренесен в Долината на мъртвите.

Щом излязоха от града, в периферията на западните Червени земи теренът се промени рязко. Стана унил и потискащ, с мрачни хълмове и тесни пътеки, които прорязваха сенчести клисури. Минаха покрай кавалерийски патрул и от време на време бяха спирани от елитните части на Пазителите на Запада, нубийци и сирийци, винаги нащрек срещу появата на крадци и мародери в гробниците. Накрая стигнаха до квартала на тайнствата. Въпреки слънцето, смазващата жегата, песъчливия задушен въздух Амеротке имаше чувството, че някаква невидима, зловредна влажна мъгла идва като вихрушка откъм скалите. За да се разсее, съдията отвори ленената си чанта и извади картата, която бе взел от стаята на Хутепа. Знаеше добре къде отива. Долината на забравата беше място, което бе посещавал навремето с баща си и с брат си. Те го бяха угощавали с истории за чудовища, притаени наоколо: сфинксове с човешки глави; грифони с тела на чакали, с орлови глави и крила; уроди, които могат да превърнат човек

в камък с един-единствен гибелен поглед. Не му се искаше дори да си ги припомня. Избърса потта от лицето си, отказа за пореден път предложения от Шуфой слънчобран и започна задълбочено да проучва картата, освобождавайки ума си от фантасмагориите и небивалиците на своето детство. Продължиха да вървят мълчаливо, а омаломощаващата жегата ги обгръщаше като дебело, грубо одеяло.

Най-накрая стигнаха до Долината на забравата. Входната алея беше от фин пясък, изпъстрен с камъни и скални блокове, откъртени от скалистите странични склонове под въздействието на слънцето, вятъра и дъжда: потискащо, безмълвно място, с тесни пътечки, водещи в различни посоки. В сенките на скалите цъфтяха каперсови храсти. Виолетовите им цветчета и сочните им, плътни листа разнообразяваха гледката на сиво-черните канари. Амеротке спря и се загледа към небето. Кръжаха лешояди. Някъде нагоре, по скатове на долината отекваше ехото от кашлящия вой на големи ивичести хиени — свирепи, хищни зверове, които ставаха истински опасни при падането на мрака. Той отпи глътка вода от мехата от газелска кожа, носен от единия меджай, и забърза напред, продължавайки да се взира в картата на Хутепа. Когато стигна до маркираното място, се обърна наляво и се огледа.

Гробниците в стръмната, почти отвесна скала бяха стари и изоставени. Можеше да различи входовете на седем от тях, но осмият липсваше. Цялата група се оттегли на съвещание в сянката на близките скали. След като изслушаха Амеротке, единият меджай отново проучи картата, после се отдалечи малко, заслонил очи с ръка, и отново се взря в стръмния склон. Бързо се изкатери по ронливите шистови скали, като сумтеше и изпращаше подире си порой от малки камъчета и пясък. Когато стигна до ръба на скалата, издаден рязко напред, той се обърна и помахна на Амеротке. Съдията нямаше друг избор, освен да го последва. Шистата се ронеше и цепеше под краката му; горещината беше непоносима. Още на половината път Амеротке цял плувна в пот. Той дишаше тежко и пъшкаташе, забравил напълно за достойнството си, но скоро издраска до ръба и захиленият меджай му помогна да се покачи. След това му обясни, че фронталната част на шистата е била съборена, за да се блокира входът. Амеротке се повдигна на пръсти и успя да види горната част на врата, подаваща се над сипея.

— Но защо ли точно тази? И как? — попита той.

Меджаят се ухили и посочи по-нататък, нагоре към скалната фасада.

— Огън — обясни той. — Пороят от камъни от ронещата се шиета, цялото това свлачище, е било предумишлено предизвикано. Някой се е качил тук и е хвърлил запалени факли в пукнатините, достатъчно, за да ги превърне в зеещи проломи; останалото го знаете.

— Можем ли да я разчистим? — попита Амеротке.

Меджаят сви рамене и започна да изгребва камарата от свлечените камъни. Амеротке се спусна да му помага и извика на останалите да изчакат там, където са, тъй като ръбът на този етап можеше да издържи не повече от двама души. В началото задачата изглеждаше непосилна. Шистите режеха ръцете и нараняваха ноктите на Амеротке, отломъци и парченца раздираха краката му, но накрая, съсредоточавайки се на едно място за известно време, разчистиха камарата. Съдията отстъпи и се вгледа във входа, скрит допреди малко от скалните отломъци.

— Господарю — промърмори меджаят, — някой е бил тук преди нас.

Амеротке кимна. Той извика надолу към Надиф да запали факлите, които бяха купили в Некропола, и да ги донесе горе. С известни затруднения скалата бе изкачена, Шуфой използваше слънчобрана си за бастун, другият меджай се движеше пъргаво като маймуна. Той вдигна една от факлите високо и отмествайки внимателно Амеротке, се изкачи над свлачището и влезе в дупката. Амеротке видя светлинка, после още една и още една, тъй като меджаят бе открил стари факли, закрепени в процепите.

— Господарю — лицето на меджая се появи от дупката, — сега вече е безопасно да влезете и вие.

Амеротке свали робата си и ленената си торба и останал само по препаска, се изкатери по шистата и се промъкна в пещерата. Меджаят му помогна и му подаде факла. Гробницата се състоеше от две малки стаи — едната за погребалните предмети, а другата за саркофага. Оглеждайки се, Амеротке осъзна, че тялото е било заровено някак набързо. Със сигурност не е било някое богато и скъпо погребение. Кошниците, сандъчетата и ковчежетата изглеждаха евтини и кичозни. Всички до едно бяха отворени, а катинарите им бяха насилени и разбити. Саркофагът обаче, един простичък сандък за мумията, не бе

заслужил такова внимание и си стоеше непокътнат. Амеротке затършува из оскъдните и бедняшки предмети: погребални делви, гърнета, статуетки и домашна посуда, които вдовицата сигурно е настоявала да бъдат погребани с нея. Най-накрая намери кожена писарска чанта, изработена от изкусен майстор. Капакът ѝ беше откъснат; парчета от твърдия печат с пломбата още се въргаляха по пода. Вътре в чантата нямаше нищо. Амеротке се изправи. Останалите безцелно зяпаха из гробницата. Шуфой изтъкна, че няма никакви рисунки или следи от погребален банкет.

— Сигурно са донесли бедната жена тук — каза той и гласът му отекна в пещерата, — погребали са я и след това са си тръгнали колкото може по-бързо. Открихте ли това, за което дойдохте, господарю?

— И да, и не — отвърна Амеротке. — Гробницата със сигурност е била осквернена и ограбена. Които и да са били — той вдигна малко алабастрово гърненце с благовонно масло, — със сигурност не са търсили имане; в противен случай щяха да разбият и сандъка с мумията. Не, дошли са да търсят нещо съвсем конкретно. — Той посочи кожената писарска чанта. — И аз подозирам, че го са го намерили: Книгите на гибелта, Ари Сапу. Взели са свитъците, напуснали са гробницата и са инсценирали свлачище. Предизвикали са го, за да скрият входа и следите от своята намеса.

Надиф взе една съскаща факла от процепа, в който бе втъкната. Протегна я пред себе си и започна внимателно да я изучава. След това я вдигна и посочи и към останалите факли, забучени в процепите и пукнатините.

— Който и да е бил — заяви началникът, — е дошъл добре екипиран. Донесени са достатъчно факли, за да осигурят необходимата светлина за претърсването — той извади още една факла и я запали. — Смолата е суха и твърда, но все още е добра... — Той се огледа, постави факлата на пода и отиде до малка масичка, която беше премествана, прекара ръка по повърхността ѝ и се вгледа в праха. — Тази Хуанека е погребана вероятно преди около четиридесет години. Предполагам, че гробницата е разбита преди може би пет или шест години, точно когато Рекхет постави началото на своето царство на ужаса в Тива.

— Напразно бихме целия този път дотук, а? — попита Шуфой.
— Имам предвид, хвърлихме си силите на вятъра.

— Не мисля така — Амеротке приклепна, с ръце, повесени между коленете, и зацъка с език, взирайки се в писарската кожена чанта. — Първо, убеден съм, че Книгите на гибелта са били скрити, когато техният автор е бил арестуван и екзекутиран. Второ, съпругата му по някаква непонятна причина не е могла да се насили да ги унищожи, така че те са били погребани с нея. Хората може и да са помислили, че това са някакви семейни документи. Подозирам, че тя е станала бездомна изгнаница и е била низвергната — той махна обобщаващо с ръка наоколо си. — Всичко това го доказва: никой наистина не го е било грижа за нея. Трето, Хутепа е започнала да подозира, че Ари Сапу са тук. Тя е ровила из архивите и е открила къде точно е погребана Хуанека.

— Но тя никога не е идвала тук — намеси се Надиф.

— Разбира се, че не. Хутепа е била хесетка. Как би могла да дойде в самотна долина като тази? Да се изкачи по този скалист сипей и да разбие входа? Не, не — той замълча за малко. — Може би е осъзнала, че ръкописите са били откраднати и без да идва чак дотук. Може би просто е искала да докаже, че Ари Сапу не са били загубени. Никога няма да можем да отговорим на този въпрос. Обаче аз съм убеден, че тя е била убита заради това, което е научила, макар да е само още една загадка сред многото други, които чакат да бъдат разрешени.

— Господарю! — Шуфой, който ровичкаше в някакви остатъци в най-отдалечения ъгъл, приближи, хванал нащърбена играчка в ръка. Амеротке я взе, приближи я до една от факлите и внимателно я разгледа. Беше малко жирафче с подвижна глава, закрепена на дебел и твърд канап за дървеното тяло.

— Детска играчка? — ахна Надиф. — Нима Хуанека е имала дете?

— Дали то е оцеляло? — попита Шуфой. — Или това принадлежи на самата Хуанека? Спомен от нейното детство?

— Открихте ли някакви други данни за дете?

Шуфой и меджаите поклатиха отрицателно глави.

— Запазете това — Амеротке подхвърли играчката обратно в ръцете на Шуфой, после се обърна и влезе в погребалната стая.

Взря се в очукания сандък на мумията и се запита какъв ли живот е водила тази жена. Може би е била хесетка с големи надежди и амбиции, но съпругът ѝ се е оказал убиец, човек, виновен за смъртта на много невинни. И ето, в същия този храм, петдесет години по-късно, се бе появил още един, нов Рекхет. Някой бе проникнал в тази гробница, беше се сдобил с Книгите на гибелта и ги бе използвал за своите злодейски, нечестиви цели.

— Надиф — повика го Амеротке през рамо.

— Да, господарю съдия — Надиф приближи и застана до ковчега, прокарвайки ръка по боядисаната му гипсова рамка.

— Питам те и преди. Този Рекхет що за човек бе?

Надиф вдигна вежди:

— Господарю, нямам повече какво да добавя към това, което вече ви казах. Беше тих, спокоен, ерген. Квартирата му беше в храма, там работеше като жрец-лечител, беше прилежен и усърден учен.

— Мислиш ли, че той е бил истинският Рекхет?

— В моя живот съм срещал хора, както сигурно и вие във вашия, които приличат на господари и господарки на светлината, но всъщност имат тъмни сърца и зли души. Аз съм меджай. Аз арестувам хора. Аз не изследвам сърцата и слабините им, търсейки някакви тайни. Аз разчитам на доказателства и сухи данни! Мъжете, убити на онзи банкет, са подозирали, че Рекхет е от техния храм; един от тях всъщност го бе посочил. Когато претърсихме стаята на виновника, намерихме достатъчно отрови и еликсири, за да се посее масова смърт и осакатяване из целия град. Да не говорим за значителното състояние, което той така и не можа обясни. Още повече че сам си призна всички престъпления и се остави на милостта на фараона. Заради това бе осъден на жива смърт — доживотен затвор в пустинен оазис.

Амеротке приближи и потупа началника по гърдите:

— Но какво чувствате тук? Мислите ли, че наистина е бил виновен?

Надиф присви очи и се огледа из призрачната стая.

— С една дума, господарю, да, вярвам. Уликите го доказваха.

— Много добре, чудесно — Амеротке реши да пробва по друг начин. — А мислите ли, че в Тива би могло да има повече от един Рекхет?

— Възможно е — отвърна полицаят. — Може да е имал помощник, например хесетката Хутепа и затова да се е върнал, за да излее отмъщението си върху нея.

— Хутепа — въздъхна Амеротке. Чувстваше се уморен, мръсен и потен, но искаше да продължи всичко това, докато го доведе до неговото логическо заключение. — Хутепа е ходила в библиотеката на храма. Явно снощи там е станал някакъв инцидент, огън, пожар, макар само боговете да знаят какво точно се е случило. Но във всеки случай Хутепа е посещавала библиотеката. Най-вероятно е търсила някакви записки, за да открие тази гробница. Сигурно е питала библиотекарят дали и някой друг е провеждал подобни изследвания. Такова нещо би трябвало да е записано, редно е да се оставя знак за ценните ръкописи, с които се работи. Дори и да не е направено, библиотекарят би могъл да запомни. Хутепа вероятно го е питала за това? Затова ли е убита? Защо библиотеката е била изгорена снощи? Макар че — Амеротке се извърна и се облегна на погребалната лавица, — ако Хутепа бе открила, че и някой друг е замесен, сигурно би докладвала за това на властите? Дали? Това е гатанка, пълна мистерия, но хайде — Амеротке посочи към факлите, — гаси ги, и да си тръгваме.

— А вратата?

Амеротке се засмя:

— Надиф, аз съм сигурен, че ще напишете рапорт за откритията си в тази гробница. Господарите на мъртвите ще я поправят и заключат. Ние трябва да преследваме друга цел.

При пристигането си обратно на малкото пристанище до Великия траурен град на Нил Амеротке си мечтаеше да се върне у дома, да се изкъпе, да се преоблече и да си почине. Но царският шамбелан, ескортиран от един капитан от Накту-аа, много скоро промени това. Били проведени издирвания, каза му служителят, и щом се разбрало, че Амеротке е отишъл в Некропола, той застанал там, за да очаква търпеливо неговото завръщане.

— Господарю съдия — възвести шамбеланът, — трябва да ме придружите до Храма на Птах.

Той извади имперския картуш с печата на Хатусу. Амеротке незабавно го целуна и едва след това попита защо.

— Защото — отговори му шамбеланът — това е волята на Божествената! Пожар е унищожил част от храмовите архиви. Библиотекарят е бил убит, а господарят Ени и помощниците му са силно разтревожени.

— Нима всички ние не сме! — тросна се Амеротке.

Надиф веднага измърмори, че трябва да се погрижи и за някои други свои задължения, за които Амеротке тайничко подозря, че включват баня, хубаво хапване и отморяваща дрямка под сенчесто дърво. Той каза на началника първо да посети двореца, за да издири господаря Сененмут и да му каже всичко, което са научили. Той самият щеше да отиде право в Храма на Птах. Шуфой изпъшка драматично, но шамбеланът беше крайно настоятелен, а капитанът от Накту-аа изгаряше от нетърпение да избяга от жегата, вонята, роящите мухи и безумната врява на кея. Амеротке се сбогува с Надиф и меджаите и последва шамбелана към града. Почти бяха стигнали до храмовите пилони, смесвайки се с потока посетители и поклонници, когато Амеротке чу някой да вика името му и Мабен изникна от тълпата, бършейки чело с крайчеца на робата си.

— Господарю Амеротке — запъхтяно каза той, — първожрецът Ени чака, но първо трябва да видите разрушенията — той почти издърпа Амеротке от свитата на шамбелана, подканяйки го да бърза през колонадите, през арките, през градините и накрая го въведе във вътрешния двор на Дома на живота.

Още преди да стигнат до вратата, Амеротке усети парливия, остър мирис на масло и пушек. Минаха покрай редица лимонови дървета, завиха зад ъгъла и разрухата се ширна пред тях. Половината библиотека, включително и дългият коридор с прилежащите му стаи бяха унищожени до основи, превърнати в пепелища. Нищо, нищо не бе останало, освен лющещите се, овъглени дървени греди и купища напукан кирпич: пълен хаос, мрачно опустошение, над което все още пърхаха искри и тъмни стълбчета дим, които се издигаха нагоре и се разстилаха навсякъде. Амеротке премина през това пепелище, забелязвайки, че близките стени също са много обгорели и съсипани. Работници вече издигаха скелета и им поставях талпи, бързайки да възстановят разрушенията. Кошове, ведре и лопати, използвани при потушаването на пожара, лежаха захвърлени на земята. Стадо маймуни с пискливи гласове безспирно бърбеха в короните на дърветата. Птици

се рееха и се спускаха, привлечени от необичайната гледка, и след миг отново се издигаха във вихрен танц.

— Ръкописите са загубени — изстена Мабен, — библиотекарят — мъртъв.

Амеротке стоеше приведен над пода и ровеше с бастунчето си из пепелта, от която се надигаше миризма на евтин зехтин.

— Пожарът е бил предумишлен — той хвърли кос поглед към Мабен.

— Разбира се! — закръгленото лице на жреца се сбръчка от страдание. — Бил е светкавичен и неочакван. Докато потушавали пламъците, миризмата на зехтин още се е усещала. Разбира се, че е бил предумишлен! Предполагаме, че през един от ниските прозорци са били плиснати мехове със зехтин и веднага след това е хвърлена факла или лампа.

— А причината?

Мабен само сви рамене.

— Господарят Ени чака — промърмори той.

— А Хинкуи?

— О, той е добре, много по-добре. Имаше мъчителен, силен пристъп на повръщане, но след това се оправи.

Напуснаха чернеещите руини, но вместо да заведе Амеротке в храмовите постройки, Мабен го поведе през вътрешни градинки, окъпани в слънце и разхлаждани от фонтани, направо към личната резиденция на върховния жрец. Ограденото от високи стени дворче бе богато и пищно озеленено: цветни лехи, чакълено пясъчни алеи, малък басейн, захранван от фонтан; слънчев павилион и няколко платанови дървета. Под тяхната сянка на тапицирани табуретки с разперени крачета и на широки и ниски столове, изящно инкрустирани с абанос и слонова кост, бяха насядали Ени, Минакт и Хинкуи. Пред тях имаше трикраки масички, върху които бяха наредени позлатени подноси, отрупани с храна, и скъпи чаши, преливащи от вино. Хинкуи изглеждаше доста блед, но Ени и Минакт явно бяха пийнали здравата от висока, декорирана с цветя винена амфора, поставена малко по-нататък, на сянка. Покрай къта за хранене имаше дървени стойки във формата на папирусови колони, блестящо зелени, с тройно разклонени връхчета; по тях висяха запалени лампи, предназначени да прогонват мухите и другите досадни насекоми.

Амеротке бе приветстван най-официално. Шуфой беше пренебрегнат, но след като съдията показно отказа предложената му табуретка, както и розовата вода, за да си измие ръцете и лицето, първожрецът кимна недоловимо.

— Донесете още една табуретка — нареди Минакт.

Амеротке и Шуфой набързо се измиха, подсушиха ръцете и лицата си с ароматизирани ленени кърпи, после се настаниха пред чашите с изстудено бяло вино, блюдата с мек, вкусен хляб със стафиди, купите с пресни зеленчуци и чиниите с вкусно сготвени меса.

— Господарю съдия, има ли нещо за отравянето на дипломатите?

Гласът и лицето на Ени бяха напрегнати, той бе толкова разтревожен, че забрави обичайните любезности.

— Първожрецо — сви рамене Амеротке, — имаме няколко версии. Вие подадохте бокала...

— А той ми бе подаден от Мабен.

— О, да, но вие го взехте от либийците и на свой ред го дадохте на тримата писари. Не, не — Амеротке вдигна чашата си, — не обвинявам вас. Просто отчитам далечната и смътна възможност либийците да са хванали ръба на чашата с вино с ръцете си, които по някакъв начин са успели да намажат със смъртоносна отрова — той сви рамене. — Нямам доказателства за това. Смъртта на тези трима писари си остава пълна загадка — той отпи от студеното вино, затворил очи, наслаждавайки се на прекрасния вкус в гърлото си. — А пожарът? — попита той, отваряйки очи.

— Започна след мръкване — обясни Минакт. — Най-напред усетихме миризмата, мнозина в храма я подушиха. Веднага бе вдигната тревога, тръбите засвириха и всички хукнахме натам, но вече почти нямаше какво да се направи. Опитяхме се да съборим горящите стени и да загасим пламъците с вода. Накрая всичко, което можахме да направим, беше да спасим другите постройки и да оставим огънят да изгори сам.

— А библиотекарят?

Минакт скръбно поклати глава:

— Намерихме трупа му, по-точно онова, което беше останало от него. На практика нищо друго, освен кости. Можем да кажем, че това е бил той — само заради овъгления му амулет, който се търкаляше до него.

— И дори не се е опитал да избяга и да се спаси? — попита Амеротке.

— От това, което установихме — въздъхна Минакт, — той е умрял в пламъците; може дори да е бил убит преди това.

— Пожарът със сигурност е започнал в неговата стая — рязко отсече Ени. — Предполагаме, че е бил заключил вратата след себе си. Това си беше негова привичка — щом затвори библиотеката, да седне там, да похапне, да пийне и да се порови в ръкописите, макар — гласът на първожреца стана сприхав и гневен, — това да беше строго забранено.

— Значи — Амеротке отпи от чашата си, — имаме тези трима писари, отровени в храмовия двор. Хесетката Хутепа, убита в собствената ѝ стая от някаква смъртоносна отрова, сипана във виното ѝ. Сега — и библиотекарят, обгорял до смърт в канцеларията си, а част от библиотеката е напълно унищожена. Подозирам, че сте прав — посочи той с чашата си към Минакт, — може и да е бил отровен, удушен или намушкан още преди да започне пожарът. Интересното тук е: защо пожар? Убиецът е искал да скрие нещо, но какво? — Той постави чашата си на масичката и се протегна. До него Шуфой си хапваше така, сякаш не беше ял с дни, без да обръща грам внимание на смразяващия поглед, идващ от закръглената, лъщяща от пот физиономия на Хинкуи, който придържаше с две ръце шкембето си.

— Първожрецо Ени, според легендата Книгите на гибелта, Ари Сапу, лежат погребани тук, заедно с техния автор, но това е просто измишльотина. Подозирам, че те всъщност са били погребани с Хуанека, чийто гроб е в Долината на забравата.

— Невъзможно! — заяви Ени.

Мабен и Минакт поклатиха глави, а Хинкуи изглеждаше направо слисан.

— О, не само е възможно, но е истина — монотонно и безстрастно продължи Амеротке, вперил внимателен поглед в свещениците. — Преди около четиридесет години Хуанека е била погребана заедно с Ари Сапу. Вероятно тя не е имала смелостта да ги унищожи, от страх да не ѝ отмъсти отпътувалата ка на съпруга ѝ, смятала е, че някаква заплаха я дебне от онзи свят. Хутепа е изучавала храмовите регистри и архиви и е успяла да установи къде е погребана Хуанека. Тя никога не е ходила там, но днес аз го направих. Открих

схемите и чертежите, които беше скицирала. Гробът на Хуанека е в Долината на забравата, вратата му бе скрита зад купчини камъни от свличане на скалите; когато ги изгребахме, открихме, че тази врата вече е била разбита, а при претърсването не намерихме никакви следи от Ари Сапу.

— Имате предвид, че някой е бил там съвсем наскоро? — попита Минакт.

— Да, именно — кимна Амеротке. — Рекхет също е открил къде са се намирали Ари Сапу, отишъл е в Долината на забравата, взел е книгите, после е започнал своето ужасяващо дело тук, в Тива.

— Но когато Рекхет беше арестуван — заговори Ени, — Ари Сапу изобщо не бяха намерени при него.

Амеротке примигна и потисна едно проклятие. Съвсем не беше помислил за това.

— Може би — той внимателно подбираше всяка своя дума, — може би ги скрил някъде в храма и свитъците все още са тук?

— Или в тази библиотека — произнесе се Шуфой, без да спира да дъвче, с уста, пълна с месо.

— Може би — поклати глава Амеротке. — Подозирам, че библиотеката е била опожарена, за да се унищожи не само храмовата документация, но и всеки един запис за всеки човек, който е търсил нещо определено в храмовите архиви. Сигурно са съществували такива регистри?

Ени кимна:

— Господарю съдия, Хутепа беше хесетка, тя нямаше право на достъп до подобни ръкописи. Библиотекарят би трябвало да ѝ откаже и непременно да ми докладва за случая, но никога не го е правил — добави той замислено и тъжно.

— Но защо му е било да убива библиотекаря? — попита бързо Минакт. — Можел е просто да изгори само библиотеката.

— Може би библиотекарят е знаел имената на онези, които са ползвали тези ръкописи — отвърна Амеротке. — Заради това е трябвало да умре, да бъде унищожен, заедно с всички записи, дневници, регистри, които е пазил.

— Това не е съвсем вярно — заяви Мабен. — Господарю съдия, храмовите регистри, тези, които може да ни дадат сведения за датата на смъртта на Хуанека и местоположението на гроба ѝ, се пазят в

библиотеката, но това са само копия. Оригиналите се съхраняват в ракла в моята стая.

Амеротке изненадано поклати глава, после вдигна чашата си и я завъртя в ръце.

— Значи, храмовите регистри, съхранявани от библиотекаря, в които е обозначено местоположението на гроба на вдовицата — повтори той бавно, — са били само копия, а оригиналите са другаде и нищо не им се е случило?

— Нищо — отвърна Мабен. — Мога да ви ги покажа. Те се съхраняват в специален сандък, за който само аз имам ключ.

— Тогава защо — настоя Ени — нашата библиотека бе изгорена, а нашият библиотекар убит?

— Единственият ми отговор е — заяви Амеротке, — че библиотекарят сигурно е имал информация, опасна за убиеца, а сред неговите архиви вероятно е имало нещо друго, доказателства, улики, които би могло да са ми от помощ. Първожрецо, имате ли някаква идея какво може да е това?

Ени и тримата му подчинени поклатиха глави и хорово дадоха отрицателен отговор на Амеротке. Той разсеяно захапа някакъв плод, после си взе резен месо; вече бе започнал да усеща виното. Отмести чашата си. Не искаше да показва сънливост, а и начинът, по който четиримата свещеници бяха зяпнали в него го караше да се чувства неудобно. Той лекичко мушна Шуфой в ребрата.

— Господарю Ени, благодаря ви за вашето гостоприемство. Време е да си вървя. Нямам повече въпроси. Това, което ми казахте, само задълбочи мистерията. Преди да тръгна, може ли да хвърля поглед на този специален сандък?

Мабен веднага се съгласи и скочи на крака. Шуфой довърши виното си, грабна две сочни парчета месо от платото и забърза след своя господар, без да се сбогува, да благодари или поне да се поклони пред първожреца. Дребосъкът се подсмиваше под мустак. Господарят му вече вървеше напред, говорейки с Мабен за сандъка. Свещеникът го уверяваше, че е подсигурен с три тежки катинара, а ключовете носи само и единствено той. Никога не ги бил давал на някого; е, не и без разрешението на върховния жрец Ени, и то само на високопоставени членове на храмовата йерархия.

Стаята на Мабен се намираше в края на колонадата. Беше приятно, прохладно помещение, със стени в свежо зелено; кошници с цветя бяха наредени в единия ъгъл, върху малка масичка бяха натрупани папируси и калеси, четки и мастилници, а наоколо имаше много сандъци и ковчезета. Мабен отключи вратата към друго помещение, което нарече пред тях „моята светая светих“, и въведе Амеротке и Шуфой в малка варосана стаичка с решетесто прозорче високо в стената. По стените имаше лавици, на които бяха подредени документи, малки сандъчета или касетки. Под една от тези лавици беше поставен огромен дървен сандък, целият резбован със символи и знаци на Бога книжовник Тот. Мабен отвори кесията, привързана към пояса му, извади връзка ключове и отключи трите тежки катинара. После издърпа сандъка изпод полицата, отвори капака и с ръка посочи съдържанието му на Амеротке:

— Господарю, можете да търсите тук, колкото ви душа иска. Това са оригиналите. Библиотеката — важно добави той — съхраняваше само копия. Направихме ги просто за да се подсигури в случай на инцидент или събитие като снощното. Ще изляза и ще затворя вратата на стаята си. Бих бил признателен, ако ме осведомите, когато пожелаете да си тръгнете.

Амеротке кимна в знак на съгласие. Щом свещеникът излезе, двамата с Шуфой издърпаха сандъка в стаята на жреца. Съдията взе възглавници за себе си и за слугата си и започна внимателно да пресява ръкописите. Сандъкът бе натъпкан с документи, всеки с етикет, указващ датата, на която е бил написан. Някои бяха съвсем скоро направени, други бяха пожълтели от времето или пък се съхраняваха в отделни медни цилиндри. Амеротке отхвърляше настрана тези, които не му вършеха работа, поставяйки от дясната си страна всички, които бяха написани през последните пет или шест години. Но дори и при тази организация задачата бе много скучна и трудна. Наложиха се Шуфой, който беше оборен от сънливост, да се разбуди. Двамата претърсваха свитъци и регистри, свързани с най-разнообразни храмови дейности: посетители, дарения на храма, погребални стоки, както и местонахождения на гробници. Амеротке скоро си даде сметка, че този важен сандък съдържа най-ценната документация на храма. Други подобни документи може би се съхраняваха в сандъци и ковчезета и касетки в съседните стаи. Макар

и сънен, той преглеждаше купчината, която бе отделил настрани, четеше внимателно бележките, гледайки датите, но не откри абсолютно нищо, което да предизвика подозрението му.

— Господарю — Шуфой разтърка очи, — денят преваля. Време е да си вървим. Тук няма нищо.

Амеротке му върна една ядосана реплика в отговор. Чувстваше се тревожен и неспокоен. Не беше отбелязал никакъв напредък с разследването си. Беше блокиран от всички страни, в някакъв кошмар, като изгубен в лабиринт без вход и без изход, докато около него се вихреше злото.

— Господарю съдия! — Амеротке се сепна и погледна към вратата. Там стоеше Мабен. Зад него изникна Асурал, капитанът на храмовата стража към Двореца на двете истини в храма на Маат, а след него и Пренхое, главен писар в същия дворец. Асурал избута Мабен и влезе с маршова стъпка като на парад. Беше облечен в богато украсена кожена пола, походни обуца на краката, с кожен ремък през гърдите. Шлемът му беше под едната мишница, с другата си ръка държеше къс жезъл, който използваше при подреждането на войниците си в тържествен строй.

— Господарю съдия — прогърмя той, застанал мирно, като поглеждаше към Шуфой, който се хилеше в шепата си, — господарю съдия, разрешете да доложам!

— Асурал, Асурал — промърмори Амеротке и се изправи, — за бога, просто ми кажи защо си тук.

Асурал погледна през рамо към Пренхое, който бе роднина на Амеротке. Младият писар беше облечен в надиплена бяла роба, с бродиран пояс около талията, пръстите му бяха изцапани с мастило, и се оглеждаше назад към коридора така, като че ли се бе изтощил от необятните дворове на огромния Храм на Птах.

— И ти, Пренхое, не гледай толкова уплашено — каза Амеротке. — Я и двамата елате тук.

Пренхое бързичко застана до Асурал, а той се поотпусна.

— Господарю съдия, претърсихме основно Дома на златната лоза. Открихме тленни останки на жена. Мисля, че е по-добре да дойдете.

---

[1] Пролетният разлив на водите на Нил. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

КЕНТИ ТЕНЕНУ: ЛИБИЙСКИ ВОЖД

Наратуша, главнокомандващият на либийските племена, потърка потния си гръб в кората на терпентиновото дърво, на което се бе облегнал, и с присвити очи се вгледа в своите спътници. Слънцето все още прежуряше, но той имаше нужда да излезе извън Имението на отдиха, където „очите“ и „ушите“ на фараона не можеха да гледат и да слушат разговора им. Огледа още веднъж втренчено групата, насядала в кръг около него.

— В сила ли е мирният договор? — повтори им той.

— Не съм сигурен — отговори сивобрад либийски вожд, седнал от дясната страна на Наратуша. — Фараонът може да заяви, че поради смъртта на онези трима писари мирният договор е анулиран, тъй като церемонията по подпечатването не е била доведена докрай за нейно удовлетворение.

— Анулиран, анулиран? — изсъска Наратуша, опитвайки се да овладее избухването си.

Той въртеше чаша бира в ръцете си и зяпаше из манастирската морава. Погледът му падна върху отблясъците на водата в напоителния канал, който докарваше речна вода дотук, за да запази този рай свеж и зелен. Овце и диви кози кротко пасяха наоколо. Гълъби от храмовите гълъбарници се рееха ниско и отново се вдигаха на бели ята във въздуха. Зад дърветата се виждаха великолепните каменни зидове на храма, огрени от светлина.

Egypt! Наратуша изскърца със зъби. На запад се простираше изгарящата огнена пещ на опалените пустинни земи, стотици мили пустош, които трябваше да изминеш, ако искаш да достигнеш до плодородната ивица покрай Великото зелено море. Хората му трябваше да оцеляват там, заклещени между две пустини — едната от пясък, едната от солена вода. Ако Наратуша постигнеше своето, либийските племена щяха да минат като опустошителна вихрушка, да смажат до крак многобройните редици на фараонската кавалерия, да

прекосят Линията Тутмос и да стигнат до плодородните брегове на Нил. Щяха да разграбят големите градове, да залее Египет с вълната на своите войски, които щяха да нахлуят по реката. Кой знае какво можеше да крие бъдещето за един преуспял либийски военачалник? Дали накрая нямаше да сложи двойната корона и да хване жезъла и боздугана? Ами Хатусу, царствената кучка? Наратуша затвори очи и запъшка от удоволствие. Ах, как му се щеше да хване тази имперска кучка в ръцете си и да ѝ покаже кой е истинският господар!

Чу рязко покашляне и отвори очи. Темеу, негов роднина и близък съратник, го гледаше втренчено и многозначително. Красивото лице на младия мъж бе изопнато и разтревожено, очите му излъчваха предупредителни сигнали. Наратуша се опомни. Вождовете, насядали в кръг около него, не бяха врагове, но в никакъв случай не му бяха и приятели, бяха само сподвижници в това, което Наратуша наричаше своето „велико начинание“ срещу могъщия Египет. Не всички заслужаваха доверие. Някои бяха свързани от кръвта, други от общата си омраза към фараона и от изгаряща жажда за египетските богатства, но нямаше почти нищо друго. Наратуша се захили, очите му засвяткаха. Не биваше да забравя да се усмихва отново и отново, а не да показва истинските си чувства. Трябваше да впечатлява тези воини, да ги респектира със своята хитрост и лукавство.

— Кой ли е виновен за отравянията? — запита Темеу, за да отвлече вниманието от Наратуша.

— Е, не и ние! — подигравателно каза Сивобрадия, предизвиквайки смях сред околните.

Наратуша остана невъзмутим. Вождовете приеха този коментар за забавен, но Наратуша и Темеу тайничко бяха обсъждали и подобна възможност. Не всички вождове искаха мир. Някои открито завиждаха на Наратуша за това, че чрез преговорите е придобил власт над тях. Дали някой от всичките не бе виновен за позора, който се случи в храмовия двор? Опит да бъдат провалени плановете му, преди да са се осъществили.

— Сигурни ли сте? — гласът на Наратуша, остър и груб, пресече краткото развеселяване. Той насочи пръст към Сивобрадия. — Ти пи последен, след Темеу. Ти подаде винената чаша на техния жрец.

Останалите вождове се напрегнаха. Наратуша бе заявил гласно подозрението, което някои от тях също бяха обсъждали помежду си.

Сивобрадия попипваше кораловата си огърлица, окачена на прогизналия му от пот врат. Очите му, черни, предпазливи и хитри, блестяха на скулестото му лице; той се насили да издържи на втренчения поглед на Наратуша.

— Как бих могъл аз — спокойно и саркастично каза той — да отрова виното?

После разпери ръце и скъпоценните пръстени по пръстите му засвяткаха на светлината, проникваща през клоните над главите им:

— Каква отрова изобщо бих могъл да имам?

Наратуша кимна, сякаш му повярва.

— Бяха ли изследвани утайките от виното? — попита друг вожд, опитвайки се да разчупи напрежението.

— Да — резкият отговор на Наратуша въдвори тишина сред шептящия кръг около него. Той кимна, взирайки се напред, сякаш виждаше нещо, което те не можеха да видят. Знаеше какво следва. Трябваше да убеди тези хора, че мощта и влиянието му са огромни и се простират надалече.

— Откъде знаеш това? — попита Сивобрадия.

Наратуша всмукна въздух през зъби и присви очи. Беше твърдо решен да покаже на Сивобрадия, който се мислеше за лукав като чакал, че е много по-добър от него.

— Знам — прошепна той, протягайки се, — защото знам! — Огледа се наоколо и се усмихна. — Имаме шпиони по високите етажи, при министрите на Египет.

— Невъзможно! — възрази Сивобрадия.

— Темеу, лъжа ли? — обърна Наратуша се към красивия си братовчед.

— Ти говориш с гласа на истината — потвърди Темеу. Той наблюдаваше лицето на Наратуша, чудейки се дали хитрият му, коварен военачалник не подвежда и него, и цялата им група.

Изявлението на Темеу предизвика изненада и смайване сред всички. Либийците получаваха информация за Египет чрез търговци, прекупвачи и затворници. Понякога успяваха да подкупят някой дребен предател, нископоставен служител, но да имаш шпионин във висшето управление, сред министрите на Египет, за подобно нещо досега никой не беше чувал! Наратуша, седнал с кръстосани крака, си вееше енергично с ветрилото и същевременно внимателно изучаваше

лицата им. Ако имаше предател или враг сред тях, сега щеше да покаже истинското си лице от страх, че египетският шпионин може да го е издал. Но Наратуша не установи никаква вина, никакви притеснения, а само изненада от неговото изявление.

— Кой е този шпионин? — засече го Сивобрадия.

— Жрец в Храма на Птах — отвърна Наратуша, — който седи в краката на фараона, царствената кучка, и слуша тайните, които се леят от нейната хубава устица. Темеу — посочи го — ще потвърди това, което ви казвам — той вдигна двете си ръце. — Не мога да ви кажа името му! Просто трябва да ми повярвате. Темеу?

— Според нашия шпионин виното е било изследвано — Темеу подхвана нишката, — утайките са били дадени на едно куче. То не е пострадало.

— Тогава откъде е дошла отровата? — запита един от вождовете. — Дали не е от царствената кучка? Дали тя не е тази, която е искала да провали мирния договор? Знае ли тя нещо за плановете ни?

— Не! — саркастично каза Наратуша. — Не! — силно се изсмя той. — Тя ексекутира тези пустинни жители — е, те биха могли да й кажат! Може би знаеха нещо, може би не. Но ако царствената кучка действително бе разбрала за нашите планове, щеше да пощади живота им и да ги разпита.

— Значи тайната ни все още е запазена?

— Разбира се! — натъртено и самонадеяно отговори Наратуша. — Мислите ли, че ще ви докарам тук, за да се правим на фараонски кучета, да целуваме боядисаните й крака и да се преструваме на смирени молители? Ние — той направи успокояващ жест с ръка — трябва да убедим царствената кучка, че искаме мир, докато тайно се готвим за война. Преди да дойдем тук, ви казах какво ще се случи, и всичко, което ви казах, излезе истина. Търговецът Ипуе ни прати вест, че ще видим могъществото на Египет да се разклаща и ето, точно това виждаме. Отравянията на трима от техните главни писари на храмовите стъпала, пред целия народ на Тива — наистина ли мислите, че Хатусу би искала това? Сигурно е бясна!

— Сега Ипуе е мъртъв — каза Сивобрадия. — Дали пък това не е работа на фараона, акт на отмъщение, а?

— Не знам. Не съм мислил върху това — отговори без заобикалки Наратуша. — Той умря в същия ден, в който бяха отровени

и тримата писари. Не, съмнявам се. Всичко, което бих могъл да кажа, е, че това, което Ипуе обеща, се случва.

— Тогава, ако Ипуе не е убит от фараона, дали не си ти този, който му е затворил устата? — запита Сивобрадия.

— Търговците, които продават едного, винаги могат да продадат и друго — безцеремонно отвърна Наратуша.

Това е най-добрият начин, помисли си той, нека сподвижниците му да останат в неведение за неговите криволичения, за неговата непочтеност. В крайна сметка именно тази непочтеност, заедно с меч в ръката му, бяха нещата, които му извоюваха първенството в този съвет.

— Царствената кучка — заяви един от вождовете, — може да е организирала отравянето.

— Защо?

— За да ни задържи тук, да разкрие какво в действителност се случва в западната пустиня.

Наратуша кимна. Не можеше да отрече това; самият той се чудеше дали не е така. Дали Хатусу не беше планирала убийствата, за да ги задържи — и него, и останалите вождове тук, далече от съплеменниците им, далече от съзаклатието им? Беше напълно наясно за опасността, пред която са изправени. Не можеха да си заминат — ако го направеха без изричното разрешение на Хатусу, подозренията за отравянето щяха да паднат върху тях. Мирният договор действително щеше да се провали и тогава какво щеше да се случи? Египетските кавалерийски ескадрони със своите многобройни колесници щяха да нахлуят дълбоко навътре в пустинните земи. Но макар че ги бяха задържали в Тива, откъде фараонът и приближените ѝ можеха да научат как се развиваха нещата в собствената им страна — планът на Наратуша да срази великата мощ на Египет?

— Не можем да напуснем без разрешението на царската кучка — бавно произнесе Наратуша. — Тя си има хора, които си врат носа навсякъде, за да ѝ докладват всяка подробност. Съдията Амеротке разследва случая с тези отравяния. Убеден съм, че кучката е много объркана. Може наистина да не е искала договора. Нейният любовник зидар Сененмут е на същия акъл, както и генералите ѝ, но те не можеха да не отстъпят пред нашите условия за мир: сигурност и процъфтяване за техните търговци, войници и изобщо за всички техни

жители — Наратуша замълча за малко, дъвчейки устни. — Нашият шпионин — продължи той — ни информира и за това, че царската кучка е убедена, че отравянето е работа на Рекхет.

Съратниците му кимнаха и замърмориха помежду си.

— Знаем, че Рекхет е бил разкрит и хвърлен в затвора преди четири години. Ипуе помогна за освобождаването му. В крайна сметка Рекхет избяга. Той успя да мине незабелязано покрай нашите патрули, но е бил заловен от пясъчни жители, които хванали и един търговец от Мемфис — Наратуша махна с ръка. — Знаете тази история. Не знаете обаче какво ни каза нашият шпионин. — Сега вече бе привлякъл цялото им внимание. Щеше да им даде достатъчно доказателства, че някой приближен до придворните кръгове на Египет му предава тайните на фараона. — Нашият шпионин в Храма на Птах ни информира, че мемфиският търговец е бил един от най-добрите тайни агенти на Сененмут. Казано просто, той може да е забелязал нещо, което не е трябвало да вижда в западната пустиня — той вдигна ръка, за да спре възраженията им и надигащата се тревога. — Темеу и аз взехме всички необходими мерки. Имаме влиятелни приятели в Тива — той се усмихна свирепо, а остриите му зъби бяха повече като на озверял мастиф, отколкото като на човешко същество.

Някъде дълбоко навътре в храма изсвириха рогове и тръби и удариха гонгове, отбелязвайки отминаването на поредния кръгъл час.

— Трябва ние самите да хванем Рекхет — продължи Наратуша — и да го убием. С това не само ще защитим нашата кауза, но ще покажем на царствената кучка, че ѝ помагаме в наказването на такъв злодей. Тя няма да има друг избор, освен да ратифицира договора, и ние ще можем да си тръгнем.

Вождовете запляскаха тихичко с ръце, изказвайки своето одобрение.

— Има само един проблем — Сивобрадия много държеше последната дума да не остане за Наратуша. — Ако царската кучка го хване първа...

— О, надявам се, че ще го направи — отвърна загадъчно Наратуша. — „Очите“ и „ушите“ на фараона, да не споменавам пък за меджаите и имперските отряди, здравата търсят Рекхет, но — той сви рамене — ние ги наблюдаваме.

— Ами този шпионин? — попита Сивобрадия. — Как си могъл да наемеш висш свещеник египтянин в храма? — той наведе глава, погледна косо към хубавичкия Темеу и скрито изруга своята прибързаност.

Всъщност знаеше отговора на този въпрос. Темеу беше гордост и радост на своето племе, красив, но свиреп войн. Обожаван еднакво от мъже и жени, като съблазнител той беше ненадминат. Нима беше прелъстил някой висш жрец тук, в Храма на Птах? Сивобрадия се заслуша в шепота на останалите. Египтяните смятаха подобна греховна любов за гнусна, макар и не толкова ужасна, колкото сношаване с либийски войн. Той се огледа. Наратуша се бе втренчил в него, нарочно оставяйки напрегнатото мълчание да продължи, за да причини колкото е възможно по-голямо притеснение. Сивобрадия се прокашля и сведе поглед: Наратуша щеше да има последната дума.

— Темеу — Наратуша се обърна безизразно към роднината си, — най-добре ще е да тръгваш. Часът удари. Работата трябва да се свърши.

Темеу кимна, свали гривните, пръстените и огърлицата си, протегна се и ги пусна в ръката на Наратуша. После стана, затегна кожения си пояс, на който висяха три кании за ножове и две по-малки за ками. Той вдигна плисираната си роба, изтърси я и я надяна, после сложи качулката ѝ и се преобрази в един от многото поклонници, които се тълпяха на рояци в Храма на Птах. Вдигна ръка за довиждане и се плъзна като сянка по тревата.

Темеу държеше главата си ниско приведена, усмихвайки се, развеселен от сценката, която се бе разиграла между Наратуша и Сивобрадия, макар да бе напълно наясно колко опасна започва да става тази игра. Бяха в Египет вече от две седмици, повечето от вождовете станаха неспокойни и нямаха търпение да си вървят. Работата трябваше да се докара докрай, и то бързо. Плъзна ръка в процепа на робата си, за да се успокои, докосвайки облечената в кожа дръжка на едната си кама. Той беше изиграл ролята си, като беше съблазнил този свещеник. В началото дори не му се вярваше, но беше забелязал погледите на възхита, похотливия пламък в очите му и после? Да... Темеу спря на края на едно стълбище. Беше толкова лесно, като да хванеш в капан някакъв тлъст пъдпъдък или да измъкнеш охранен шаран от езеро. Мъжът бе паднал като зряла ябълка и Темеу го беше

имал в собственото му гнездо. Слезе по стълбите, мина през сенчестия тунел между две постройки и влезе в двор, окъпан от слънце и украсен със статуи на човека-бог Птах. До тях фонтани разпръскваха вода над свещена плоча и къпеха със струите си изписаните имена, титли и прозвища на божеството. Въпреки слънчевия блясък и изгарящата жегата на деня площадът бе много оживен. Многобройни поклонници се тълпяха около фонтаните, напирани да докоснат плочата, потапяха ръцете си, пиеха жадно или си пълнеха бутилки, за да могат да занесат светена вода и в домовете си.

Темеу спря пред един от фонтаните, сякаш се възхищаваше на красотата на скулптурите или на чистотата на водата. Огледа се зорко и бързо. „Очите“ и „ушите“ на фараона бяха навсякъде, макар засега да не бе забелязал знак, че е следен или наблюдаван. Той си припомни за тръбите и гонговете, оповестяващи отминаването на всеки кръгъл час. Жертвата му сигурно чакаше, както и пратеникът от страна на амеетите, който бе обещал, че ако получат някакви новини, един от съгледвачите им ще се навърта между шест и девет около Портата от слонова кост — красива задна врата, водеща към вътрешния двор на храма. Либиецът се огледа още веднъж. Беше доволен. Забърза през портата и изкачи няколкото стъпала към варовиковия параклис на Ухото. Тук разкайващите се можеха да изповядат греховете си на жрец, седнал в ниша зад мрежеста решетка. Подобна церемония беше възможна едва след девет вечерта, когато жегата намаляваше и свещениците нямаше да се чувстват толкова неудобно в тесните си каменни килийки. Сега параклисът бе пуст, само няколко дякони в бели роби се мотаеха около малък олтар под квадратно прозорче в дъното. Зловещо и мистериозно място, помисли си Темеу, с тези рисунки по стените, напомнящи на грешниците какво може да им се случи при последното им пътуване през Амдуат. Там Поглъщачът на всички твари, Ненаситният на плът, Трошачът на кости, Смазващият черепи щеше да срещне прокълнатите грешници! Собек, богът-крокодил, също се спотайваше, причаквайки всяка душа, която не се е пречистила достатъчно, за да бъде допусната нататък в пътешествието към Далечния запад. Темеу изобщо не вярваше на тези неща. Той почиташе своите собствени богове и не изпитваше нищо друго, освен презрение към идолите на египтяните. Но така или иначе, мястото си оставаше смразяващо.

Той се отърси от унесеността си и тръгна през параклиса. Имаше шест Места на покаяние, наредени покрай стената. Всяка ниша беше с дебела, полирана до блясък решетка, а пред нея на пода имаше възглавница, на която покаяващият се трябваше да коленичи и да започне да нашепва греховете си. В тази част на параклиса никога не се допускаха свещеници, за да не видят някого, когото познават, или самите те да бъдат разпознати. Затова в дъното на всяка ниша имаше малка вратичка, през която свещеникът се вмъкваше, за да седне на една табуретка и да изслуша греховете на покаяващите се. Темеу отиде до третата ниша и застана с гръб към стената. Ако някой любопитен дякон надникнеше, можеше да си помисли, че се възхищава на параклиса. Той почука на решетката и зачака.

— Тук съм — чу се тих шепот от другата страна.

— Добре! — Темеу приседна долу, леко извърнал глава. — Защо се страхуваш? Защо не можеш да се срещнеш с мен?

— Знаеш защо — дрезгаво отговори другият. — Наблюдават ни. Имам си свои собствени проблеми. Съдията, Негово превъзходителство Амеротке, души навсякъде, рови се във всичко, а има и други като него. Започва да става твърде опасно. Снощи бе направен опит за покушение срещу живота на фараона. Тук, в този храм, част от библиотеката беше опожарена.

Темеу настръхна. Той и спътниците му бяха дочули някои слухове, но Наратуша им бе наредил да не си пъхат носа там, където не им е работата, и дори да не обсъждат тези въпроси, за да не провокират царската кучка да подозира, че някой от либийците е замесен в тези инциденти. Той бе отхвърлил слуховете за опита за отравяне като възможна проява на истерия и параноя, а пожарът — пожарът сигурно беше инцидент?

— Кажи ми — приведе ниско глава Темеу — за пожара.

— Не е било инцидент — отвърна гласът. — Изобщо. Амеротке е бил там преди това и е търсил някакъв конкретен ръкопис. Убедени са, че е било палейж.

— Защо?

— Може би за да се прикрият някакви улики. Аз самият не знам нищо.

— Нещо друго?

— Амеротке и началникът на Меджай Надиф с всеки изминал час стават все по-любопитни. Това, както вече казах, е много опасно.

— Опасността ще отmine — убедително прошепна Темеу. — Тогава ще се срещнем отново. Нали? Ще се шляем из някоя усамотена градинка в храма, ще полегнем на сянка, където тревата е сочна и свежа...

Чу звук, от който разбра, че свещеникът стана и избяга през малката вратичка. Темеу се засмя тихичко. Изправи се и се облегна на стената, хвърляйки бърз поглед по рисунките срещу себе си. Жрецът нямаше друг избор, освен да дойде тук, да го слуша и да му каже всичко, което знае. Темеу шумно си пое дъх. Време беше да тръгва. Излезе от параклиса и се смеси с навалищата, следвайки пътеката през храмовия двор. Погледна част от почернелите руини на Къщата на книгите. Не спря да ги разглежда, а бързо продължи нататък. Найсетне стигна до Вратата от слонова кост, незабележим сред тълпата, блъскаща се напред-назад, и подмина храмовите стражи, полегнали в сенките на кана с бира. Проправи си път през вратата и излезе на широката алея, която водеше към града.

— Милостиня — жално изхленчи някакъв глас, — милостиня, велики господарю!

Темеу се обърна. Приведеният мъж бе облечен в просешки дрипи и държеше тояга в ръка, но лицето му не изглеждаше никак жално; очите му святкаха, а устата му беше отворена. Темеу забеляза, че по зъбите му има синкави петна.

— Каква милостиня? — отвърна патетично Темеу. — Каква милостиня да ти дам?

— Велики господарю, мога да ви покажа всякакви чудеса. Мога да ви покажа забележителностите на града, аз съм роден тук — просякът го гледаше втренчено. Той му бе казал паролата, уговорена от Наратуша с амеметите.

Темеу кимна. Просякът скочи бързо на крака и стискайки здраво тоягата си, забърза напред. Либиецът нямаше друг избор, освен да го последва. Просякът подтичваше покрай храмови постройки и дворци, блестящи от злато, сребро и лапис лазули, по булеварди, оградени със статуи на ръмжащи лъвове с човешки глави, изваяни от чер гранит; те сякаш се взираха през улицата към други чудновати фигури, изваяни от розов варовик.

Стигнаха до Голямото пристанище на Нил с впечатляващата колонада, със стени, украсени с изображения на подвизите на предишни фараони, с великите им победи над либийци, кушити и други народи от Деветте лъка. Просякът нае лодка и те се качиха на борда ѝ. Нил беше мудар, водите му едва се влачеха, но лодкарите бяха вещи и опитни. Те познаха просяка и бързичко ги прекараха до Двореца на Озирис — голямото пристанище на Града на мъртвите, над което се извисяваха статуите на египетските богове. Просякът не плати нищо. Веднага щом лодката акостира на кея, той скочи и забърза по тесните пътечки и криволичещите сокаци. На места струпаните боклуците стигаха почти до кръста; голи деца търсеха из купчините им нещо, което да става за ядене. Парливата воня на гнилоост и разложение се смесваше с отвратителната миризма, идваща от балсаматорските дюкяни. Продавачи и майстори на ковчези, гробокопачи и погребални агенти се надвикваха в надпревара кой по-бързо да продаде стоката или услугите си. Крещящо облечени писари предлагаха на минувачите да им напишат писма до Параклисите на смъртта. От време на време просякът спираше, за да се увери, че Темеу го следва, после отново ускоряваше крачка покрай бирарии и кръчми, претърпани с проститутки, сводници, калайджии, търговци, хора-скорпиони и хора-гуцери. Темеу забеляза, че неговият водач, макар и облечен сиромашки, е посрещан навсякъде с най-голямо уважение, хората се отдръпваха встрани също тъй почтително и боязливо както пред взводовете на меджаите.

Накрая стигнаха в Свърталището на мрака — зловещо, мистериозно място, и се озоваха на един пазарен площад, ограден от всички страни от къщи. Край тях цъфтяха няколко чинара, а в дъното беше Къщата на вечерната звезда, кръчмата, в която Темеу и преди се беше срещал с амететите. Вътре беше изненадващо чисто, стените бяха варосани, подът — покрит с меки тръстикови рогозки. Къщата бе обзаведена с удобни табуретки и ниски, лакирани масички. От мертеците висяха най-различни надписи: „Пий, докато паднеш“, „Не спирай да се забавляваш, смъртта иде“. Други табели рекламираха, че кръчмата предлага всякакви вина, идващи чак от Аварис на север и отвъд Четирите прага на юг.

Щом вратата зад тях се затвори, просякът се обърна и бързо пристъпи към Темеу с протегната ръка.

— Аз съм Синезъбия — заяви той, — водач, десетник в бандата на амеметите.

Темеу обаче пхна своята ръка под робата си и хвана камата си.

— Къде са всички? — попита той. — Това място е изоставено.

— Не, не е — отвърна един глас.

Темеу бързо се обърна. Ъгълът зад гърба му беше неосветен. Един мъж излезе оттам и пристъпи напред. Имаше жестоко лице на граблива птица.

— Аз съм Лешояда — той протегна напред ръка, чиито извити хищни нокти напълно оправдаваха името, с което се бе представил.

Темеу я стисна.

— Господарят ти ни нае — Лешояда потропваше с крак, събрал ръце като за молитва, докато зорко изучаваше либиеца, — но сте наели също и Шурат.

— Ще наемаме всеки, когото си пожелаем — отвърна Темеу. — Всичко, което искаме, е да получим това, за което плащаме. Разполагате ли с него?

— Все още не — отвърна Лешояда, разпервайки ръце. — Но разполагаме с някого, с когото може би ще ви хареса да се запознаете.

Той поведе Темеу през празната зала към задната част на къщата. Кухненските и складовите помещения зловещо зееха. Печките бяха студени, месарските дръвници бяха изстъргани, изжулени и чисти; не се чуваше нищо, освен бръмченето на мухите над локва кръв на пода. Пронизително цвърчене на някакви гадини отекваше през откrehнатата врата в дъното на кухнята. Лешояда заведе Темеу до нея, отвори я широко и му показва стълбите, водещи към горещия и влажен мрак на някакво мазе. Запалените факли, забити в нишите по стените, заслепяваха очите и объркваха ума. Темеу внимателно заслиза стъпало по стъпало, усещайки как по кожата му плъзва пот. Не му хареса отвратителната миризма, която го посрещна, нито злокобната, плашеща тишина. Разкопча катарамата на робата си, за да измъкне камата, затъкната в пояса му.

— Няма нужда от това — прошепна Синезъбия, застанал зад него. — Ти си в безопасност.

Стигнаха до края на стъпалата. Темеу постоя за миг, засенчвайки с ръка очите си от светлината на факлите. Бяха в мазе с нисък, схлупен таван. Помещението гъмжеше от хора. Въоръжени мъже, само с по

една ленена препаска около бедрата, с лъцяща от пот кожа се бяха струпали около нечие простряно на пода тяло със завързани ръце и с крака, целите омазани в нечистотии. Всички се обърнаха при влизането на Лешояда и Темеу. Махнаха на либиеца да застане от едната страна на окования мъж. Той се приведе и се вгледа в мършавото, брадясало лице, в зейналите като пещери очи, и тънките устни, в слабото тяло, плувнало в пот. Затворникът му отвърна със свиреп поглед, очите му замигаха в някаква смесица от твърдоглавие и страх.

— Това е Черепа — любезно каза Лешояда. — Служи на Шурат, Поглъщача на мерзости, чиято резиденция е в Свърталището на мрака. Предполагам — той потупа затворника по лицето, — можем да го наречем бизнес конкурент. Дебнеше из Храма на Птах. Подозираме, че господарят му замисля нещо заедно със съдията Амеротке. Поради това — той изгледа Темеу — се надявам, господарю, че ще внимавате къде ходите и с кого се свързвате. Сега се опитваме да разберем всичко, което Черепа знае. Оказа се труден екземпляр. Знае, че така и така ще умре — Лешояда замълча, докато затворникът напразно опъваше и дърпаше оковите си. — Ако ние не го убием, Шурат със сигурност ще го довърши.

— Не знам нищо за планове на моя господар — изстена Черепа. — Какво бих могъл да ви кажа?

— А, значи Черепа, освен това, е и лъжец — продължи Лешояда словоохотливо, после млъкна за малко, сякаш раздразнен от онова упорито цвърчене, което Темеу бе чул малко по-рано. — Та ето какво възнамеряваме да направим — той вдигна ръка и властно махна на един от въоръжените мъже, който провлече крак напред, държейки дървена клетка. Тънките й, гъсто преплетени дървени пръчки наполовина скриваха дълга, космата твар, която се блъскаше в тях. Той постави клетката на земята до Черепа и Лешояда притисна главата на затворника към стената й, принуждавайки го да види бляскащите очи, потрепващата муцуна и острите зъби на огромния канален плъх, който му отвърна със свиреп поглед иззад пръчките. Темеу почувства спазъм от страх и отвращение при вида на гризача, който явно кипеше от недоволство в пленничеството си, потраквайки със зъби и нокти в дървения си затвор. Плъхът изцвърча пронизително, раздирайки тишината на зловонното мазе.

— Череп — Лешояда се наведе и даде знак на един от другите мъже, който държеше дълга и тясна медна тръба, — Череп — повтори Лешояда, като я взе от ръцете му и я постави току пред очите на затворника, — това ще бъде поставено на теб с дупката към корема ти и ще бъде плътно завързано. Плъхът ще бъде освободен и пуснат вътре в тръбата, а откъм отворения ѝ край ще поддържа запален огън, за да блокираме изхода му. Така плъхът, а той вече е страшно изгладнял и освирепял, ще има само един път напред — той потупа стомаха на Черепа. — Ще ти изгризе плътта. Ще умреш, приятелю — продължи той тихичко, — въпросът е само да решиш как. Ако се съгласиш да отговориш на въпросите ни, това ще бъде бърза, лека смърт: няколко чаши вино, нещо за ядене, после бързо прерязване на гърлото.

Черепа, плувнал в пот, дишаш тежко, с пресъхнали устни, се огледа обезумяло. Затвори очи, после ги отвори.

— А после? — хрипливо запита той.

— После — монотонно и почти благочестиво и набожно произнесе Лешояда — тялото ти ще бъде занесено в Къщата на балсаматорите. Ще платим, за да имаш подобаващо пътуване към Далечния запад. От твое име ще бъдат направени жертвоприношения на храма; колкото си по-искрен, толкова по-големи ще са даренията, платени за теб.

— Жертвоприношения? — изхриптя Череп. — Ще осигурите свещеник, който да се моли за мен?

— Най-малко поне месец и един ден след смъртта ти — отговори Лешояда. — Сега хайде, че плъхът чака, а времето си минава.

Черепа се загледа в тавана.

— Чаша вино, много голяма, и малко прясно пъдпъдъче месо?

— Добре — кимна Лешояда. — Нали разбираш, Череп, че ако местата ни бяха разменени, ти щеше да направиш абсолютно същото с мен.

Той щракна с пръсти. Мъжът, който държеше цвърчащия плъх и медната тръба, веднага изчезна.

Лешояда измъкна камата си и сръчно преряза въжетата на Черепа, като му помогна да приседне, сякаш му беше стар другар, и го изправи. Махна ремъците около китките и глезените му и Череп си пое дълбоко дъх. Лешояда отново щракна с пръсти. Един от хората му хукна по стълбите и след миг се върна с чиния прясно, ароматно месо

в едната ръка и с голяма чаша вино в другата. Постави ги пред Черепата. Пленникът махна ленената кърпа, която покриваше чинията, и лакомо се нахвърли на месото, като го прокарваше с едри глътки вино. Оригна се и се ухили на Лешояда:

— Въпросите ти? — вгледа се в Темеу. — Либийците? — Той махна с ръка. — Този нае и нас.

— Кого е наел и какво иска — прошепна Лешояда, — сега вече не е толкова важно. Череп, договорихме се, трябва да отговаряш на въпросите ни.

Черепата кимна в знак на съгласие. Темеу слисано наблюдаваше разпита. В началото Черепата не каза нищо по-различно от това, което самият той вече знаеше, и все пак скоро си даде сметка за важността на този пленник. Бяха го заловили съвсем наскоро. Знаеше всичко за пожара в библиотеката, както и за възможността палежът да е бил предизвикан, за да се прикрие някаква тайна. Още по-удивително обаче бе мнението на Шурат за Рекхет. Значи той смяташе, че демонът отровител може да има повече съучастници в Тива и те да са извършили част от отравянията. Черепата дори намекна за подозренията на Шурат, че преди четири години меджаите са арестували погрешния човек. Докато слушаше, Темеу ставаше все по-неспокоен. Либийците бяха дошли в Тива, защото бяха убедени, че това е точният момент и че планове на фараона ще се объркат, но колкото повече чуваше, толкова повече нарастваше тревогата му. Рекхет бе този, който контролираше тази игра, и сега Темеу си даваше сметка защо Наратуша толкова много напираше да го залови. Едно нещо привлече вниманието му, докато Черепата разказваше тайните на своя господар.

— Я повтори това — намеси се той, говорейки на жаргона на тиванските бордеи. — Какво каза?

— Дочухме новини — заяви Черепата, като му се ухили, — че господарят Сененмут е много притеснен. Един кавалерийски взвод е бил изпратен да патрулира в западната пустиня и не се е завърнал. Чух го от един слуга в храма.

— И? — попита Темеу.

— Господарят Сененмут изпрати още кавалерийски взводове, за да открият какво се е случило в пустинята.

Темеу изскърца със зъби. Жрецът не му беше споменал за това; може би беше започнал да се страхува твърде много. Черепата продължи

да говори. Разказа на похитителите си всички клюки от Свърталището на мрака и ги осведоми, че Шурат е разпратил шпиони навсякъде из Храма на Птах и околностите му. От време на време спираше, за да лапне парче месо или да отпие вино от чашата, която скоро пресуши и поиска да му я напълнят отново. Лешояда се съгласи. Черепата започваше да се напива. Той започна да се лута из някакви спомени от детството си, после заразкава за участието си в битките с либийците като пехотинец при управлението на един от предишните фараони и Лешояда внимателно го върна към същинската тема на разговора им. Черепата продължи да клюкарства, повтаряйки събитията от Храма на Птах, пожара в библиотеката, убийството на хесетката и мистериозното заболяване на Хинкуи, помощника на първожреца. При последното Темеу отвори широко очи и ахна. Той се наведе и накара Черепата да повтори думите си. Пленникът го направи, преди отново да се залута из спомените за войнишкия си живот. Въздухът в мазето ставаше все по-горещ и задушен. Глас в сенките подкани Лешояда да привършва и един от амететите се протегна, вдигна винената чаша и нареди на Черепата да допие остатъка.

— Още само едно нещо — каза Черепата и вече съвсем пиян, посочи към Темеу. — Сега си спомням за теб и този свещеник, във високата трева на ябълковата градина на храма — той направи вулгарен жест към слабите си. — Всеки мъж си има предпочитания. Навремето — замислено каза той — дори не осъзнах колко важно е това, което виждам. Искях да го кажа на господаря си, но — ухили се той, — всички ние умираме с хиляди съжаления на уста и с милиони в сърцето.

— Привършихме вече, нали, приятелю? — попита Лешояда.

Черепата се захлади:

— Ще изпълниш ли обещанието си? — неясно промърмори той.

— Веднага — прошепна Лешояда и вдигна ръка.

Един от бандитите зад Черепата приближи до него и здраво хвана главата му, задържа я и с един замах на камата си преряза гърлото му. Темеу отстъпи, за да не го оплиска горещата кръв. Черепата се задави, очите му се въртяха и сякаш напиреха да изскочат от орбитите; кръвта блъбукаше в гърлото му и той бавно клюмна настрани.

— Господарю — усмихна се Лешояда, — това, което ни платихте вие, сега се върна. Ние държим на уговорката си и ще продължим да я

изпълняваме. Трябва обаче да бъдем честни едни с други. Тази работа с жреца Хинкуи, изглежда, ви притесни?

Темеу зарея поглед в тъмнината.

— Нали разбирате — изсъска Синезъбия, — че ние сме само войници, обикновени изпълнители. Главатарите на нашата гилдия са в сенките зад нас.

Темеу кимна.

— Трябва да знаем цялата истина, ако искате да ви помогнем — настоя Лешояда.

— Хинкуи... — започна колебливо Темеу, — аз го съблазних. Той ни казва доста неща за това, което се случва в двора на фараона.

— Но защо египетски свещеник ще предава своите господари?

Очите на Темеу блеснаха; той се усмихна на Лешояда и вдигна рамене.

— Това, което трябва да се запитате, драги господарю — каза амеметът, — е следното: възможно ли е вашият свещеник да е Рекхет?

ДЕВЕТА ГЛАВА

КААТ: ТРУП

Хармонията в Дома на златната лоза беше срината из основи. Градините на прекрасното имение гъмжаха от стражите на Асурал и цяла орда работници от храма на Маат. Всички те бяха претърсвали, тършували и ровили навсякъде и сега, в късния следобед, докато слънцето отиваше към залез, се бяха подслонили в сенките на огромните зелени дъбове, чинари, ябълки, сливи и нарове в овощната градина на мъртвия търговец. Съсипана от печал, с лице изпито от сълзи, Мериет, придружена от кушитския капитан Хутеп, осведомяваше изумения Мабен за това, което се бе случило. Тримата бяха приседнали в прохладната веранда с колони в предната част на имението. Станаха, когато Амеротке, който беше спрял, за да обмени няколко кратки думи с хората си, дойде до главния вход.

— Значи, открихте труп? — попита съдията.

Хутеп посочи Асурал, застанал до Амеротке:

— Той знае, той ще ви покаже.

— Претърсих земята педя по педя... — Асурал се закашля и от устата му излязоха слюнки, а Пренхое вдигна ръка в знак на протест. — Ние претърсихме земята педя по педя — поправи се Асурал. — Не остана непреобърнато място в поляните, но, господарю, елате и се убедете сам.

Мериет и другите понечиха да се присъединят към тях, но Амеротке възрази:

— Бих предпочел да останете тук. Искам най-напред да проверя заедно с хората ми какво е било открито; после ще разговаряме. Изследвахте ли останките?

Мабен промърмори нещо в смисъл, че го е направил още с идването си; Хутеп изглеждаше твърде притеснен; Мериет просто избухна в плач. Амеротке ги остави и придружен от Асурал, Пренхое и Шуфой, прекоси двора и отиде в северния му край. Тук великолепието и тучността отстъпваха на подивели шубраци и храсти, наоколо бе

избуяла неподдържана трева, а дърветата бяха занемарени и неподкастри. Един голям слънчев павилион бе оставен на капризите на вятъра и на произвола на слънцето и дъжда, мазилката му се лющеше, а дървените му части тъмнееха и се рушаха под въздействието на времето. В ъгъла на оградата се издигаше огромен куп компост, събиран из градината: гниеци листа; малко чернозем; растения, надробени на ситно и превърнати в зелена паста от дъжда; всякакви растения и плевели, събрани от езерата и басейните, и всичко това смесено с кална почва и вмирисан оборски тор от кошарите и конюшните. Купчината беше наистина грамадна и същевременно влажна поради сянката, която ѝ пазеха огромните дървета; вонята на гнилост удряше в носа. Беше преровена и пресята най-щателно и в самия ѝ център зееше прясна и дълбока дупка. Амеротке извади топчицата благовонна лой, която си бе купил по-рано през деня, и я поднесе под носа си. След като защити по този начин обонянието си от надигащата се смрад, той продължи обиколката си покрай гниещата купчина.

— Добро място да скриеш труп — заяви Асурал, — лесно за копаене. Гниенето ще да е било бързо и по този начин вонята се прикрива много изкусно. Хитро измислено!

— И, разбира се — вметна Амеротке, — никой не би си и помислил да търси Патуна тук, тъй като се е предполагало, че е заминала.

— Може и да го е сторила — намеси се и Шуфой.

Амеротке погледна надолу към дребното човече.

— Какво имаш предвид? — попита го той. — Обясни.

Шуфой се захла:

— Може да е избягала, после да се е върнала и едва тогава да е била убита. Ние просто не знаем мястото и времето на убийството ѝ.

Амеротке го потупа по рамото:

— Много проникателно, дребосъче, много наблюдателно, наистина! Предполагам обаче, че би трябвало да е видяна някъде от някого. Макар от всичко, което разбрах, от сутринта, в която Мериет е открила, че Патуна е изчезнала, никой не я е зървал. Докато изрично не установим друго, май ще е по-сигурно да приемем, че вечерта, преди да изчезне, Патуна е била жива и здрава. По някое време или през

същата тази нощ, или рано на другата сутрин тя е срещнала убиеца си и е била убита, а тялото ѝ е било заровено дълбоко в тази мръсотия.

Асурал посочи към занемарения слънчев павилион:

— Тленните останки са там.

Изкачиха стъпалата на помещението и влязоха в плесенясалата жега на помещението. На земята бяха постлани ленени чаршафи, а скелетът беше почти изцяло покрит от прозрачни газени воали. Амеротке коленичи и внимателно разгърна диплите им. Атмосферните влияния, слънцето и дъждовете, компостът и годините бяха ускорили гниенето — не бяха останали почти никакви следи от плът, а костите бяха започнали да пожълтяват. Виждаха се няколко пръстена и гривни, а също и огърлица, макар и покрити с кал и загубили цвета си. Вниманието на Амеротке веднага бе привлечено от един тежък на вид дървен чук с медни пластини от двете страни.

— Намерен до останките — прошепна Асурал. — Обърнете черепа.

Амеротке хвана черепа и го обърна. Костта в основата беше така строшена, че части от нея се бяха надробили и разсипали настрани. Той внимателно върна черепа обратно на мястото му, вдигна чука и го претегли на ръка.

— А бижутата — обади се пак Асурал — Мериет позна, че са на сестра ѝ.

Амеротке се загледа в тези покъртителни останки. Да, не се бе състоял никакъв ритуал на Озирис за бедната ка на тази жена. Никакви церемонии за пречистване. Никакви процесии, погребални предмети и траурен банкет. Той затвори очи и бързо зашепна молитвата за милост към Озирис:

Дано сърцето ѝ не остане лишено.

Дано поставиш нежност на везните.

Дано твоята милост и състрадание натежат над нейните грехове.

Дано погледнеш към тази твоя дъщеря с любов и доброта.

Дано си спомниш нейното преминаване отвъд.

После отвори очите си, остави чука на земята и се изправи.

— Патуна никога не е бягала — заяви той. — Срецнала е убиеца си тук, в това самотно, отделено кътче на градината, далеч от всеки любопитен поглед. Не знам какво се е случило след това: скандал, борба? Но така или иначе, тя е било жестоко убита. Бърз, варварски удар в гръб отзад по главата с този чук. Сигурно е умряла мигновено, а тялото ѝ е било скрито под купчината тор.

Той отиде до входа на павилиона и се загледа към прохладните сенки на дърветата.

— Въпросите, Шуфой: Защо е умряла Патуна? Кой я е убил? Кога?

— Сватбената ѝ яка и брачните ѝ гривни са намерени полуизгорели, да не говорим за стиховете — припомни Шуфой. — Дали всичко това е дело на убиеца?

— Въпроси, въпроси! — рязко го прекъсна Амеротке. — Нека да потърсим някои отговори.

Той се обърна към павилиона и отиде до мястото, на което бе седнал Пренхое, на една пейка точно зад вратата. Писарят никога не беше харесвал така наречения оглед на мъртъвци.

— Племеннико — Амеротке се насили да скрие собственото си напрежение и изтощение, — върви с Асурал и кажи на господарката Мериет, на Хутеп и на жреца Мабен, че искам да ги видя тук, в сянката на ей онези дървета. И помоли да се разпоредят да ни донесат кана плодов сок.

След малко Амеротке вече се бе настанил удобно на донесените възглавници и жадно отпиваше от напълнена от един слуга чаша плодов сок. Изчака, докато човечецът се отдалечи достатъчно, за да не ги чува, и втренчено загледа Мериет, Мабен и Хутеп. Мериет веднага сподели, че ѝ е било много трудно дори само да погледне останките на мъртвата си сестра. Амеротке я остави да поплаче, преди да се обърне към Мабен:

— Сигурен ли сте, че това е господарката Патуна?

— Да.

— Вие, Мериет, сутринта, когато са намерили изгорената сватбена яка и брачните гривни, сте помислили, че сестра ви е все още жива? Защо?

— Защото я видях предишната вечер.

— И какво беше настроението й? — попита Амеротке.

— Беше тиха и доста затворена — отвърна вместо нея Мабен. — Не вечеря с нас, това го помня много добре. Още на здрачаване ни каза, че не се чувства добре и затова ще се оттегли по-рано. Това беше последният път, когато и Мериет, и аз я видяхме жива.

— Това, което ме озадачава — каза Амеротке, — е, че ако господарката Патуна е била убита тук, в това уединено място на градината, хм, защо изгорената яка и гривните са били оставени там с онзи откъс от поемата?

— И аз се чудя на това — отвърна бавно Мериет. — Може би е възнамерявала да избяга, господарю Амеротке. Да се разведе с Ипуе. Да замине надалече. Може би е срещнала тук някой, който би могъл да ѝ помогне?

— И кой мислите, че е? — попита Амеротке.

Мериет затвори очи, после ги отвори и ги вторачи в съдията.

— Не мога да кажа — прошепна тя.

— Не го вярвате, нали? — попита Амеротке.

Мериет поклати глава.

— Вие сте убедена, че господарят Ипуе, който всъщност не е пътувал за Мемфис, а просто е ходил да се забавлява из Тива, се е промъкнал обратно в градината, срещнал е сестра ви и я е убил — Амеротке облиза устни. — Има нещо, което не сме обсъдили напълно: поемата, нали?

Мериет кимна бързо между хлипанията си.

— Написана е от ръката на сестра ви, но това може да е станало по всяко време. Убиецът я е оставил до полуобгорелите яка и гривна, за да затвърди впечатлението, че Патуна е била нещастна и е решила да изостави и брака, и дома си — Амеротке си спомни какво му бе казала Норфрет. — Макар че, като си помислиш — продължи той, — това е било трудно решение за една богата дама от Тива, нали?

Въпросът му бе посрещнат с мълчание.

— Хайде сега ми кажете — настоя той, — вие, Мабен, и вие, Мериет, не сте ли срещали сестра си отново след вечерта, предшестваща изчезването ѝ?

Двамата хорово издекламираха потвърждението си.

— Вие, Мериет, винаги сте твърдели, че тя е била убита, и ето, че се оказахте права. Вярвахте също така, че убиецът е бил нейният вече

мъртъв съпруг — Амеротке се взираше в земята пред себе си, убеждавайки се сам, че във всичко това има известна логика. — Питам ви и преди — той вдигна глава. — Патуна беше ли нещастна?

— Разбира се, че беше! — отвърна Мериет. — Женкарството на Ипуе, блудниците, куртизанките — вие посетихте неговото свърталище за удоволствия, господарю Амеротке! Сестра ми трябваше да живее с всичко това. Когато той заминаваше за своите така наречени делови пътувания, всички знаехме, че не казва истината.

— Ако сте подозирали, че е била убита — заговори Шуфой, — защо не сте претърсили сами градината?

— Направих го — отговори Мериет, — но никога не бих помислила, че някой може да зарови трупа на моята сестра в купчина тор и боклуци. Даже се чудя дали Патуна не е отишла в града да търси Ипуе, за да го увещава и моли, и дали именно тогава не е била убита.

— Но Ипуе, който не може да вземе участие в това обсъждане, е мислил различно — възрази Амеротке. — Той е вярвал, че съпругата му е била убита от Рекхет. Защо ще мисли така? Защо би могла някаква господарка в имение извън Тива да привлече вниманието на такъв изкусен и подмолен убиец?

— Но ние ви казахме — отговори Мериет. — Ипуе беше голям женкар. Сигурна съм, че не е хойкал само с блудници и куртизанки от града, с ония, натруфените в коприна, мазни, подмилкващи се и гадни проститутки, а и с други жени. И сигурно е имало някоя, която наистина е вярвала, че Ипуе ще се ожени за нея, ако Патуна умре.

— Значи — Амеротке постави чашата си на масичката от акациево дърво пред себе си и разпери ръце, — Патуна изчезва. Ипуе вярва, че тя може да е премахната от съперница. Наполовина изгорената яка и гривните, както и стиховете, са просто средство за заблуждение и отклоняване на вниманието в друга посока. Той изобщо повдигал ли е обвинение срещу някого?

И Мериет, и Мабен едновременно поклатиха глави.

— Сигурни ли сте? — настоя Амеротке.

— Аз съм убедена — отвърна бавно Мериет, — че е бил притеснен от изчезването на Патуна или пък се е преструвал, че е разтревожен, затова голямата драма с Рекхет беше изкарана на сцената и бе обявена наградата. Всичко беше само за да прикрие собствените си мръсни похождения и отвратителното си злодеяние.

— Защо казахте притеснен? — попита Шуфой.

— Притеснен, защото жена му знаеше за женкарството му. Някой друг, като мен например, би могъл да се запита какво наистина се е случило с Патуна и дали Ипуе има пръст в нейното изчезване.

— Когато Ипуе ходеше в своето местенце на удоволствието в Тива — попита Амеротке, — някой придружаваше ли го?

— Не — отговори Мабен, — винаги ходеше там самичък.

Амеротке посочи Хутеп:

— Значи ти си бил нает, след като Патуна е изчезнала?

— Не, господарю съдия, преди това. Останалите телохранители бяха наети след случая, защото господарят Ипуе сметна, че е застрашен.

— А Ипуе страхуваше ли се, че Рекхет може да му посегне, както според неговите твърдения престъпникът е постъпил с Патуна?

— Точно така, господарю съдия — лицето на кушита оставаше безизразно.

— И той е издал специални разпореждания, нали? — Амеротке посочи към Мериет. — Например, че ще яде и пие само това, което вие приготвяте.

— Да, това е истината, макар че позволяваше на Мабен и на Хутеп да имат досег с храната и напитките му. Той вярваше и на трима ни.

— А в деня, в който Ипуе умря, какво се случи?

— Ами, аз бях в храма — отговори Мабен. — Мериет ми беше на гости. Тръгнахме си оттам малко преди пладне.

— А Ипуе? — попита Амеротке.

— С господарката Хаят — отговори Мабен — останаха в покоите си. Предната нощ Ипуе беше изявил желание да си вземе ден за разпускане — така се изрази...

— А, между другото — прекъсна го Амеротке, — дори и след като се ожени за Хаят ли продължаваше да наминава към гнезденцето на удоволствието?

— Да, да, струва ми се, че продължаваше — отговори Мабен.

— Той яде ли нещо, пи ли нещо през този ден, госпожо Мериет?

— Не — бързо отговори вместо нея Мабен. — Всъщност, макар Ипуе да настояваше винаги само Мериет да му приготвя храната и напитките, точно в този ден каза, че ще се погрижи сам за тях.

— Значи вие си тръгнахте от Храма на Птах — каза Амеротке — и се прибрахте чак привечер, след като трагедията вече е била разкрита?

— Да, точно така.

— А ти, Хутеп, какво ще ми кажеш за случилото се? Ти си капитанът на цялата охрана.

— Този ден той стана късно — бавно отговори Хутеп. — Аз го чаках в галерията с колоните. Чух, че извика името ми и веднага отидох в къщата. Двамата с господарката Хаят бяха разхвърляли на пода хавлии и кърпи. Носеха леки роби и тръстикови сандали.

— А после? — попита Амеротке. — Ядоха ли, пиха ли нещо?

— Не. Господарят ми и съпругата му, господарката Хаят, прекараха сутринта в покоите си, казаха, че било по-прохладно. Господарката Хаят занесе там хляб, плодове и малко вино, но това беше рано преди обед. По-късно попитах господаря Ипуе дали иска нещо за ядене и пиене. Той отказа. Господарката Хаят взе кана с пиво и две чаши, за да ги занесе във вътрешното дворче при басейна.

— И после?

Хутеп се смръщи:

— Господарю съдия, те излязоха от къщата. Аз ги последвах. Веднага щом господарят Ипуе и господарката Хаят влязоха в дворчето, хората ми заеха позиции сред дърветата. Това не беше никакво обременително, тежко дежурство — Хутеп пусна една тънка усмивка.

— А изобщо забелязахте ли нещо нередно? — попита Амеротке.

— Не, господарю. Един от стражите, Санеб, който дежуреше най-близо до вратата, чул някакъв плисък на вода малко по-късно, това е всичко.

— Доведете Санеб.

— Вече го видяхте — заяви Хутеп.

— Бих искал да говоря отново с него — Амеротке отпи глътка от сока си и топна в него малко пресен хляб.

Денят преваляше. Беше се наслушал и нагледал за днес, вече му беше достатъчно. Сега се нуждаеше от време, за да обмисли всичко, а и да си почине.

Хутеп се върна със Санеб. Амеротке напълни още една чаша с плодов сок и я предложи на кушита, който склони глава в знак на благодарност, взе я и жадно я изпи.

— Санеб, в деня, в който господарят ти умря, ти си бил дежурен на пост сред дърветата близо до вратата на дворчето.

Младият кушит кимна енергично.

— Бил си на разстояние от колегите си, така ли е?

— Да — кушитът преглътна с мъка. — Беше много горещо, господарю съдия. Знаехме, че господарят ни се забавлява; същото правехме и ние. Седях в сянката на дърветата, дремех, но нито видях, нито пък чух нещо нередно, с изключение на някакъв плясък.

— Кажи ми — Амеротке подпря лице на ръката си, — след като Рекхет е бил хванат и осъден, защо му е била на господаря Ипуе кушитска охрана?

Мабен хвърли бърз поглед към Хутеп, който му даде знак да отговори на този въпрос.

— Господарят Ипуе имаше бизнес конкуренти — каза бавно Мабен.

— О, я кажи цялата истина! — сопна му се Мериет.

— Ипуе се преструваше, че се страхува от Рекхет — отговори Мабен — заради изчезването на съпругата си. Но ще карам без заобикалки. Имаше бизнес конкуренти, както и хора, които не харесваха начина, по който съблазняваше жените от техните семейства. Подозирам, че това беше истинската причина. Ипуе се страхуваше, че може да му отмъстят, затова подсили охраната си.

Амеротке кимна с разбиране:

— Сега да се върнем към деня на смъртта на Ипуе: Санеб, ти влизаш и виждаш двете тела, плувнали с лице във водата в басейна?

— Да, точно така.

— И веднага викаш Хутеп?

— Да, господарю.

— А какво стана после?

— Аз скочих в басейна — отвърна Хутеп.

— А ти, Санеб, помогна ли му?

— Да, помогнах. Вдигнахме телата, извадихме ги от водата и ги внесохме в слънчевия павилион.

— Кажи ми сега, Санеб — Амеротке вдигна ръка, — и искам да си помислиш много внимателно. Когато вдигна телата, топли ли бяха, или студени? Знаеш, че са били в студена вода, но как мислиш, току-що ли са били умрели, или са били мъртви от известно време?

Санеб съсредоточено сбърчи лице:

— Имал съм си работа с трупове и преди — заяви той. — Случвало ми се е из Червените земи.

— Разбира се, че имаш опит — отговори му Амеротке.

— Телата бяха още меки, не бяха вкочанени. Спомням си, че водата беше студена, както и плътта на господаря Ипуе и на жена му. Да, определено бяха студени.

Амеротке кимна:

— Благодаря ти — отмести настрани малката масичка и стана. — Благодаря на всички ви за отговорите — добави той и посочи надолу, — както и за закуската. Сега трябва да си вървим.

Амеметът с прозвище Синезъбия — един от главатарите на гилдията на убийците в Тива, седеше на сянка в шатрата на една бирария. Стискаше нацърбена чаша и неотклонно наблюдаваше задната порта в царския дворец на вечното слънце, наричана обикновено Врата на колесниците. Господарите му бяха наредили да се заеме с тази задача, защото навремето се беше подвизавал като член на Накту-аа, беше ветеран, удостоен със Златни пчели за храброст и със Сребърна яка за доблест. Но това беше преди нещастния инцидент с дъщерята на Теджен, да не говорим и за мистериозното изчезване на съдържанието на полковата каса и за онези липсващи чаши от столовата на ескадрона.

„Е, добре — помисли си Синезъбия, — все още съм жив, за разлика от клетия Череп.“ И нещо по-важно, Синезъбия имаше най-подробна информация за имперските гарнизони, именно заради това беше избран да наблюдава нещата тук, около тази врата, и да рапортува за всяка военна активност, излизаща извън рамките на обичайното. Шефовете му бяха казали, че Божествената и нейният любовник, първият министър Сененмут, са се настанили в Двореца на слънцето. Ако вземеха решение да предприемат каквито и да било военни действия, точно това бе мястото, откъдето щяха да започнат. За по-сигурно други амементи шпионираха покрай различни къщи из града. Кунут, или Маймуняка, наблюдаваше Дома на златната лоза; Тести, или Клюна, беше при удобната и хубава къща на бившия си началник Надиф; Теб, или Краставия, наречен така заради гадния си

навик да се почесва непрекъснато по чатала, — при внушителното имение на съдията Амеротке; а Гърт, Къртицата, душеше около храма на Маат. На всички беше наредено да „наблюдават и действат при всяка необичайна активност“.

Синезъбия отпи от бирата. Точно се канеше да си поръча нова чаша, когато Вратата на колесниците се отвори и войниците от имперския корпус Марияну, Храбреците на Царя, наизскачаха навън. Войниците бяха въоръжени за битка. Пред себе си държаха дълги, правоъгълни и боядисани в охра щитове с изображение на главата на Амон, изрисувана като емблема, в синьо. Всеки носеше и късо копие, а ятаган и кривак висяха от бродираните бойни колани, пристягащи талиите им. Главите на войниците се предпазваха от имперски забрадки в царски краски — сини и златисти райета; слабните и ханшовете им бяха опасани от дебели, бродирани кожени полички, а походните им обуца показваха, че възнамеряват да пресичат неравен терен. Бяха около четиридесет на брой и се движеха целеустремено напред, разблъсквайки тълпата.

Синезъбия веднага взе решение. Остави чашата си с бира и затича след тях. Отрядът се движеше покрай дюкянчета във всички цветове на дъгата, отрупани с всевъзможни стоки. Сладкари, опитващи се да извлекат печалба от следобедната тълпа, разнасяха сладкишите си. Готвачи предлагаха пикантни пържоли и резени месо от гъска. Яхнаджии се провикваха, за да привлекат клиенти, застанали зад наредените си делви, пълни с най-различен зехтин. Пред шатрите на бирарии и винарни пияници обръщаха чаши „Утринна звезда“ и „Славата на Куш“, утоляваха жаждата си и се разпръскваха. Кучкари, опъващи каишките на басети, хрътки и чакалови кучета, бързо се разбягваха от пътя на войниците. Задъхан от умора, пышкайки и пухтейки, Синезъбия следваше войсковия отряд по улички, които бяха толкова тесни и с такива високи сгради от двете им страни, че приличаха по-скоро на тъмни и мрачни тунели. По стените на тези къщи имаше само тук-там по някое прозорче, поставено много високо. Камари смет, каруци, магарета, рикши и носилки, лаещи кучета, голи деца и крещящи жени — всичко това не беше никакво препятствие за войниците от Марияну. Синезъбия спря да си поеме дъх и после отново забърза, като междувременно ритна настрани едно скимтящо куче и разбута група гърбави джуджета. Беше сигурен, че имперските

части са тръгнали на специална мисия. Стигна до ъгъла и рязко спря. Войниците точно нахлуваха през една ниска и тъмна врата. Синезъбия, застанал в сянката, чу писъци, крясъци, викове, удари, блъскане, трясък и тропане, тупурдия до бога, после Марияну се появиха отново, влачейки чернокос мъж, с потъмняло от слънцето и наполовина скрито от брада и мустаци лице.

— Аз не съм той! — пищеше мъжът. — Аз не съм Рекхет!

Той викаше за помощ към тълпата, но всички се отдръпваха. Заловеният продължи да се боричка, да се съпротивява и да вика, докато един войник не го удари с все сила. От вратата се появи друг член на отряда с чанта в ръце. Той я подаде на офицера, който я отвори, претърси съдържанието ѝ и извади малко, запушено гърненце. Махна капака, подуши го, после го хвърли на земята, размаза го с крак и закрепя на пленника, че вината му вече е доказана. Синезъбия наблюдаваше като хипнотизиран развитието на събитията. Марияну разбутаха струпалата се тълпа, оковаха пленника си и го заблъскаха пред себе си, отправяйки се към Двореца на слънцето. Синезъбия вървеше подире им и ги проследи чак до Вратата на колесниците, преди да се промъкне обратно и да докладва на своите главатарии.

Бандитът бе толкова погълнат от всичко, което виждаше и чуваше, че остана напълно сляп и глух за това, че самият той също е наблюдаван. Съгледвачът, „Очи и Уши“ на фараона, един от многобройните царски шпиони, от които гъмжеше градът, бе проследил изключително внимателно всички негови действия. Щом се убеди, че амементът изчезна в тълпата, той пое по своя път и се насочи към царския дворец.

Амеротке седеше в своя кха — личния кабинет, който се намиреше в еркера на задната страна на къщата му. Капаците и решетките на прозорците в трите стени бяха махнати, за да влиза полесно прохладният, ароматен нощен въздух от градината. Маслените лампи ярко светеха в гърненцата си, изваяни във форми на патенца, пъдпъдъци и гъски, всичките подарък от синовете на Амеротке. От лявата си страна той бе поставил кутията си с пособия за писане, а отдясно халба и стомна със студена бира. Върху леко наклоненото писалище пред него бе разгънато парче папирус, закрепено с медни

кабари за дървения плот. Пергаментът сляпо се взираше в него. Съдията бе объркан и озадачен; беше чул и видял толкова много през този ден. Искаше да се концентрира само върху един проблем, но другите връхлитаха и го разсейваха. Вдигна синьото си ветрило с дръжка от слонова кост и го развя пред потното си лице. Къщата беше притихнала. Той беше целунал момчетата за лека нощ в спалнята им. Норфрет най-вероятно седеше в своя кабинет, пред малкото си писалище и проверяваше сметките. Амеротке се усмихна — съпругата му много държеше да показва на слугите и икономите, че държи всичко много изкъсо. Навън шумовете на нощта се усилваха и стихваха: вечното жужене на насекомите, които нахлуваха през прозорците, привлечени от светлината на лампите. Съдията не можеше да реши кое е по-дразнещо — това, или монотонното крякане на жабите от блатата, каналите и градините.

Амеротке въздъхна. Беше станал раздразнителен, защото бе уморен; защото не можеше да осмисли всичките объркани и чепати проблеми, с които се бе сблъскал. Как бяха убити онези трима писари? Със сигурност ли не бяха нарушили поста си? Или може би да, но не и тримата, и независимо от всичко, което се изприказва за начина, по който либийците са държали чашата, едва ли имаше на света такъв трик с ръцете, който да може да превърне свещен съд с вино в съд с отрова. Така че, как бяха убити? Защо? От кого? Ами Хутепа, легнала сгърчена, отровена в собствената си стая? Защо това храмово момиче се бе трудило толкова усърдно, за да открие местонахождението на гроба на Хуанека — и вероятното скривалище на Ари Сапу, макар да не се бе опитала да стигне дотам? Амеротке се поколеба и спря да пише за миг. Дали защото е знаела, че Рекхет вече е бил там? Всъщност, дали тези карти бяха отскоро? Дали са били начертани, когато Рекхет е бил арестуван, или когато вече е бил в затвора? И ако е така, защо? Съществуваха известни улики, че Хутепа може би е била любовница на Рекхет, но ако това беше така, защо тогава да го предава на началника Надиф, само за да го подслони четири години по-късно и дори да се люби с него? Не би ли трябвало Хутепа да е много по-предпазлива с мъж, когото е предала? Тя е знаела, че Рекхет е убиец, така че защо да рискува кожата си? В крайна сметка тя бе пострадала, бе загинала от светкавична и жестока смърт, но дали Рекхет бе виновникът за това?

А самият Рекхет? Според Надиф той е бил жрец-лечител в Храма на Птах, но не бяха дадени никакви обяснения как се е превърнал в убиец, или как е съумял да причини смъртта на толкова много хора. Шурат определено беше проникателен човек. По какъв начин всички тези препарати и прахове се бяха разпространявали из цяла Тива? Как са били избирани множеството жертви на Рекхет? И не на последно място сигурно подобен престъпник, коварен и хитър като чакал, не би се оставил да го заловят толкова лесно: препаратите и праховете, намерени в стаята му, доказващи така лесно подозренията на Усербати. Още повече че твърде малко хора успяваха да избягат живи от затворническия оазис и да оцелеят — нещо, което Рекхет бе направил! Дали е имал помощ от Хутепа или от някой друг? Защо либийците толкова се интересуваха от него? Дали пък те не са му помогнали да избяга? Но защо? Имал ли е Рекхет свои собствени, скрити мотиви за проваляне на мирния договор?

Амеротке продължаваше да пише. Ако избягалият затворник, естествено, иска да остане скрит, защо тогава ще търси връзка с него, Върховния съдия от Залата на двете истини? Като се замислиш, ако се изключеше ножът, опрян във врата на Амеротке, повече като предпазна мярка, отколкото като реална опасност, Рекхет всъщност не го бе заплашвал; само го бе помолил да внимава, да наблюдава и да разсъждава. От друга страна, той се беше отнесъл безмилостно с двама от убийците на Шурат; но те го бяха застрашили, а Амеротке — не. Съдията спря пак и вдигна калема си. Наистина, бе забравил за онова предупредително изсвирване, при което Рекхет бе изчезнал. Дали имаше съучастник? Храмовата девойка? И дали има само един Рекхет или двама, или пък цяла група, също като амететите, гилдията на убийците в града? Дали пък не е бил арестуван само един от цялата банда? Амеротке поклати глава. Ами дали отравянето на тримата писари не бе просто акт на отмъщение, който няма нищо общо с политиката на фараона? И ако е така, защо либийците бяха замесени в това? Либийците, изглежда, бяха много осведомени и замесени във всичко. Дали им е подадена някаква поверителна информация?

Амеротке имаше чувството, че се върти в кръг. Стана и се загледа в молците, които танцуваха като замаяни около пламъците на лампите. Отвън се носеха писъци на нощни птици, а откъм реката хипопотами им отговаряха с глух рев. Амеротке се усмихна. Чувстваше се като

някой от тези молци, въввлечен в някакъв танц, който няма никакъв смисъл. Върна се към писането си. Една загадка следваше по петите предишната. Смъртта на библиотекаря и опожаряването на всички онези архиви! Защо бе убит библиотекарят и защо бяха унищожени ръкописите, след като оригиналите им се съхраняваха от Мабен в онези масивни сандъци? Кой друг още бе открил местоположението на гроба на Хуанека, където са били скрити Ари Сапу? Мабен държеше ключа от онзи сандък, но той им бе сътрудничил съвсем отзивчиво — сякаш нямаше нищо, което да крие.

Амеротке отиде към прозореца и се загледа навън в блестящия на лунната светлина малък градински басейн. Сложи ръце на кръста си. *Ипуе...* Как беше умрял този богат развратник? Всички бяха абсолютно сигурни, че никой не е влизал в дворчето на басейна му, а Надиф бе установил, че виното, което са носили със себе си, не е било отровно. Но как така двама души, здрави и прави, са били удавени, без да се вдигне тревога? Възможно ли беше наистина това да е някакво невероятно, нещастно съвпадение? Убийството на първата съпруга на Ипуе, Патуна, обаче със сигурност не беше инцидент. Тази клета жена е била примамена в онова изолирано, запуснато място на градината си и главата ѝ е била разбита. Дали Ипуе не се е промъкнал обратно в собствената си къща, за да изгори онази сватбена яка и гривните, преди или след като е убил жена си? Защо един богат търговец ще извърши подобно нещо? Сигурно не е искал да цапа с кръв ръцете си, а е наел някой да го свърши вместо него?

Амеротке се отпусна на стола и се облегна на високата му облегалка. Щом не можеше да отбележи никакъв напредък с тези неща, може би трябваше да се съсредоточи върху проблемите от периферията на всичките мистерии: като този на помощника на върховния жрец, Хинкуи. Каква бе причината за заболяването му? Дали беше някаква зараза, или беше отровен? Амеротке обхвана главата си. Други дребни неща, изникнали през този ден, бяха събудили подозрението му. Също като светулките навън, те ярко припламваха, но се оказваха илюзорни. Съдията се прозина, клепачите му натежаха и той потъна в дълбок сън.

Събуди го малко преди зазоряване развълнуваният Шуфой, увит в тежък халат с качулка на главата:

— Господарю, господарю! — наведе над него обезобразеното си лице Шуфой. — Господарю, трябвало е да отидете в леглото си!

Амеротке разтърси глава, за да се разбуди. Шуфой заснова бързо из стаята и домъкна ватиран ленен халат. Амеротке стана и го наметна около раменете си, докато дребосъкът се зае да гаси нощните лампи, които още не бяха догорели.

— Какъв е проблемът? — попита го Амеротке.

— Имате посетители, господарю, затова, ще е добре да се пооправите.

Навън се простираше тайнствена, сивкава светлина, която разделяше деня от зората. Между дърветата се стелеше влажна мъгла. Амеротке се взря в небето, което все още бе тъмно, но вече се виждаха първите проблясъци на зората. Шуфой тичаше пред него като истински конспиратор и го подканяше да побърза, като развяваше енергично ръце и сочеше към пътеката до будката на вратаря. Амеротке забърза, но скоро спря. Бойна колесница, теглена от два коня, стоеше отстрани на пътя. Нямаше никакви отличителни знаци и гербове. Не беше някоя каляска с пищни украси, сбруята беше от лъскава черна кожа, а самата кола не можеше да се похвали с никакви релефни изображения, нито с декорации от кехлибар или злато. Отряд нубийци бяха приклекли по тревистата морава и пийваха вино от общ кожен мях. До тях имаше две фигури в широки, разгърдени халати като на колари, с нахлупени качулки на главите.

— Какво е това? — възкликна Амеротке. — Кой сте вие?

Той последва Шуфой по пътеката, но вместо да излязат напред и да го посрещнат, двете фигури се оттеглиха назад между дърветата. Амеротке спря. Дали не трябваше да се върне обратно в къщата си, да разбуди слугите, да грабне меч или кривак?

— Елате, господарю — каза Шуфой. — Трябва да дойдете.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ХЕМХЕМ-И: БОЕН ВИК

Докато Амеротке пристъпваше към дърветата, двете фигури махнаха качулките си. Съдията спря стъписан. Господарят Сененмут и Божествената стояха там и му се усмихваха. Той понечи да коленичи, но Хатусу щракна с пръсти и му даде знак да се приближи. Никога преди не я беше виждал в такава светлина: с негримирано лице, къса, сресана назад коса; но така беше не по-малко красива. Кожата ѝ бе прозрачна, чиста, без нито едно петънце, сините ѝ очи гледаха твърдо и пламенно, устните ѝ бяха стиснати в тънка линия, сякаш бе разтревожена или ядосана от нещо.

— Ваши Сиятелства — в гласа на Амеротке имаше едва доловим оттенък на сарказъм, — посещениято ви е напълно неочаквано, но елате, — заповядайте в моя дом.

Поведе ги към кабинета си. Шуфой донесе табуретки и попита искат ли нещо да пият или да хапнат. И Сененмут, и Хатусу поклатиха глави. Амеротке каза на Шуфой да затвори вратата и с помощта на Сененмут постави обратно капациите на прозорците и плътно ги затвори. Хатусу, седнала на стола на Амеротке, наблюдаваше и кимаше.

— Така е по-добре — промърмори тя. — Дойдохме тайно и това, което трябва да ти кажем — тя погледна предупредително към Шуфой, — трябва да остане тайна.

Тя кимна на Сененмут.

— Господарю съдия, известна ли ви е така наречената Къща на Хор Червеноокия?

— Разбира се, че ми е известна — Амеротке седна на една табуретка. — Уединено местенце, недалеч отгук. Построена е на собствена земя и е защитена от висока оградна стена. Носи името си от статуите на бога, издигнати на високи пилони от двете страни на входната врата. Някога е принадлежала на двореца, струва ми се.

— И все още принадлежи — отвърна Хатусу. — Използваме я за различни секретни цели. Господарю съдия, миналата нощ Марияну арестуваха Рекхет в Тива и сега го държим затворен там — тя се засмя на смайването на Амеротке. — Ще ви разкажа. Нека започна отначало. Получихме по началника Надиф изпратеното от вас съобщение, с което ни уведомявахте, че либийците са се свързали с Шурат и освен че са наели него, са прибягнали и до платените услуги на амеметите. А, между другото — усмихна се Хатусу, — приех условията на Шурат да получи исканото в замяна на помощта, която ни оказва. Е, значи, либийците дойдоха в Тива да подпишат мирен договор, но явно много им се иска да заловят Рекхет. Сега всеки от царския кръг, всеки член на моето правителство изпитва недоверие към тях. Те настояват на този мирен договор и демонстрират много съвестно намерение да спазват условията му: никакви нападения на търговци и прекупвачи, никакви набези срещу нашите гарнизони в различните оазиси, никакви рейдове по селата покрай Нил. Всичко това много ни радва. В същото време обаче либийците проявяват и голямо желание да продължат да развиват още повече своята търговия с мините покрай пътя на Хор в Синай. Ние обаче сме убедени, че има и нещо друго. Те не спират да твърдят, че нямат пръст в онези отравяния в храма. Изглежда, много настояват да докажат, че от тяхна страна няма никаква непочтеност, мошеничество или коварство, но с една дума, аз не им вярвам. Защо, питам аз, на Наратуша и на спътниците му толкова много им се иска да заловят Рекхет? Какво означава той за тях? Да не би да е избягал от затвора с тяхна помощ? Дали това не е причината да достигне до Тива така безпрепятствено?

— Има и нещо друго — добави Сененмут. — Божествената казва, че не е имало набези, не е имало убийства, не е имало нападения от страна на либийците — само че има едно изключение. Онзи ден изпратихме един кавалерийски отряд да патрулира в западните Червени земи. Предвождаше го ентусиазиран млад офицер, луда глава, младеж, изгарящ от желание да се докаже. Може да е навлязъл по-навътре, отколкото е трябвало, но да кара ме накратко с тази дълга история. Амеротке, ескадронът му не се завърна. Изпратихме съгледвачи и шпиони, но те не откриха никаква следа от него, никакви останки било от конете, било от хората, а пясъчните жители и пустинните скитници не съобщиха за нищо нередно. Но аз просто не

вярвам, че кавалерийски отряд може ей така да се изпари в пустинната мараня, сякаш е преминал отвъд Далечния хоризонт. Е, в интерес на истината трябва да кажем, че отрядът явно е бил унищожен. Само либийците имат военната сила да сторят това. Само те имат възможността и средствата напълно да скрият телата, колесниците, конете...

— Вие сте убедени, че нашият отряд е открил нещо нередно и е бил изклан до крак?

— Да — отговори Сененмут. — Сигурно са били нападнати от засада, може би в някой оазис или пък в откритата пустиня, но до този момент не сме открили нищо.

— И наистина сте заловили Рекхет? — попита Амеротке.

— Ами — продължи Сененмут, — според нашите собствени шпиони, същите, които работят в Къщата на тайните, „Очите и Ушите на фараона“, някои добре познати нам амементи са били забелязани из града. Подозирам, Ваше Превъзходителство, че и вашата къща се следи най-внимателно. Царският дворец със сигурност е под наблюдение. Един от шпионите ни донесе, че около задната порта, Вратата на колесниците, се е навъртал Синезъбия — амемент, който е добре познат в Къщата на тайните. И тогава планът ни се оформи. Решихме да изиграем един театър, все едно че залавяме Рекхет. Един от нашите наемници, сириец, бе пратен в града да се настани в запусната бедняшка къща и да се държи като Рекхет, когато го арестуваме. Беше снабден с чанта с малки делвички, съдържащи безобиден пращец и отвари. Един отряд на Марияну бе пратен да го арестува. Наемникът ни си изигра ролята и след това бе доведен обратно в двореца.

— И, разбира се, амементите не знаят нищичко за това?

— Да — заяви Хатусу с висок и внушителен глас, — Синезъбия видя, че войниците влачат мъжа, когото той взимаше за Рекхет, към двореца. По-късно днес ще види и как една малка кохорта го ескортира до Къщата на Хор Червеноокия. Ще види, че и ти влизаш вътре в тази къща — Хатусу сведе поглед, а гласът ѝ вече не бе толкова сигурен. — Господарю съдия, знам, че искам голяма жертва от теб. Амементите бързо ще научат, че Рекхет е в Къщата на Хор Червеноокия, охраняван само от малочислен ескорт, и че в момента е подложен на разпит от Негово превъзходителство Амеротке.

Съдията затвори очи. Той ясно осъзнаваше за какво го моли Хатусу.

— Амететите никога не атакуват през деня — продължи обясненията ѝ Сененмут. — Те са твърде предпазливи и благоразумни. През нощта обаче, уверен съм в това, ще нападнат Къщата на Хор Червеноокия. Те са твърдо решени да пипнат Рекхет и да го отвлекат, за което либийците ще им платят тлъста сума.

— Но това е крайно опасно! — гласът на Шуфой почти цвърчеше. — Амететите ще убият моя господар!

— Има две причини да ви помолим за това — продължи безизразно Сененмут. — Първата: амететите са истински мор и това ще бъде уникална възможност да ги унищожим.

— Как? — попита Амеротке.

— Не, първо ме изслушайте — поклати глава Сененмут. — Второ, ако амететите атакуват, това ще бъде окончателното доказателство, че Рекхет знае нещо изключително важно. Ще се потвърдят подозренията ни, че нещо страшно и опасно за Египет се случва в западната пустиня.

— И после? — попита Амеротке.

— Ако е необходимо — отговори Хатусу, — ще дам пълна амнистия и опрощение на Рекхет, за да се предаде на милостта на фараонското правосъдие и да можем да разберем какво знае той.

— Споменахте за унищожаване на амететите — каза Амеротке, — но, от друга страна, говорите за един съвсем малък отряд от войници...

— А — засмя се Хатусу, — това, което амететите не знаят, е, че много по-рано днес изпратих наши тайни пратеници в гарнизоните край Тива. От най-ранните часове на тази сутрин, още преди луната да залезе, елитни части, Марияну, Накту-аа, сирийски лъконосци, кушити, войници — все хора, на които можем наистина да разчитаме, се придвижват един по един, невидими към Къщата на Хор Червеноокия. Командва ги генерал Омендап. Когато нощес амететите атакуват, а аз съм сигурна, че ще го направят, ще бъдат нападнати от засада и избити.

— А също и моят господар — повтори Шуфой, — и аз!

— Има нещо друго, нали? — попита Амеротке.

Лицето на Сененмут остана все така безизразно, каменно и безстрастно. Хатусу обаче проявяваше леки признаци на нервност и притеснение.

— Да бъдем честни, господарю върховен съдия, Рекхет ме безпокои. Започнах да се съмнявам дали изобщо знаем истината за този човек. Предната нощ ни атакува в самото сърце на храма.

Хатусу накратко описа на Амеротке случката с отравения предстаята й слуга.

— Амеротке — заговори отново Сененмут, след като Хатусу бе свършила, — не сме сигурни в либийците. Дали имат пръст в отравянията в храма? Имат ли вина за покушението срещу нас? Кой стои зад тези злодеяния? И освен това, защо Рекхет не е избягал в Мемфис или някъде другаде, по-далече? Преди всичко защо се е върнал обратно в Тива и е тръгнал пак по същите пътеки на злото, които доведоха до залавянето и осъждането му на доживотен затвор?

— А ти, господарю съдия — сурово прозвуча гласът на Хатусу, — стигна ли до нещо, което да ни отведе до разкриването на тези мистерии?

Амеротке поклати глава.

— А ще направиш ли това, за което те помолих?

Амеротке се втренчи в пода:

— Ще го направя при две условия. Първо, съпругата ми не бива в никакъв случай да научи какво ще се случи — той се обърна и намигна на Шуфой. — Второ, малки ми приятелю, ти не можеш да дойдеш. Трябва да останеш тук и да наглеждаш господарката Норфрет и синовете ми. Не се тревожи, аз ще бъда много добре защитен и охраняван. Ако амеметите нападнат, може би ще можем да научим нещо, което не знаем.

— И накрая — Сененмут махна с ръка около себе си, — ние сме тук с определена цел. Дойдохме дегизирани, за да заблудим не само амеметите, но и предателя, който е в нашето обкръжение, близо до нашите министри и съветници. Сигурно и вие предполагате, че сме отгледали такава змия в пазвата си, нали Амеротке?

— Имам някои подозрения. Либийците изглеждат твърде осведомени за важността на Рекхет.

— Аз съм убеден — отговори му Сененмут, — че те вече знаят, че Рекхет е приел самоличността на мемфиски търговец, който също

работеше за мен — един от най-добрите ми шпиони в западната пустиня...

— Тези проблеми бяха обсъдени на съвещанията на Царския кръг — прекъсна го Хатусу, — но единственото друго място, на което ги споменахме, беше на срещата ни с висшите жреци на Птах вечерта след като тримата писари бяха отровени — тя се усмихна. — Или ти, Амеротке, или някой от тях е предателят. Стаята, в която обсъждахме всичко това, бе напълно обезопасена и изолирана срещу евентуално подслушване. Това може да означава само едно нещо... всъщност, цели три неща. Единият от тези свещеници може да е Рекхет — съмнявам се в това. Или му е съучастник — възможно е. Или по някакви свои нечестиви причини е предал Египет — Хатусу стана. — Няма да обсъждаме нищо повече с жреците на Птах, нито ще нощуваме в храма им, докато ти, Амеротке, не разрешиш тези загадки!

След като Хатусу и Сененмут си тръгнаха, Амеротке се приготви. Първите часове преминаха като сън. Той се присъедини към семейството си в прекрасната прохлада на градината, преструвайки се на разсеян, докато денят се изнизваше, игра *сенет* със синовете си, правеше се, че слуша Норфрет, която му разказваше каква нова перука си е купила. Шуфой бе изпратен в града с писмо за Хинкуи. Амеротке го инструктира да изчака за отговор и да не казва абсолютно нищо от това, което знае. След това съдията се върна в стаята си, за да си приготви малко багаж. Каза на Норфрет, че трябва да се види с господаря Сененмут по работа, свързана с Къщата на тайните. Норфрет не беше глупава, за да се остави да бъде подведена. Тя усети, че има нещо обезпокоително и внимателно изглежда съпруга си, а големите ѝ, тъмни очи обливаха с тъга красивото ѝ лице. В късния следобед Амеротке си взе нещата, целуна я и ѝ каза, че е време да тръгва. Докато го придружаваше към вратата, тя не откъсваше поглед от него. На прага го хвана за китката:

— Сърце мое — прошепна тя думите на една поема, — лъжите тежат, а желанието ми е да бъда с теб във всичко.

— И ти си — пламенно ѝ отговори Амеротке. Той я целуна по устните и се измъкна през полуотворената врата.

По някаква странна причина Амеротке чувстваше, че щом е извън дома си, е уязвим за всякакви дебнещи опасности и внезапни нападения, макар пътуването му към Къщата на Хор Червеноокия да

не беше по-рисковано от обикновена разходка във вечерната прохлада. Когато пристигна там, всичко бе тихо и спокойно. Почука на главната входна врата и се огледа. Уличката зад него бе пуста, само един просяк енергично се чешеше по слабините. Когато Амеротке улови погледа му, мъжът спря, протегна ръка с нокти като на хищник, и с умоляващ ласкателен глас го заврънка за пари. Съдията се обърна. Повече от ясно му бе, че мъжът се преструва — беше дегизиран човек-скорпион, напълно способен да работи и да си изкарва прехраната. Амеротке чу, че резето се вдига и вратата зейна пред него, допускайки го в света на тайните.

Предполагаше се, че Къщата на Хор Червеноокия е пуста, но всъщност буренясалата градина бе натъпкана с бойци от елитните имперски части. Насядали на групи, те похапваха пикантно месо и си пийваха подсладена бира от големи кани. На Амеротке му се прииска да се ошипе. Сънуваше ли? Войниците до един бяха облечени за война, с кожени полички и ремъци през рамо; оръжията им бяха оставени до тях, цареше потискаща тишина. Никакъв шум или звук от разговор не издаваше присъствието им. Амеротке мина покрай тях и влезе в къщата. Вътре, в занемарена зала с колони се бяха настанили офицерите, също готови за битка. Амеротке разпозна Омендап, главнокомандващия на Хатусу. Висок, плещест и як мъжага, с обръснати лице и глава, лъщящи от зехтин. Той също бе облечен за битка: с кожени походни обувци; колосана, твърда поличка; яка от метални брънки и голям бронзов диск, пришит на гърдите на плътната му ленена риза. Омендап приветства Амеротке и го повика в ъгъла:

— Господарю съдия, Божествената каза, че ще дойдете. Какво мислите за нашите приготовления?

Амеротке се огледа:

— А затворникът?

Омендап отиде до вратата, сложи пръсти в устата си и остро изсвири. Малко след това четирима от Марияну, въоръжени до зъби, доведоха мъж с черна коса, рошава брада и мустаци. Съдията му нареди да седне на една табуретка.

— Божествената избра теб — започна Амеротке, давайки си сметка, че Омендап е застанал зад гърба му. — Тази нощ амететите ще дойдат. Целта им ще бъде да те хванат. Враговете ще бъдат мъже като теб, бивши войници. Но каквото и да се случи — той хвърли поглед

през рамо към Омендап, — не трябва да се оставяш да те заловят жив. Ще направим всичко, всичко възможно, за да те защитим — той протегна ръка. Наемникът я сграбчи, вдигна я и целуна китката на Амеротке.

— Господарю съдия — меко му отговори човекът, — Божествената ми показва лицето си и ми се усмихна — той се захили, поглеждайки красноречиво към генерал Омендап. — Не мисля, че амеметите ще могат да ме докопат.

Амеротке прекара остатъка от деня в малка стаичка в задната част на запуснатата, разнебитена къща. Шуфой, за да се поддържа цялата измама, пристигна с пакет храна, увита внимателно в ленена кърпа от Норфрет. Съдията седна на възглавница, облегна гръб на ронещата се стена и се захвана с пресния хляб и маслините. Шуфой приклекна до него:

— Призрачна къща! — промърмори той. — Като гледаш отвън, господарю, можеш да си помислиш, че мястото е съвсем пусто, но само щом влезеш през вратата, между дърветата, олеле...

Амеротке се засмя.

— Омендап се страхува, че някой амеметски шпионин може да се прекачи през стената — каза той, — за да провери дали няма засада. Затова нареди на отрядите да застанат дълбоко навътре сред дърветата, със стриктни инструкции да останат незабелязани — той поклати глава. — Жал ми е за тях. Щат не щат, трябва дори да се облекчават на място, да ядат каквото има и да понасят дневната жег.

— Сурово, но благоразумно разпореждане — Шуфой се самообслужи с резен плод. — Докато идвах насам, забелязах двама просяци...

— Амемети?

— Безспорно. Единият прилича на маймуна, другият постоянно си драпа чатала! Просяците имат специфичен поглед, изражение и стойка. Тези двамата несъмнено са амеметски съгледвачи.

— Добре — каза Амеротке, — нека да стоят там, да гледат и да видят това, което трябва да видят, като мираж в пустинята: зле охранявана къща, която лесно може да бъде атакувана, щом мракът падне.

— В безопасност ли ще бъдеш, господарю?

— Шуфой, Шуфой — наведе се напред Амеротке, — и ти, и аз знаем, че всеки път, когато разследваме някоя внезапна, неочаквана и мистериозна смърт или вървим по улиците на Некропола, гибелта като сянка се притаива недалеч зад нас. Това тук с нищо не е по-различно. Както ти каза обаче, градините на тази къща са претъпкани с войници. Не аз, а амететите ще бъдат нападнати от засада. Шуфой, и преди сме си имали работа с тези убийци. Господарят Сененмут е прав. Тази нощ можем да нанесем такъв удар, че след това ще им трябва много, много време, за да се съвземат.

— А отравянията, мистериозните смъртни случаи?

— Въртях ги и оттук и оттам, пробвах най-различни пътища, за да стигна до истината, но всеки един се оказваше задънен. Всичките ми опити да стигна до някакво решение се оказаха безплодни. Трябва да има някакъв друг път, отговорът трябва да е някъде другаде — той се протегна и стисна ръката на Шуфой. — Само не се издавай! Не позволявай Норфрет да се тревожи. Предай моята любов на съпругата и на синовете ми. О, и между другото — Амеротке бръкна в дипломите на тогата си и извади малък свитък, — преди да се върнеш у дома, отиди в Храма на Птах, издири жреца Хинкуи отново и му дай това. Предай му молбата ми да го проучи най-внимателно и когато е готов, да прати отговор, който трябва да ми бъде предаден лично.

Шуфой още веднъж стисна ръката на своя господар. Когато излезе, Амеротке поспя малко, после се върна към разсъжденията си върху мистериите, с които се бе сблъскал, но беше неспокоен и нервен, не го свърташе на едно място и нямаше никакъв напредък. Когато слънцето се наклони към залез, почувства, че напрежението му намалява. Омендап го бе инструктирал в никакъв случай да не напуска стаята си, но щом падна мракът, той се присъедини към наемника на терасата на покрива, за да хапнат и да си поговорят в светлината на лампите, за които бе сигурен, че може да се забележат далеч зад стените. Храната бе сервирана от военен готвач: твърд хляб, сушено месо, плодове и възгорчиво вино. Въпреки всичко наемникът се оказва много приятен събеседник. Заяви, че храната е по-добра от тази, която се предлага във войнишките казарми, и в отговор на любезните въпроси на Амеротке му разказа, че произхожда от семейство, притежаващо малка фермичка в Делтата. Забавляваше съдията с

истории за морските хора, за обичаите и нравите им, за ненаситната им алчност за злато, сребро и скъпоценни камъни.

— Фермата ни не можеше да издържа повече от един човек — усмихна се той, — така че аз постъпих в армията и отбивах службата си покрай Пътя на Хор. След това си взех възнаграждението и напуснах. Ожених се, но жена ми почина при раждане. Реших да продам земята си...

После той се впусна да разказва за службата си на военен кораб по Великото зелено море и за участието си в една настървена гонитба на вражеска галера до някакъв остров, далеч навътре в открито море.

— Морските хора издърпаха кораба си на брега и се оттеглиха навътре в сушата — разказваше той. — Капитанът ни нареди на нас, моряците, да ги последваме. Това беше истински кошмар! Струваше ми се, че сме влезли в ада. Гъстата растителност беше много опасна, почти непроходима, да не говорим пък за капаните, които горските хора ни бяха заложили: свличащи се камъни, които рухваха само с побутване на едно камъче; дълбоки ями, по чиито дъна бяха набучени заострени колове. Но най-лошото от всичко бе на брега. Бяха скрили хиляди малки тръни под пясъка.

— Значи здраво сте си изболи краката? — попита го Амеротке.

— Да, но истинската опасност беше в това, че върховете на тези трънчета бяха плътно покрити с човешки изпражнения. По-късно лекарят ни обясни колко смъртоносни са подобни неща. Онези от нашите хора, които се издраскаха, първо си мислеха, че това е просто някаква дребна, досадна гадост, която не представлява нищо в сравнение с удар от кривак или промушване с кинжал. Едва по-късно дълбоката инфекция се разрази и вече бе твърде късно за тях.

Амеротке кимна разбиращо. Беше чувал за използването на такива капани: прости, примитивни, но абсолютно смъртоносни. Един военен лекар веднъж му беше казал, че човешките изпражнения са една от най-опасните отрови и могат да причинят много дълбока инфекция на човешкия организъм.

— Нали разбирате — продължи наемникът, — връхчето влиза навътре, прорязва кожата и потича кръв. Раненият може и да отиде на лекар, който ще промие и ще превърже раната, но инфекцията вече е започнала да действа. Едва по-късно, чак след два-три дни, жертвата осъзнава, че има нещо нередно. Понякога е възможно раничката да се

отвори и прочисти, но в повечето случаи, които аз лично видях, хората мряха като мухи, със силна треска, само от едно просто убождане по ходилото, представете си...

Той се канеше да започне друга история, но в този миг небето над тях се раздра от огнена стрела, проблясваща през тъмнината.

— Започна се — промърмори Амеротке. — Да слизаме долу.

Синезъбия наблюдаваше полета на огнената стрела през нощния мрак. Той предвождаше своя отряд от десет души, бивши членове на царската армия. Още двадесет такива обикаляха Къщата на Хор Червеноокия. Те бяха *ресту*, нощни съгледвачи. Амететските главатари наредиха на двеста от хората си да заобиколят и да изкачат стената, като пометат всяка съпротива по пътя си; да заловят пленника и дори да вземат за заложник съдията Амеротке. Подобна перспектива много се нравеше на тарторите на тези убийци. Това щеше да бъде публично доказателство за тяхното могъщество, ясен знак към всички други твари, които се таяха в Амдуат на Тива, знак, че амететите са истинските господари, способни да направят за посмешище дори силата на фараона. Синезъбия се успокои и за сетен път си повтори, че това ще бъде една лесна задача. Амететските шпиони бяха съобщили за незначителна или никаква активност в къщата или около нея. Единственият посетител беше онзи дребосък, джуджето Шуфой, помощникът на Амеротке, който вече си бе заминал. Тръгването му разочарова Синезъбия. Ако, освен Амеротке, заловяха и Шуфой, след това можеха да го продадат на търговците по Нил. Те винаги се оглеждаха за някой изрод и бяха готови да платят добра цена, за да го препродадат още по-скъпо в делтата или отвъд четирите прага.

Е, добре! Синезъбия се обърна и се стрелна през тъмнината. Хората му седяха нащрек, готови за ръкопашен бой, лицата и телата им лъщяха от евтин зехтин, на гърбовете им висяха щитове; ятагани, бойни ками и кинжали проблясваха в ръцете им. Когато Синезъбия се изправи в половин ръст, втора огнена стрела озари небето.

— Сега! — изсъска той.

Те притичаха през дърветата до местата, където на стената бяха облежани леки, импровизирани стълби от дълги греди с наковани по тях напречни колчета за стъпала. Синезъбия успяваше да наблюдава

тъмните силуети от лявата и от дясната си страна. Стената беше изкачена и всички наскочаха в сенките долу. Нямахте да имат нужда от стълби, за да си тръгнат. Скоро тази къща щеше падне в ръцете им и те щяха да я завладеят изцяло. Синезъбия събра хората си и затича с тях, за да се присъединят към останалите, стичащи се край пътеката, която водеше към главната врата с колонната галерия. Разпръснаха се, бързайки да обградят къщата, но в този миг изсвирване на рог разкъса тишината. Зейнаха прозорци и в тъмнината над главите им се изсипа дъжд от стрели. Синезъбия чу втори сигнал на рог зад себе си. Обърна се бързо и застина от ужас. Войници се придвижваха към тях в дългообразен строй. Навсякъде около него хората му падаха покосени, пронизани от стрелите, които ги застигаха в гърба или в гърдите. От прозорците хвърляха факли за по-добро осветление. Засада! Единственият им шанс беше да си проправят път за отстъпление с бой. Всички планове за залавяне на пленника бързо бяха забравени. Синезъбия съзнаваше, че имперските войски няма да проявят милост. Амететският капитан даде сигнал за контраатака, но щурмът бе напразен: групата му се разпокъса и хората му бяха обградени. Синезъбия махаше свирепо с меча си, но не задълго. Силен удар встрани по главата го повали в безсъзнание.

Амеротке чуваше ужасното дрънчане на оръжията, писъците и виковете, пронизващи мрака. Двамата с наемника се бяха прислонили в една стаичка в задната част на къщата, чиито прозорци бяха предпазени от солидни решетки и здраво залостени масивни капаци на прозорците, охранявани от внимателно подбраните членове на отряда, който караулеше и пред вратата. Амеротке седеше, облегнат на стената, със затворени очи. Страховитият грохот на битката отекваше из цялата къща. Един писък, по-силен от другите, го стресна толкова, че той подскочи; после изведнъж стана тихо, врявата от битката секна. Чуха се стъпки и гласове на войници. Вратата се отключи и светлината на факлите отпред го заслепи. Омендап прекрачи вътре, хванал в дясната си ръка извит *кнопеш*, окървавен до дръжката. Той го хвърли в нозете на Амеротке.

— Свърши се. По-добре е да дойдете — той се обърна към наемника, който понечи да скочи на крака. — Не, не ти. Не искам

амеметите да разберат, че са били измамани, просто за всеки случай. Може би един-двама са успели да избягат и се притайват между дърветата.

Фасадата на къщата бе ярко осветена от пламъците на факлите; няколко недогорели главни все още проблясваха на земята, където бяха хвърлени преди малко. Други, току-що запалени, бяха привързани на дълги пръти, забити в земята, или ги държаха потящи се наемници, които наблюдаваха оцелелите амементи, строени в редица пред галерията с колоните. От време на време нечий писък отекваше иззад дърветата, докато Марияну и Накту-аа претърсваха района за оцелели и ги избиваха. Мъртвите и ранените египтяни бяха вдигнати на носилки и занесени в полевата морга и в лазарета, разположени зад къщата. Амеметите, които бяха ранени твърде лошо, за да бъдат разпитвани, бяха извлечени за краката и доведени до редицата от колове, пригодени от стълбите, които сами бяха поставили на стените. На Амеротке стомахът му се присви, когато започнаха да набиват пленниците на тях. Амеметите, съблечени голи, бяха вдигани от нубийски лъконосци и набучвани надолу върху изострения като бръснач връх. Черните силуети се гърчеха френетично в тъмнината, а писъците от агонията им пронизваха нощта.

— Това необходимо ли е? — Амеротке се обърна и повърна. Известно време постоя облегнат на една от колоните, като се опитваше да овладее стомаха си. После избърса уста с опакото на ръката си. Още и още страховити писъци се надигаха и кънтяха, заглушавайки стихващите стонове на тези, които бяха набучени първи на коловете и вече се предаваха на смъртта.

— Генерал Омендап! — ядосано каза Амеротке.

Генералът, в чийто поглед все още се четеше свирепостта на кръвожадната битка, развълнувано обикаляше наоколо, а офицерите му се трупаха край него.

— Да, необходимо е — Омендап посочи към редицата затворници, чиито ръце и крака вече бяха оковани. — Те нарушиха мира на фараона. А и стига да имаха възможност, щяха да ни причинят много повече злина. Тези пленници, които се държат на краката си, трябва да бъдат разпитани — той мушна Амеротке в гърдите. — От вас.

Съдията ядосано отблъсна ръката му.

— От вас — натъртено повтори Омендап.

Амеротке издържа погледа му, макар точно в този момент да отекна още един сърцераздирателен вик, идващ откъм групата на пленниците, които набучваха на колове.

— Достатъчно! — изсъска Амеротке. — Аз съм приятел на фараона.

Омендап премигна и избърса потта си.

— Освен това — продължи Амеротке, — те трябва да бъдат надлежно разследвани и изправени на подобаващ процес, може би дори пред военен трибунал.

— Те са твърде лошо ранени, за да бъдат от полза — язвително отвърна Омендап.

— Тогава, в името на господарите на светлината — прошепна Амеротке, — убийте ги бързо!

Омендап го изгледа така, сякаш бе готов да откаже, но след това кимна в знак на съгласие и извика един от офицерите, за да му нареди да приведе в изпълнение новата команда.

Амеротке мина покрай рампата. Набучените на коловете мъже вече бяха притихнали, дочуваха се само случайни стенания. И изведнъж се разнесоха нови, ужасяващи гъргорещи звуци, защото войниците на Омендап започнаха да режат гърлата на останалите ранени врагове. Той мина нататък към редицата на окованите амементи. Независимо от раните и контузиите, както и от тежките вериги около китките и глезените им, те все още изглеждаха свирепи. Докато вървеше, той изучаваше грубите и сурови белязани лица, телата, плувнали в пот, кръв и евтино олио. Бяха облечени в най-причудлива сбирщина от животински кожи: леопардови мантии, вълчи елеци, чакалови пелерини, хиенови плащове. Очите им мъртвешки се взираха в него от жестоките им лица.

„Наемници, помисли си Амеротке, войници, щедро заплатени наистина, но все пак си остават само изпълнители на заповедите, не ги издават те.“ Съдията спря:

— Кой от вас — извика той на жаргона на бордеите, наречието лингва франка на крайбрежието, — е главатарят?

Спря пред един амемент, който се държеше за ранената глава: грозно лице, счупен нос, напукана и белязана уста, но очите му бяха светли; дори леко шеговити, помисли си Амеротке.

— Името ти? — попита Амеротке.

— Синезъбия — прошепна амететът.

Съдията съзря проблясък на надежда в тези хитри и проникателни очи. Той заговори бързо:

— Амнистия?

— Амнистия за какво?

— За името на твоя главатар.

— Господарю, не съм аз.

— Но знаеш кой е той и не искаш да умреш.

— Никой не иска, господарю.

— Пълна амнистия — повтори Амеротке, — твоето оръжие, малко сребро. Трябва да напуснеш Тива и никога да не се връщаш. — Той посочи към коловете с набитите на тях тела. — Или ще бъдеш незабавно набучен.

— Мълчи! — надигна се глас някъде отдалече в редицата. — Не нарушавай клетвата си!

Амететите се размърдаха неспокойно и веригите им задрънчаха. Омендап и офицерите му бързо отидоха при тях. Без да откъсва поглед от втренчените очи на Синезъбия, Амеротке вдигна ръка.

— Генерале, този мъж възнамерява да спаси живота си.

— Аз не мога да... — възрази Омендап.

— Но аз мога! — Амеротке се обърна и открито изгледа генерала в лицето. — Божествената иска информация. Синезъбия ще ни я даде, нали?

— Ще спазите ли обещанието си?

— Кълна се във везните на Маат, Богинята на истината, на която служа.

Синезъбия вдигна окованите си ръце. Амеротке нареди да му махнат веригите. След като бе освободен, амететът, предпазван от Омендап и Амеротке, тръгна покрай редицата войници, масажирайки китките си. Спря пред един друг пленник с плешива глава и грозно лице, наподобяващо граблива птица, и го посочи, после отстъпи, защото мъжът се хвърли срещу него. Охраната мигновено го сграбчи.

Синезъбия го посочи отново:

— Лешояда! Той е главатарят ни.

— Лъжец! — изкрещя мъжът.

— Доведете го! — нареди Амеротке. — И него! — Съдията се усмихна на тревогата, проблеснала в очите на Синезъбия. — Не се плаши, войнико, аз спазвам обещанията си. Просто искам да се уверя, че си ни казал истината.

Лешояда бе развързан и двамата аметети, солидно охранявани, бяха доведени в къщата и поставени на колене пред подиума, а върху възглавниците, подредени на него, се настаняха Амеротке и Омендап. Амеротке нареди да дадат по чаша вино на двамата пленници. Те го изпиха лакомо, като от време навреме хвърляха по едно око през рамо към редицата Накту-аа, които ги водеше.

— Ти си водачът? — Амеротке насочи пръст към Лешояда. — Ти си амететският главатар, нали?

Лешояда се огледа, облизвайки устни. Беше загубил враждебното си изражение и Амеротке виждаше, че вече е преценил бъдещето и е решил кой път да избере.

— Не съм главатарят — отговори Лешояда, — но съм капитан — добави бързо, — на стотня. Член съм на съвета на амететите.

— Много добре — каза Амеротке, — няма да бъдеш набучен на кол.

Лешояда разкопча вълнения си плащ и избърса потта от врата си, а дълбоко врязаните му очи излъчваха лека уплаха.

— Все пак ще умреш — нехайно добави Амеротке. — Нали, генерале?

— Погребан жив в Червените земи! — с наслада заяви Омендап. — Да, подобаваща участ за капитан на стотня!

— Искаш ли да живееш? — меко го попита Амеротке. — Наричат те Лешояда. Не би ли искал да разпериш криле и да полетиш на север към Мемфис, или може би да се присъединиш към твоите либийски приятели в западната пустиня? — Той забеляза бързата промяна в очите на мъжа. — Това, което искам, е информация.

— Моят живот? — Лешояда посочи към Синезъбия. — Живот, малко сребро, моето оръжие. Ще полетя от Тива, господарю съдия, до където вие искате. Ще ви кажа всичко, което желаете, при две условия.

— Няма да има условия! — отсече Омендап. — Само милост.

— Две неща — отговори Лешояда. — Първо, ще ви кажа всичко, което знам, и ще получа моя живот като проява на милост. Второ, онези мъже там, навън...

— Те са пленници — безмилостно каза Омендап.

— ... в каменните кариери, а не набучени на кол, погребани живи или екзекутирани публично.

Амеротке хвърли бърз поглед на Омендап, който кимна.

— Съгласен — каза съдията, — но това зависи от песента, която ще ни изпееш! Хайде сега — той се наклони, — договарял ли си се с Наратуша, либийския главнокомандващ?

Лешояда поклати глава:

— Не с него, а с Темеу, младежа. Има татуировка ей тук, от лявата страна на лицето и на дясната ръка. Лилия на ръката и змия на лицето, в синьо и червено.

Амеротке кимна. Спомняше си, че е виждал Темеу два пъти, на храмовата церемония и после, когато заедно с Минакт бяха посетили либийците.

— Първо, откъде мога да съм сигурен — Омендап постави ръка на рамото на Амеротке, за да го спре за миг, — че някои от хората ти тази нощ не са се промъкнали обратно през стената?

— Не мисля, че някой е успял — отговори Лешояда.

— Нито пък аз — подигравателно каза Омендап. — А дори и да беше така, щеше да се натъкне на втория обръч. О, да, още много отряди чакат отвън. Знаехме всичко за плановете ви.

Лешояда цъкна с език с раздражение.

— Ти ни доведе тук — Синезъбия сръга Лешояда, който щеше да му отвърне много ядосано, ако един от Накту-аа не се бе намесил.

— Кажни ни какво точно се случи — отсече Омендап.

— Преди около две луни — монотонно започна да разказва Лешояда — господарите ми, старейшините на нашия съвет, получиха съобщение от либийците с поръчка да организираме бягството на затворника, известен като Рекхет, от Оазиса на горчивия хляб. Ние, разбира се — изломоти той, — знаехме за изпадналия в немилост жрец-лечител, виновен за смъртта на толкова много хора в Тива. Всъщност — жестокото му лице се сгърчи в гадна усмивка, — старейшините на съвета нямаха търпение сами да говорят с човека, който можеше да причини толкова много смърт и така свободно да я разпростре из целия град. Във всеки случай получихме парите си и сключихме договор: половината от златото беше платено веднага, а останалото трябваше да ни дадат, когато Рекхет избяга. Наехме

пясъчни жители, които търгуват надалече из Червените земи, за да посетят затвора и да доставят необходимите принадлежности за бягството.

— Които бяха?

Лешояда вдигна вежди:

— Нож, съд за вода, сандали, роба срещу слънцето, малко пари и карта, описваща местонахождението на кладенци и оазиси.

— И вие направихте това?

— Да — гордо продължи Лешояда. — Ние го направихме.

— Защо либийците не го направиха сами? — попита Амеротке.
— Те имат военни патрули; техните племена скитат из Червените земи.

— Подозирам, че не са искали да се забъркват пряко, да не би да се открие, че са имали пръст в тази работа.

— Да, да — съгласи се Омендап, — този начин на действие е типичен за тях. Какво стана после?

— Рекхет избяга. Либийците обаче бяха изненадани. Той беше много дързък и смел. Успя да се изплъзне на либийските патрули, но бе заловен от пясъчните жители, които плякосваха наоколо. Те пък на свой ред бяха нападнати от египетски кавалерийски ескадрон и това — сви рамене Лешояда — беше последното, което чухме за него, поне за известно време...

— И? — настоя Амеротке.

— Ами, либийците пристигнаха в Тива. След отравянията по време на храмовата церемония получихме нова поръчка — да намерим избягалия затворник. Възнаграждението ни щеше да бъде много щедро. — Той отново сви рамене. — Така че ние се опитахме.

— И се провалихте — намеси се Омендап. — Старейшините от амететския съвет сигурно са се чудили защо за един избягал затворник се предлагат толкова много злато, сребро и скъпоценни камъни.

Лешояда се размърда притеснено. Той облизваше устни, примигваше и гледаше уплашено Амеротке.

— Имам своя живот, а ще имам ли и злато?

— Сребро — отвърна Амеротке. — Добрият генерал тук ще ти го даде. Сега... — той се напрегна. Бяха стигнали до точка, която той обикновено наричаше кръстопът на пътя на истината. — Само една лъжа — гласът му стана суров, — и ще умреш на кола!

— Ние... Аз... — Лешояда очевидно избираше пътя си. — Ние се срещнахме с Темеу, либийския дипломат, в Къщата на вечерната звезда, една кръчма в Некропола. Той дойде дегизиран, както и ние самите, и отново настоя да издирим Рекхет. Направихме сделката. Той ни осведоми, че те са наели и други да свършат същата задача. Шурат! — Лешояда изсъска името му. — Настояхме, че подобна задача е трудна и много опасна. Меджаите, имперските отряди, „Очите“ и „ушите“ на фараона от Къщата на тайните, да не говорим за Шурат, също издирваха отровителя. Либиецът подчерта, че ще платят извънредно щедро на този, който успее. Попитахме защо им е толкова необходим този тип. Той отговори, че животът е променлив като посоката на вятъра. Обясни ни, че са получили подкуп от един от египетските богаташи, за да освободят затворника.

— Каза ли от кого?

— Да — саркастично каза Лешояда, — богатият търговец, който намери смъртта си в своя собствен лотосов басейн.

— Ипуе?

— Същият.

— Какво доказателство ти посочи той за това? Имам предвид — Амеротке разпери ръце, — либийците могат чисто и просто да мамят, защото са злонамерени.

— Подкупът бил придружен с картуша на Ипуе, неговия личен печат. Темеу ни го показва.

Амеротке изумено се втренчи в Омендап, който му отвърна с безмълвно изумление.

— Знаеха ли либийците защо Ипуе е искал да залови Рекхет?

— Не — Лешояда се ухили, наслаждавайки се на изненадата, която бе предизвикал. — Ипуе предрекъл на либийците, че ако Рекхет бъде освободен от затворническия оазис, либийците не само ще бъдат възнаградени със скъпоценни камъни, а и ще станат свидетели на събитие, което публично ще унижи Египет.

— Отравянето на тримата писари ли?

— Ами то се сбъдна — саркастично отговори Лешояда.

— Но Ипуе умря в същия ден, в който бяха отровени тримата писари — Амеротке се приведе. — Вие имате ли пръст в тази работа?

— Не.

— Но вие сте се срещали с Темеу в Къщата на вечерната звезда след отравянето на тримата писари и смъртта на Ипуе.

— Разбира се, няколко пъти.

— Но Ипуе — засмя се Амеротке — повече не се е нуждаел от Рекхет.

— Наистина, така е, но либийците със сигурност се нуждаеха.

— Казаха ли защо?

— Да го задържим — натърти Лешояда, — за това настоявах те. Той трябваше да бъде заловен жив, не им бе нужен трупът му, но така и не казаха защо. Господарю съдия, това не беше наша работа, защо да ни казват?

Амеротке се протегна.

— Либийците, изглежда, разполагат с много информация за Рекхет.

— Може би са я получили от Ипуе.

Амеротке се усмихна на внезапната промяна в погледа на Лешояда.

— Но ти не мислиш така, нали? Какво знаеш, Лешояде? Мисли за свободата, за куртизанките, които те очакват в Мемфис, за чашите с вино, за прясното месо, за края на всичко това. Хайде, това е, което е от значение за теб, нали?

— Темеу — Лешояда прочисти гърлото си, — изглежда, наистина е много осведомен. Той е много красив — амеметът мазно се ухили, — ако, разбира се, си падаш по тези работи. Изглежда, че се е сблизил с един от главните жреци на Птах. — Той сви рамене. — Но това са само догадки, предположения. Кълна се, че не мога да ви кажа нищо повече.

Амеротке се обърна към Синезъбия, който се държеше за контузената глава.

— Има ли още нещо? — попита той.

— Не, господарю съдия, освен...

— Освен какво?

— Как разбрахте, че ще дойдем?

Амеротке се ухили:

— Как разбираш кога ще се разрази буря? — после сам отговори на въпроса си. — Когато небесата надвиснат, мрачни и тъмни. Ние търсим сигнали и ги намираме.

— Старейшините на съвета няма да забравят това — каза Синезъбия. — Те не са приключили с вас, господарю съдия.

— А — прошепна Амеротке — както и господарката Маат знае, аз със сигурност не съм приключил с тях. Има ли още нещо?

Двамата пленници поклатиха глави. Амеротке ги гледаше изпитателно. Годиците на разследвания и разпити в съда бяха изострили инстинкта му. Чувстваше, че двамата амементи са му казали всичко, което знаят, макар той да не можеше да го проумее много-много.

— Генерал Омендап, снабдете двамата с пропуски. Оръжията им, дрехи, малко храна и вода, по половин ону^[1] сребро и по половин — злато. До един час трябва да са заминали — Амеротке вдигна ръка. — И кълна се, че ако още веднъж попаднат пред погледа ми, ще бъде за последен път.

---

[1] Мярка за тегло. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ХЕКАИ: ЧАРОДЕЕЦ

Амеротке се изправи и отиде навътре в къщата. Наемникът, който бе изиграл ролята на Рекхет, си беше тръгнал. Охраната информира съдията, че той вече празнува, очаквайки да получи щедро възнаграждение лично от ръцете на фараона. Амеротке отиде в стаята на сириецата и се сви в ъгъла. Чувстваше се уморен и мръсен. Имаше нужда да се избърсне и измие, но това, което амеметите му бяха казали, не му даваше мира. Беше безполезно да го обсъжда с Омендап — генералът бе изпълнил задачата си и нямаше търпение да рапортува пред Великата къща. Амеротке обаче чувстваше, че неговата собствена задача едва сега започва. Защо? Той удари ядно с пестник по пода. Защо търговец като Ипуе ще плете конспирации с либийците, за да върне Рекхет обратно в Египет и да унижи фараона? Това просто нямаше смисъл. Не се помнеше случай, в който Ипуе да е заговорничил срещу Хатусу и Сененмут. Всъщност, дори тъкмо обратното: той беше пламенен привърженик и поддръжник и на двамата, а също голям дарител на Храма на Птах. И все пак, либийците имаха неговия картуш!

Докато слушаше с половин ухо шумовете из къщата, главата на Амеротке щеше да се пръсне от въпроси. Той погледна импровизираното легло, където бе спал наемникът. Ех, само ако можеха да хванат истинския Рекхет и да го разпитат! Той знаеше какви въпроси щяха да зададат Хатусу и Сененмут. Омендап щеше да им каже какво беше чул от амеметите, но това все още далеч не беше отговор на най-важния, най-съществения въпрос: защо Наратуша и другарите му бяха толкова настойчиви в тази работа, защо, от една страна, толкова упорстваха да подпишат мирния договор с Египет, а от друга, се забъркваха в този вероломен заговор?

Сепна го почукване на вратата. Тя се отвори рязко и Шуфой, въоръжен със своя слънчобран, нахълта, придружен от Надиф.

Дребосъкът се втурна към Амеротке и приседна до него със загрижени очи:

— Добре ли сте, господарю? Генерал Омендап ми каза какво е станало. Отвън е като бойно поле, прилича на някаква кланица. Набити на кол, пленници...

Амеротке притисна ръцете на дребосъка, после стисна ръка и на Надиф.

— Колко е часът? — попита ги той.

— Малко преди зазоряване, господарю.

Амеротке с мъка се изправи на крака.

— Амететите трябваше да атакуват в ранните часове, ако искаха да са сигурни, че сме заспали. Началнико Надиф, вие защо сте тук?

— Получих съобщение — отвърна Надиф — от Мабен, от Дома на златната лоза. Кушитът Санеб, онзи, когото разпитахме миналата нощ, е изчезнал. Никъде няма следа от него. Мабен иска да отидем там.

— Но не сега — отговори Амеротке. — Просто съм много уморен и гладен. Имам нужда да се изкъпя и да хапна. Да вървим, пък пътьом ще ви разкажа какво стана тук.

Напуснаха Къщата на Хор Червеноокия и се отправиха по тесния сокак към широката улица, която минаваше покрай Нил и водеше до дома на Амеротке. Съдията бе толкова уморен, че едва забелязваше какво става по пътя: търговци и прекупвачи с техния добитък, волове, магарета, катъри, точещи се през облаци от прах към града, бързаци да преминат през вратите, преди да отворят пазарите. Той разказа на Шуфой и Надиф за атаката, но ги закле да мълчат, особено в присъствието на Норфрет. Но едва бе влязъл в къщата си и току-що бе измил ръцете си в купа с вода, когато съпругата му започна да го разпитва какво в действителност се е случило. Амеротке си даде сметка, че е изтекла информация за нападението и слухове вече са плъзнали, вероятно подхранени от пратениците, сновящи напред-назад, и от войските, връщащи се в града. Той взе Норфрет в обятията си и нежно я целуна по челото.

— Кълна се — прошепна той, притискайки устни към ухото ѝ, — когато всичко това свърши, ще ти разкажа.

Тя го хвана за раменете и се отдръпна крачка назад.

— А аз, господарю съдия, ще бъда първата, която ще ти напомни за това.

Амеротке се изкъпа, нахрани се и си почина. Беше вече късно следобед, когато той, Надиф и Шуфой стигнаха до Дома на златната лоза. Съдията се извини за късния час и предложи на всички да потърсят спасение от жегата. Мериет, която вече изглеждаше доста спокойна, ги покани в централната зала и отвори прозорците, за да става по-силно течение. Предложи им прясно изцедени плодови сокове, а също и мамулс — вкусен сладкиш от орехи, смокини и канела. Амеротке я подкани да се присъедини към тях. Когато тя им каза, че и Минакт е в къщата, той тактично прие, че главният писар от Храма на Птах не може да бъде изключен. За известно време им беше малко притеснено, докато слугите подреждаха табуретките, масичките и възглавничките. Амеротке се разходи из залата и с възхита огледа изключително изящните стенни рисунки, на които в охра бяха изобразени селяни, мъкнещи товари зърно в хамбарите. Минакт дойде да ги приветства и се ръкува с тях.

— Господарю съдия — прошепна той, — из целия град се говори за нападението срещу Къщата на...

— Да, да — Амеротке хвана сърдечния, словоохотлив писар за лакътя и го поведе със себе си, за да се присъединят към останалите. — Всъщност — той повиши глас, — имам някаква информация. Е — тънко се усмихна той, — тази информация със сигурност ме изненада — и докато отпиваше от сока, той им разказа всичко, което бе чул, макар да им предаде само онези детайли, които смяташе за важни. Докато се оглеждаше бързо наоколо, осъзна, че те са искрено изумени.

— Невъзможно! — възкликнаха в един глас Мериет и Мабен.

— Глупости! — поклати глава Минакт.

— Господарят ми не бе предател — възрази Хутеп. — Той нямаше вземане-даване с либийците. Прекупвачите му наистина обикаляха из западните пустини, но за търговия, не за нещо друго.

— И все пак, либийците имат печата му — отговори Амеротке.

На това нямаше как да възразят. Мабен промърмори, че може би цялата работа е нагласена. Някой от другите заяви, че би трябвало да е грешка. Амеротке отхвърли всичко това и без да им обръща внимание, продължи с въпросите си, макар да не успя да открие никакви подробности и доказателства за връзка между Ипуде и либийците.

— А Санеб, кушитският телохранител? Какво се случи с него?

— Господарю — отвърна мрачно Хутеп, — Санеб беше тук до онзи ден, след това просто изчезна без следа, а заедно с него и всичките му лични вещи.

— Той бе този, който откри тялото на Ипуе, нали?

— Да — отговори Мериет. Тя се взря продължително и решително в Амеротке. — Господарю съдия — тя подбираше думите си много внимателно, — възможно ли е Санеб да е бил аметет? Търговията на Ипуе и тази работа с либийците: може би моят мъртъв девер е бил въвлечен в нещо, за което никой от нас не знае?

Амеротке само сви рамене:

— И няма нищо — попита той, — което да дава отговор на тази мистерия?

— Има ли всъщност мистерия? — отвърна му Мериет. — Смъртта на Ипуе може да е дело на боговете; може би е била просто инцидент, нещастен случай.

Амеротке тактично поведе разговора към приключване, като каза, че трябва още веднъж да прегледа сметките и архива на Ипуе. След това той, Надиф и Шуфой тръгнаха към личните покои на търговеца. Мериет и Мабен не бяха в състояние да възразят, а Амеротке настоя, че новата информация, която е получил, изисква нови и най-щателни проучвания. Щом останаха насаме, те затвориха вратата, домъкнаха кошове и кошниците и започнаха да пресяват документите на Ипуе един по един. В крайна сметка се оказа, че това е безплодна задача. Амеротке заключи, че Ипуе е бил затрупан с работа, но нищо в записките му не го свързваше с либийците и всъщност нямаше нищо нередно. Надиф пусна връзка папируси обратно в коша. Началникът беше в по-мрачно настроение от обикновено и си призна, че Бака, неговият домашен павиан, който той смяташе за много поинтелигентен от повечето си подчинени в Меджай, нещо не е добре и това е причината за дълбокото му безпокойство.

— Но — заяви той, събирайки още една купчина папируси, — симптомите сякаш започват да отшумяват. Иска ми се да мога да кажа същото и за тази мистерия тук.

— Мистерия? — с въпросителен тон се обади Амеротке.

— Ипуе е пазил на почетно разстояние от този дом своето гнездо на удоволствието. Дали не е правил същото и със своята предателска

кореспонденция?

Амеротке понечи да му отговори, но вратата тихичко се отвори и един кушит се промъкна в стаята. Той се сви току до вратата и вдигна предупредително пръст до устните си, после поклати глава към Надиф, когато той посегна да извади ножа от пояса си. Мъжът имаше закръглено, тлъсто лице и къдрава черна коса, а по белезите по горната част на тялото, врата и лицето му Амеротке прецени, че сигурно е ветеран. Той безмълвно му махна и кушитът припълзя напред.

— Какво има? — прошепна Амеротке.

— Странно е — отвърна кушитът, — Санеб ми беше като син. Защо би напуснал, заедно с целия си багаж, без дори да ми каже сбогом, на мен, неговия приятел, човека, когото наричаше свой баща, при това в момент, в който твърдеше, че му предстои да получи голямо богатство.

— Богатство? — учуди се Амеротке. — Какво богатство?

— Може би не е бил на себе си и просто е бълнувал — промърмори кушитът. Той вдигна лявата си ръка, за да покаже пръстена и гривната — знаци, че някога е бил член на Меджай. След това ги свали и ги премести на дясната си ръка. — Санеб правеше ето така. Забелязвах го — ще полегне и ще започне да мести пръстена и гривната си от ръка на ръка. Питам го защо го прави, а той ми отговаряше, че знае много по-странни неща от това. Питам го и какво точно има предвид — кушитът стана на крака и потупа грижливо увитата си и закопчана препаска. — А той правеше ето така и мърмореше: „Щу ще донесе *senses*.“

— Препаска да донесе богатство! Какво за бога означава тази глупост? — Амеротке се взря в мъжа, който поклати глава. Макар да имаше нещо в това, което кушитът бе казал. Начинът, по който мъжът бе застанал в момента, припомни на Амеротке нещо друго, което му беше чудно. — Има ли друго?

Мъжът поклати глава, после вдигна ръка, когато Амеротке понечи да отвори кесията, висеща на пояса му.

— Господарю, няма нужда да ме възнаграждавате. Санеб ми беше приятел — кушитът се поклони и се измъкна обратно от стаята.

— Надиф — попита Амеротке, — какво мислиш за това?

Началникът се намръщи и вдигна лявата си ръка.

— Някои ветерани от Меджай поставят гривната и пръстена си обратно на дясната ръка, за да си съживят спомените, но — той отпусна ръка, — Санеб бе различен. Явно се е шегувал, като е говорил за богатство. Господарю съдия, не мога да го разбера това, но какво ще правим сега?

Амеротке изгледа Шуфой, който проучваше един амулет с изображение на бог Бес, който току-що бе измъкнал от една от кошниците.

— Ще се помолиш за помощ от Отвъд Хоризонта, а? — пошегува се Амеротке.

— Герх — тържествено каза Шуфой.

— Герх? — озадачи се Амеротке.

Той позна йероглифа на Мрака — черна, подскачаща фигура, която се притайва в Петата стая на подземния свят и често играе важна роля в страшните призрачни истории и приказки, разказвани на децата.

— Герх — повтори Шуфой, като се изправи на краката си. — Не, не говоря за нощни кошмари, господарю, а за господарката Герх.

— Господарката на мрака — подсвирна Надиф. — Но разбира се.

— Какво е това? — попита Амеротке. Той смътно си припомни, че е попадал на това стряскащо име в официалните документи и в служебните си архиви.

— Тя е майсторка на лековете и отровите, на праховете и отварите — обясни Надиф. — Живее в Квартала на здрача, в Некропола, точно до реката.

— И?

— Ами — Шуфой заподскача от крак на крак, — господарю, ние сме заобиколени от загадки: трупове, плуващи в басейн, жестоко и мистериозно умиращи писари пред лицето на самия фараон. Ключът към всичко това със сигурност трябва да е някаква отрова. Герх, Господарката на мрака, е много веща в тези работи. Можем да я посетим и да я помолим за съвет.

— А дали ще ни приеме?

— Няма да има избор — отговори Надиф. — Всъщност дори ще бъде поласкана и, сигурен съм, не по-малко любопитна от нас самите...

Малко по-късно Амеротке и придружителите му напуснаха Дома на златната лоза и тръгнаха под сенките на чинарите по пътя,

отвеждащ до един малък кей извън градските врати. Непосилната изгаряща жегна на следобедния Зъл дух започваше да намалява и освежаващият речен бриз, макар и наситен с противната миризма на засъхваща тиня, гниеца риба и разлагаща се растителност, беше чудесно и съвсем навременно облекчение. Наеха лодка. Амеротке приклекна на кърмата. Надиф и Шуфой се настаняха срещу него и се впуснаха да обсъждат вероятните причини за мистериозното заболяване на Бака, домашния павиан. Реката гъмжеше от опасно претоварени баржи, които сновяха нагоре-надолу от Града на мъртвите и обратно до него. Търговски корабчета, натъпкани с всякакви стоки — малахит, стипца, алуминий, плодове, дървен материал, екзотични птици, маймуни, подправки, кафези и кошници — ги прекарваха от бряг до бряг, от пристан до пристан. Разкошно украсени погребални лодки си проправяха път и плаваха трмаво напред, със застанали на носа им певици, маскирани като богините близначки Изида и Нептис. Навеждаха се напред и пееха химни във възхвала на Озирис, Владетеля на Западните врати, а също и песни в памет на покойника. Военни кораби заобикаляха внимателно останалите лодки, пълни с войници; чернокожи нубийци, въоръжени с копия и щитове; кушитски пехотинци и сирийски лъконосци с техните огромни, мощни лъкове — всички плаващи на север под думкането на гонговете и звуците на роговете.

Стигнаха до западния бряг, слязоха на кея и тръгнаха по криволичещите тесни улички на Некропола. Движеха се внимателно покрай купчините с боклуци, пищящите деца и лаещите кучета. Опасно местенце! Подозрителни сенки се мяркаха по вратите и по ъглите, но незабелязано и безшумно изчезваха само при вида на началника Надиф, от когото всички в Некропола се страхуваха. Те предпазливо вървяха по сокаците покрай занемарени винарни и бирарии; клиентите познаваха Надиф и току му подвикваха разни проклетия, но хитро и потайно, така че офицерът да не може да познае кой е виновникът. Нямаше магазини, нито сергии; търговците просто бяха струпали стоките си на камари върху раkitови рогозки пред себе си и се надвикваха да хвалят стоката си от сенчести ниши и кътчета — за повечето от нещата Амеротке подозираше, че са крадени. Влязоха в Квартала на здрача, който бе малко по-тих и чист, макар стените на къщите да бяха с олющена мазилка, мръсни и посивели. Най-накрая

стигнаха до къщата на Господарката на мрака. Беше оградена от високи стени и вътре се влизаше през тясна дървена порта. Надиф затропа тежко по нея. Едно прозорче в горната ѝ част се отвори и оттам чифт очи се взряха в тях:

— Изчезвайте!

— Или отвори вратата — отговори Надиф, — или аз, Надиф, началникът на Меджай, ще я отворя.

Ключалките и катинарите бързо изщракаха и вратата се отвори пред тях. Един субект със злобно лице, кривогледи очи, небръснат и облечен в мръсен ленен халат, им махна да влизат. Щом прекрачиха прага, Амеротке ахна от изненада, защото вместо в някакъв запуснат и мръсен двор се бяха озовали в малка и красива градина с дървета, храсти, цветни лехи и туфи с билки. Морава ограждаше чисто бял алабастров фонтан, изваян във формата на делфин, от чиято отворена уста във въздуха бликаха весели струи вода.

— Тя не е такава, каквато си мислиш — прошепна Шуфой, — честно ти казвам, господарю.

Минаха под цветна арка по пътечка, спретнато настлана с тухли. Една жена стоеше пред стъпалата на малък слънчев павилион с изящна дървена врата и плетеше цветен гирлянд. Без да спира заниманието си, тя се изправи и тръгна по пътеката, за да ги приветства. Беше средна на ръст, дългата ѝ, бяла коса, разделена на път по средата, падаше до раменете; лицето ѝ бе светло и озарено от странни сини очи, кожата ѝ бе с цвят на слонова кост. Амеротке си даде сметка, че някога трябва да е била голяма красавица. От всеки неин жест се излъчваха грация, елегантност и изтънченост. Носеше красива плисирана роба и шал с ресни, праметнат през раменете, краката ѝ бяха обути в посребрени сандали и ухаеше на някаква смесица от билки, които, Амеротке бе сигурен, бяха нещо подобно на кифие — рядък и много скъп сок от смлени макове.

— Господарю Амеротке — тя протегна ръка.

Амеротке я хвана. Докосването ѝ бе хладно.

— Началнико Надиф и вие, господин Шуфой, дочух, че ще дойдете.

— Как? — попита Амеротке.

Жената се усмихна сякаш на себе си:

— Новините долитат с вятъра в Квартала на здрача. Вие си имате вашите пътища и начини, а ние си имаме своите. Дошли сте, за да говорите с мен за отравянията, нали? — тя махна с ръка към слънчевия павилион.

Вътре в кръг бяха наредени пейки, тапицирани с меки възглавнички, и тя ги подкани с жест да се разположат на тях. Амеротке се почувства така, сякаш се е върнал обратно в училищната стая. Тази жена с озарено, ведро лице беше облечена чисто и целомъдрено, напук на цялата си злокобна слава. Тя сякаш му прочете мислите, защото се засмя весело.

— Какво очаквахте, господарю съдия, някаква вещица? Някоя знахарка или зла магьосница, облечена в черна роба, обвита в облаци от злокобни пари? Правя това, което правя. Не съм египтянка, оттук и цветът на кожата и на очите ми. Майка ми е от островите във Великото зелено море. Аз съм доктор, лечител, господарю Амеротке. Познавам силата на лековете и церовете. Мога да ви разкрия ефекта на която и да е билка.

— Ами тези отравяния — попита я направо Амеротке, — в Тива?

— По едно време — отговори тя — хората мислеха, че аз съм виновна — тя се разсмя. — Но не бях аз. Няма никакви големи тайни при отровите, господарю съдия. Те действат като много други неща. Нека ви дам един пример. Можете да вземете най-отровната змия в пустинята. Знаете ли, че ако изпиете отровата ѝ, няма да ви стане нищо? Въпреки това обаче, бог да ви пази, ако докато пиете, имате някаква макар и най-малка раничка, порязване или драскотинка в устата. Тогава незабавно ще умрете. Или пък семена, които ако се погълнат цели, без да се дъвчат, не нанасят никаква вреда. Сдъвчете ги, макар и веднъж, за да се разтрошат в устата ви, или ги начупете и вземете само парченце, и ще умрете още преди да мигнете. Или пък медът — има отровен мед, господарю съдия, който може да ви докара най-ужасяващата смърт. Защо? Защото пчелите са били хранени с отровни цветя, после са изградили своите медни пити със сок, смъртоносен дори при едно близване. Има отрови, които могат да убиват за броени мигове, и отрови, които, взети в минимални количества, могат само да ви бъдат от полза. Съществуват и отрови, които трябва да се дават малко по малко. Трябват им месеци, за да убият някого. Отрови, които можете да изпиете по обед и да не

почувствате никакъв лош ефект, но след три часа да се загърчите в агония. Вземате едно най-просто цвете и го смесвате с друго и ето, вече имате най-смъртоносна микстура — тя спря, за да се възхити на цветния си гирлянд. — Онези трима писари, отровени в храмовия двор, те са пили вино, нали?

— Но то не беше отровено!

— Не, но в смес с нещо друго? Тези писари са се подложили на пост, нали така? Е — продължи тя, — празният стомах и виното не са добра комбинация. Щом писарите са отпили и погълнали виното, стомашните сокове може да са се активизирали. Всяко отравяне е уникално по естеството си и по ефекта си: праховете, които можеш да втриеш в дебелината, груба кожа на стъпалата си, малко ще ти навредят. Втрий същия прах някъде другаде, където кожата е много по-тънка, около очите или китките, и ефектът ще бъде опустошителен. Секретът на отровите се състои в това да познаваш тяхната сила и техния ефект. Да вземем например бадемовата ядка: сама по себе си е безвредна, но е източник на най-смразяваща и светкавична по своя ефект отрова. Друго нещо е арсеникът. Из Великото зелено море има планини от него. Приеман в малки дози, може да е много добър за стомаха и дори се използва като афродизиак; в големи количества може да убива, но без да разрушава тялото — запазва всичко сякаш в някакъв въсърсана застинало.

— А Рекхет, отровителят от Храма на Птах? — попита Амеротке.

— Който и да е той — отговори тя, — е много изкусен.

— Мъж ли е?

— Да, вероятно, мъж, който притежава ключа към източника на огромно познание, от което черпи.

— Какво ли се крие в сърцето му?

— Сърцето е нещо различно, господарю съдия. Всички ние, човешките твари, убиваме по най-различни причини: любов, похот, страст, алчност, завист или омраза. Е, от време на време има и хора, които убиват, просто защото обичат да го правят. Това дава възможност на болката в тях да излезе навън, да освободят себе си от нея. Внимателно съм проучила деянията на Рекхет — тя замълча за малко. — Той просто обича да наблюдава как другите хора умират; това му дава усещане за неограничена власт.

— И защо ми казваш това? — попита Амеротке.

— По същата причина — тя се засмя остро, — власт. Вие сте Амеротке, върховният съдия от Залата на двете истини — кой знае, може някога да имам нужда от вашата защита или помощ? Така че питайте, задавайте ми всякакви въпроси, каквито пожелаете, господарю съдия, макар да подозирам, че вече им отговорих — тя се приведе и отново се засмя. — Бих ви предложила нещо за хапване и пийване, но се съмнявам, че ще ви бъде удобно — и без да чака и миг за отговор, тя отметна косата от лицето си и се облегна назад. — Ако си имате работа с отрови, Амеротке, отървете се от заблудите. Мислете за отровата така, както бихте мислили за виното. Представете си през колко етапа трябва да преминете, докато изпиете бокала си: чувство на щастие, развеселяване, сърцето пее, но няколко часа по-късно стомахът се бунтува, главата е надута, гърлото сухо. Същото е и с отровите. Това, което трябва да търсите, е някой, който има наклонности, умения и средства да причини подобни последствия. След като веднъж установите това, истинската отвара или използваният прах са без значение...

Амеротке се сбогува с Господарката на мрака. Той се върна в дома си и се отдаде на разговори с Норфрет и на игри на кегли с момчетата си, които пицяха, очаровани, всеки път, когато баща им си признаваше, че се е опитал да измами.

Шуфой придружи Надиф до къщата на началника. Той беше мобилизирал всичките си знания, за да убеди слисания началник, че е истински експерт в лекуването на всякакви животински болестки. Дватамата се държаха, сякаш визитата при Герх беше просто едно интересно събитие. Но всъщност Амеротке бе почувствал, че и те, досущ като него, бяха смаяни и заплени от нещата, които тази странна на вид жена им бе казала и които само още повече бяха увеличили обграждащата ги от всички страни мистерия, гъста и непрогледна като пясъка в пустинна буря. Шуфой си тръгна от Надиф, защото бе дал тържествено обещание да се присъедини към съдията и Норфрет за вечеря.

Амеротке реши, че е време да обмисли това, което бе научил. Момчетата решиха да преследват мангустата, която бяха забелязали в овощната градина, и той се оттегли в любимото си място в градината, сенчесто кътче под стволести, масивни зелени дъбове, чиито разлистени клони образуваха плътен щит срещу слънцето. Обичаше да

седи на пейката, специално прикована към основата на ствола на едно от тези величествени дървета. Погледа известно време надпреварата на момчетата, после се отпусна, пое дълбоко дъх, докато се опитваше да събере всички малки парченца, които наричаше „отблясъци на недовършени картини“. Норфрет го навести с малко изстудено вино и панерче с нарязани плодове. Амеротке ѝ благодари разсеяно.

— А, щях да забравя — тя се върна и се усмихна на съпруга си.
— Рано тази сутрин имаше посетител.

— Кой? — изведнъж се напрегна Амеротке.

— Някакъв непознат, поне за мен. Каза, че името му е Кену, стар твой познайник от времето, когато си учил в Къщите на живота в храмовете на Карнак.

Амеротке поклати глава:

— Не си го спомням. Как изглеждаше?

— С приятно лице, много тъмна кожа, гъвкаво, жилаво и подвижно тяло, с мек говор. Мисля, че е служил като войник. Казах му, че отсъстваш. Той отговори: „О, разбира се“. Но обеща, че ще се върне.

— Не донесе ли някакъв дар?

— Нищо! — Норфрет се усмихна. — Защо би трябвало да носи? О, тези момчета! — и тя забърза да усмири пищащите в овощната градина момчета.

Амеротке се позачуди за самоличността на този посетител, преди да се върне към своите натрапчиви и досадни съмнения за всички най-разнообразни дребни мистерии: разболяването на Хинкуи, мръсното легло на Хутепа в чистичката ѝ и подредена стая. Внезапно се сепна и се изправи: ето какво липсваше сред принадлежностите на мъртвата девойка! Имаше твърде малко количество сребро, злато и скъпоценни камъни. Хутепа би трябвало да е богата дама, но те не бяха открили почти никакви доказателства за това. Дали е била ограбена, а не само убита? Той се върна на Хинкуи. Къде е бил той, когато се бяха случили отравянията? Амеротке не беше сигурен, но имаше смътен спомен, че Хинкуи се грижеше за единия от писарите, докато умираха. Ами опожаряването на библиотеката? Какво се беше опитал да скрие убиецът? Сигурно и другите архиви и книгохранилища съдържат подобна информация? Той си спомни какво му беше казала Герх и почувства как кръвта му закипя от вълнение. Отпи от виното и се замисли за Ипуе и Хаят, плувачи в онзи лотосов басейн, докато

телохранителите им се излежават и подремват. Мабен и Мериет бяха отсъствали точно по това време — и двамата бяха присъствали на церемонията в Храма на Птах. Помисли за оградата от жив плет, както и за стълбата, която амеметите бяха използвали, за да се прекачат през стените, ограждащи Къщата на Хор Червеноокия. Какво се беше случило в Дома на златната лоза? Ипуе се бе събудил късно, двамата с Хаят бяха яли и пили, преди да отидат до басейна и да срещнат смъртта си. Пред цялото време тялото на Патуна е лежало с разбит череп, скрито в онази купчина компост. Дали, докато се е забавлявал, Ипуе е знаел, че съвсем наблизо тялото на бившата му жена гние като боклук? А кътчето за удоволствие на търговеца? А онзи списък, в който той бе дал на тайнствените си посетителки галени прозвища и бе описал любовните им умения... Ипуе със сигурност е бил развратник, но Амеротке не бе открил сред архивите му нищо, което да го уличава като престъпник или предател. Съдията с удоволствие задъвка парче плод, пресъхналата му уста се изпълни със свежест. Той се усмихна. Не само беше напълно наясно какво яде и пие той самият, но бе твърдо убеден, че в храната и напитките се намира ключът към всички тези загадки. Герх му бе разказала за опасните отрови, а и наемникът в Къщата на Хор Червеноокия, с неговия разказ за преследването на морските хора по острова, също му беше от полза с историята за замърсените тръни.

Амеротке наблюдаваше как лястовичките се стрелкат между дърветата, въртят се и после изчезват. „Трябва да търся нещо, което да се повтаря постоянно, нещо непроменливо, някаква константа“, помисли си той; трябваше да има някаква връзка между всички тези неща. „Но не само либийците, а нещо друго, освен тях“, въздъхна той. Отпи от виното си. Този път май наистина бе попаднал в задънена улица, затова се върна отново на онази мистериозна смърт в Дома на златната лоза. Започна да разсъждава, макар това да не водеше до нищо, просто празни теории без никакви твърди доказателства. Фактът, че по краката на Ипуе и Хаят нямаше лапис лазули, беше именно такъв пример, нещо явно важно, но необяснимо, поне засега. Ами странното поведение на Санеб преди внезапното му изчезване? Защо ще мести гривната и пръстена на дясната си ръка и ще говори за препаската си и за богатство? Сексуална шега? Той стана и отиде зад дърветата, където свали робата си и развърза диплите на препаската

си, после бързо я завърза наново. Направи го още веднъж, като се смееше, без да мисли за движенията си. Същото може би бе вярно и за Санеб, но защо да се подиграва с нещо толкова обикновено?

Амеротке привърши виното си и се върна в кабинета си. Зае се да пише дълъг списък, лист след лист, с конкретни имена и места, а после написа серия от кратки писма, искащи информация за тази или онази личност. Шуфой се върна и важно заяви, че павианът Бака сега се чувства добре като волна птичка, и че ще си остане така, стига съветите му да бъдат стриктно спазвани. Амеротке изсумтя нещо в знак на съгласие и Шуфой побърза да намери Норфрет, за да ѝ докладва, че съпругът ѝ се е върнал в страната на Ресеи, Царството на сънищата.

И това се оказа напълно вярно. По време на вечерята на покривната тераса на къщата Амеротке седеше като сомнамбул, сумтеше и кимаше, потънал в мислите си. Накрая той целуна Норфрет и каза, че се оттегля. Шуфой шеговито отбеляза, че павианът Бака се надява да стане съдия. Норфрет се засмя, когато Амеротке примигна и каза, че Бака отговаря на всички изисквания за подобен пост, преди разсеяно да тръгне надолу по стълбите.

На следващата сутрин Амеротке стана много преди сияйния час. Отиде на покрива, за да усети дъха на Амон по лицето си, после коленичи за кратка молитва, след което в стаята си се изми, обръсна се, облече си чиста роба и се върна в кабинета си. Шуфой се присъедини към него, но незабавно бе отпратен при Надиф с нареждането началникът и трима от неговите най-добри меджаи да се явят при съдията по най-бързия възможен начин.

Когато четиримата мъже пристигнаха, Амеротке не им отговори на нито един въпрос, а само ги помоли да вземат писмата, адресирани до различни хора в града, и да съберат определена информация. През останалата част от деня Шуфой, Надиф и меджаите сновяха напред-назад из различни части на Тива и дори из Некропола. Същото се повтори и следващите два дни. Норфрет вече губеше търпение, но се съобразяваше със странното настроение на съпруга си, разговаряше, сервираше му храна или просто го наблюдаваше как се разхожда из сенките на дъбовете, сяда на пейката, скръстил ръце, или се взира се в земята, сякаш е загубил нещо.

На четвъртия ден царски пратеник пристигна в къщата с искане Амеротке да изпрати по него някаква информация за това, което е открил в Двореца на Вечното слънце. Амеротке ядосано отговори, че няма нищо за изпращане, но когато има, Божествената първа ще го получи. Той излезе в градината и точно си наливаше чаша плодов сок и хрупаше захаросани орехи, когато чу името си. Норфрет идваше по тревата, водейки някакъв мъж с разтворен слънчобран, който скриваше лицето му.

— Амеротке — каза Норфрет, — това е Кену, твоят посетител. Той се върна и би искал иска да размени няколко думи с теб.

Амеротке вдигна очи, засенчвайки ги с ръка:

— Ще ви виждам по-добре — каза той, — ако махнете този слънчобран.

Мъжът незабавно се подчини. Беше среден на ръст, с нездрав тен, а главата му бе изцяло обръсната. Халката на лявото му ухо му придаваше жречески вид, макар жилавото му тяло и бързите движения да напомняха на Амеротке за войник. Беше облечен в бяла ленена роба, тръстикови сандали и независимо от жегата изглеждаше студен и спокоен, сякаш бе привикнал на непреклонността на слънцето.

— Името ти е Кену? — Амеротке изчака Норфрет да се оттегли, после отиде при любимата си пейка и посочи мястото до себе си. — Седни. Казал си, че си бил с мен в Къщите на живота в Карнак, но аз не мога да си спомня лицето или името ти.

Мъжът се настани удобно, постави слънчобрана на земята и сложи двете си ръце на кръста, а после пхна едната под гънките на робата си. Амеротке изведнъж застина в подозрение. Нещо в начина, по който мъжът седеше, леко обърнат към него, втренчил поглед в очите му, предизвика безпокойството му. Колкото повече изучаваше това лице, толкова повече се задълбочаваха подозренията му.

— Не те познавам — каза той.

— Господарю съдия, познавате ме. Познавате ме много добре, макар никога да не сме се срещали очи в очи.

Амеротке понечи да се изправи, но мъжът постави ръка на рамото му.

— Моля ви — той се наклони към него. — Не мисля зло нито на вас, нито на близките ви. — Името ми е Кену. Бях жрец-лечител в

Храма на Птах, докато не бях осъден като Рекхет и изпратен в затворнически оазис.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

МЕТУТ ЕНТ МААТ: ЗАРАДИ ДУМИТЕ НА ИСТИНАТА

Студени тръпки побиха Амеротке, а сърцето му се сви от страх. Начинът, по който мъжът седеше, гласът му, настойчивият му и втренчен поглед го държаха нащрек. Несъмнено дясната ръка на Кену, скрита под диплите на робата, не беше далече от дръжката на нож. Амеротке погледна към оставения на земята слънчобран.

— Защо сте тук? — каза той. — Бих могъл да се съпротивлявам. Бих могъл да викам. Бих могъл да протестирам!

— Каква полза, господарю съдия? Защо да го правите? Не искам да ви нараня, не мисля злото нито на вас, нито на господарката Норфрет, нито на момчетата ви. Кълна се в душата на Хутепа...

— Вие я убихте.

— Не, не съм я убил аз, господарю съдия. Ръцете ми не са оцапани с ничия кръв, кълна се в това, с изключение на онези двамата негодьяи, престъпниците, които се опитаха да ме заловят.

Амеротке долови страст и искрено вълнение в гласа на Кену. Този мъж беше или най-добрият лъжец, който някога бе срещал, или казваше истината.

— Ти си взел златото, среброто и скъпоценностите от стаята на Хутепа, нали?

— Разбира се, господарю съдия. Имперските отряди, меджаите, амеметите, Шурат, всички те търсят избягал престъпник, мъж със сплъстена, рошава коса, рунтава брада, обгоряла от слънцето кожа; човек, облечен в дрипи, който се прокрадва по сокаците на Некропола. Никой няма да си направи труда да хвърли дори един поглед на добре облечен жрец, свещеник, чиято глава е обръсната, а лицето намазано с благовонни масла. Освен това — сви рамене Кену, — аз самият не съм вземал нищо. Хутепа ми го даде сама — той се наведе. — Амеротке, проучих ви много внимателно — той се засмя. — Съжалявам за

нашата среща в храма. Аз ви вярвам. Повярвах ви тогава: Хутепа ме посъветва да го направя — тя познаваше репутацията ви така, както аз сега. Доверието ми се задълбочи. Бих искал... — Кену събра двете си ръце. — Не бих искал нищо друго, господарю съдия, освен да застана пред вас в Залата на двете истини и да докажа невинността си. Първо ви моля да изслушате това, което ще ви кажа, после ме пуснете да си тръгна. Ако го направите, кълна се във всичко свято, че ще се върна и ще се изправа пред вас в съда, ще отговарям на вашите въпроси и ще приема присъдата, която издадете. Междувременно получих информация, която ще бъде оценена извънредно високо от обитателите на Великата къща.

Амеротке втренчено гледаше в градината. Норфрет, сякаш разтревожена, бе спряла на вратата на къщата и гледаше назад към него. Той вдигна ръка и ѝ помахаша.

— Искате ли нещо за ядене или за пиене? — посочи той към подноса.

— Не, господарю съдия, може би по-късно. Първо искам да се изповядам. За мен това е параклис, а вие сте жрец на Ухото. Слушайте какво имам да ви кажа.

— Избрали сте добре момента — заяви Амеротке. — Надиф и Шуфой са отвъд реката, за да събират нова информация.

— Господарю съдия, ще ме изслушаме ли?

— Нали няма да застрашите с нищо нито близките ми, нито мен? Кену вдигна ръце, сякаш полагаше тържествена клетва.

— Много добре — реши Амеротке. — Разкажете вашата история.

— Роден съм в Тива, син съм на търговец. Единствено дете съм. Майка ми умря млада. Бях много старателен ученик и исках непременно да стана учен. Баща ми забеляза това и ме записа да уча за жрец-лечител в Храма на Птах. Водех спокоен, безоблачен и тих живот. Изпъквах в учението и накрая бях приет в Къщите на живота в Храма на Птах. Създадох си добри приятелства: първожрецът Ени, Хинкуи, Мабен, Минакт и Усербати ми бяха другари и смятам, че ще бъдат такива и сега. Не се ожених, но създадох дълбоко приятелство с хесетката Хутепа. Тя имаше вълшебен глас — с копнеж добави той, — чист и лек като на славей. О, тя можеше да затанцува и да ме дразни, да се закача с мен, да ме подлуди! Бях като една от птиците във вашата

градина. Живеех щастливо и доволно. Това беше допреди около пет години, когато историите за ужасните отравяния из града току-що бяха започнали да изплуват на повърхността. И както знаете, много хора бяха убити по най-различни ужасяващи начини из цяла Тива. Някои от отравянията бяха сред висшата класа. Но всички те имаха едно общо помежду им — жертвите или техни близки наскоро бяха посетили Храма на Птах и имената им можеха да се открият в книгите за жертвоприношенията или в храмовите регистри. Домът на Птах се славеше като лечебница. Ние не сме само жреци, повечето от нас са лекари. Хората се тълпят при нас със своите болести и според клетвата си ние сме задължени да лекуваме и най-бедните. Познанията ни в областта на медицината са много широки. Аз съм специализирал заболявания на стомаха и на ануса. Скандалът с отравянията беше буря, която, поне аз си мислех така, не ме засягаше. Накрая обаче се появиха подозрения, че Рекхет, който и да е той, сигурно е жрец-лечител от Храма на Птах. Един от най-добрите ни практикуващи лекари, Усербати, заяви, че има подозрения за онова, което се случва. В онази позорна нощ, точно при започването на разлива, той организира банкет, като покани мен и още трима колеги да присъстваме. Искаше да обсъди своята теория, преди формално да я изложи пред първожреца Ени.

— И кой знаеше за това?

— Ени и, струва ми се, неговите двама племенници Мабен и Хинкуи. Други също може да са знаели — Кену се усмихна. — Ключките и слуховите са нещо широко разпространено сред храмовите свещеници.

— Имахте ли някакви подозрения? — попита Амеротке.

— О, подхвърляха се разни имена. Дори споменаха Ипуе. Той бе голям покровител на храма, но пък нали жена му бе изчезнала... — Кену повдигна вежди. — Макар, разбира се, тя да не е изчезвала, нали? Слуховете за трупа ѝ, открит под купчина компост в градината на Ипуе, са плъзнали из цяла Тива.

— Продължавай — настоя Амеротке.

— Вечерта, в която се организира този банкет, бях тръгнал натам, когато получих повикване. Едно момче дотича и ми каза, че в Къщата на здрача, храмовата болница, има стар свещеник, който е болен и иска да ме види. Когато отидох в Къщата на здрача, не намерих подобен

пациент. И други неща ме забавиха. Спрях да поговоря с приятели. Отидох да потърся Хутепа. Точно се канех да се присъединя към приятелите си на банкета, когато видях стражите да тичат. Слугите, обезумели от ужас, ми казаха, че Усербати и трима негови приятели са били убити. Направих ужасна грешка: паникьосах се!

— Защо — попита Амеротке, — след като си бил невинен?

— Не мога да отговоря на това, господарю съдия: просто предчувствие за злото? Не, не! Беше много повече от това... Същото казах и на Хутепа. Сякаш някой ме наблюдаваше, сякаш някой беше ходил в стаите ми, макар че първоначално отдавах всичко това на параноята, предизвикана от всички приказки за Рекхет и злодеянията му. Казах на Хутепа, че няма да се върна в стаите си, а ще потърся убежище в града, в изоставена стая над една винарна в квартала на медникарите. Хутепа ме държеше в течение на събитията. Обхвана ме ужас, когато научих какво точно се е случило. Моето предчувствие се бе оказало вярно. Четиримата ми приятели бяха убити от смъртоносна отрова. Меджаите претърсвали стаите ми и намерили разни отвари и прахове, да не говорим за богатството, за което нищо не знаех. Господарю съдия, имах някакво понятие за отровите, така че вече бях анатемосан. Намериха също и проклетие с името на Усербати, уличаващо мен като негов автор, намериха го в неговата стая, откриха и документи, в които той уж твърдял, че подозира мен. Господарю съдия, какво можех да сторя? Доказателствата уличаваха мен като Рекхет. Освен това бях загрижен и за Хутепа. Казах й, че ако бъда арестуван, тя може да бъде обвинена като съучастник. Знаех това-онова за закона, както и за страха в храма от скандал. Реших да се призная за виновен, да приема доживотна присъда в оазиса, вместо да бъда екзекутиран, защото докато си жив, винаги има надежда. Ако казусът ми беше препратен при вас, господарю съдия, каква присъда бихте издали, въпреки моите възражения и настоявания, че съм невинен? Използвах онези дни, за да се приготвя. Измъкнах се от скривалището си. Отидох до библиотеката и проучих картите на западната пустиня, най-вече местоположението на затворническите оазиси. Освен това казах на Хутепа, че когато й дам сигнал, трябва да отиде и да информира Меджай къде се укривам. Това щеше да я постави извън всяко подозрение. — Той сви рамене. — Останалото ви е известно.

— Не, вие ми го разкажете.

— Началникът Надиф ме арестува, насочен към скривалището ми от Хутепа. Бях изправен пред храмовите власти. Позовах се на статута си на жрец и признах престъпленията си. От момента, в който ми сложиха веригите, реших твърдо, че ще избягам!

— А вие имахте ли — запита го Амеротке, — някакви подозрения за това кой би могъл да е Рекхет?

— Не, господарю съдия, не, нито тогава, нито сега, с изключение на един момент — той въздъхна, — когато бях в затворническия оазис и срещнах убийци. Чух един от тях да се шегува, че убивал от чиста любов към убийството. Бях убеден, че Рекхет прилича на него.

Амеротке кимна. Герх бе казала нещо подобно.

— Със сигурност — Амеротке внимателно претегляше думите си, — ако Усербати е говорил с Ени, организиран е вечеря за колегите си, огласил е публично подозренията си, той или някои други би трябвало да имат твърди доказателства за Рекхет?

— Както вече казах, клюки и слухове. Знаете ги храмовите свещеници — Кену сви рамене, — надменни, самомнителни. Усербати бе дори много по-лош. Много горделив човек, главен писар на водите, службата по снабдяването на храма с вода, жаден за повишение, много амбициозен в кариерата си. О, мислил съм много за него — засмя се остро Кену. — Може би е научил нещо, а може и просто да е използвал кризата за своите собствени амбициозни цели, за да се самоизтъкне. Всъщност той не ми каза нищо и дори не намекна за някакви подозрения относно мен. Не знаех нищичко — заключи Кену. — И заради това бях изпратен да гния в затворническия оазис.

— Защо избяга? За да изчистиш името си? — попита Амеротке. — Това от желание за справедливост ли бе, или от жажда за отмъщение?

— И двете, предполагам — отговори Кену. — Преди да ме арестуват, целунах Хутепа за сбогом и й казах да се държи така, сякаш е мой враг. Когато се завърнах в Тива, открих, че усилено е работила за моите интереси. Обясни ми, че е ровила из храмовите архиви, за да открие местоположението на гроба на Хуанека — съответно Ари Сапу.

— Но тя така и не е отишла в Долината на забравата?

— Ходила е, но е открила, че е непроходимо и не може да се стигне до гроба. Беше убедена, че гробницата вече е била отворена и

че Книгите на гибелта са били взети, така че каква полза? Тя със сигурност хранеше определени подозрения. Никак не харесваше Мабен, намираше го за високомерен и потаен, но освен него, не назова никакви имена.

— И какво точно се случи в затворническия оазис? — попита Амеротке.

— Там бе адът на земята, огнено преддверие към подземния свят. Там спираш да вярваш в боговете. Там съществува само това, което можеш да видиш, да чуеш, да вкусиш и да пипнеш. Може би, ако знаех предварително що за място е, щях да се боря, да отстоявам невинността си в съда в Тива, но тогава вече бе твърде късно. Останалите обитатели не ме харесваха. Едва бях пристигнал и избухна епидемия от дизентерия. Разбира се, затворническата управа беше много доволна, че може да хвърли вината за това върху мен и моята страховита репутация. Истинската причина за епидемията бяха горчивата вода и развалената храна. Истински вярвах, че съм жив погребан и забравен. Затворническият оазис се посещаваше от пясъчни жители, пустинни скитници, търговци, прекупвачи, калайджии — пазачите ги пускаха. Те носеха разни стоки и храна за продан; понякога водеха и някоя случайна блудница. През последната година настъпи промяна. Първоначално помислих, че има някаква грешка, но когато се сблъсках с някои от търговците, те тайно ми пъхаха в ръцете малки пакетчета. В един случай стар нож, друг път — манерка за вода, после сандали, дори изпокъсана карта на западните Червени земи. Заключих, че някой се опитва да ми помогне.

— Хутепа? — попита Амеротке.

— Помислих си и за тази възможност, но когато се върнах в Тива, тя заяви, че не е имала начин да стори подобно нещо. Имаше доста възможности да направи нещо тук, в Тива, но те не се простираха чак до западната пустиня.

— А бягството ти?

— По това време вече бях събрал много неща. Изчаквах подходящия момент. Един избягал затворник беше хванат и екзекутиран. По този повод надзирателят и останалите от охраната празнуваха. Реших да напусна същата нощ. Прекачих се през оградата и се насочих към Червените земи. Надзирателят беше много самонадеян. Винаги твърдеше, че жегата през деня, смразяващият студ

през нощта, хищниците и пустинните скитници са достатъчна охрана срещу всякакво бягство. Аз обаче бях планирал всичко много предвидливо. Имах карти. Бях изучавал в Храма на Птах звездите и знаех накъде да вървя. Имах и манерка с вода, сандали, нож, парче плат, за да пазя главата си, и разни други дреболии. Още повече че знаех колко е опасно да се движиш денем — жегата наистина те убива, докато да лежиш в някаква скалиста клисура през нощта означава само да привлечеш нощните хищници. Затова, използвайки картата, пътувах от един кладенец до друг. Разбира се, понякога се загубвах.

— Значи си почивал през деня и си пътувал през нощта?

— Именно. Спях, хапвах от малкото храна, която имах или можех да намеря в оазисите, корени, някакви диви плодове. Ако се движех все на изток, накрая щях да пресека Линията Тутмос и да стигна до ръкавите на Нил — той поспря. — Годините на затворническия живот ме бяха направили хитър.

— И?

— Много прост инцидент. Стигнах до малък оазис. Кладенецът бе издълбан от египетски военни части; до него имаше паметна плоча, възхваляваща подвизите на някакъв отдавна забравен фараон. Бях грохнал от умора и заспах до нея. Събудих се и открих, че са дошли пясъчни жители. Те си бяха устроили бивак и просто ме изчакваха да се събудя. Щом отворих очи, се оказах техен пленник. Бяха много любезни, разпитаха ме откъде съм. Разказах им лъжи от сорта, че съм търговец, който се е загубил. Те кимаха тържествено, после заговориха колко много пари ще спечелят, когато ме продадат. Повлякоха ме с тях. Не бях обаче единственият им пленник. Първоначално бях толкова ядосан на себе си, че не обръщах внимание на тревогите на моя другар по съдба. Той ми се представи като търговец от Мемфис. Виждах, че крие нещо и накрая ми довери „голямата си тайна“, както я нарече. Беше тръгнал из западната пустиня не само да търгува, а и да събира информация за либийските племена. Беше царски служител и заяви, че е видял нещо, което никога няма да забрави.

— И? — запита Амеротке, опитвайки се да овладее вълнението си.

— Ами според този търговец — или шпионин, той стигнал до някакъв голям оазис в западната пустиня. Там имало либийци и на

вождовете им гостували капитани от морските хора. Той ги разпознал по шапките с пера.

Амеротке зяпна от изумление. Кену се засмя.

— Знам какво си мислите, господарю съдия: морски хора, толкова на юг, практически в самата пустиня! Не си и помисляме, че могат да стигнат дотам, нали? Според този търговец обаче либийците им оказвали много щедър и радушен прием и се отнасяли с тях като с почетни гости. Това било всичко, което видял. Попаднал под подозрение и бил принуден да бяга. Ден по-късно бил заловен от пясъчните жители, номади, които се скитат из пустинята, търсейки да оплячкосат каквото им падне. Търговецът се оказа много общителен и приятен събеседник; сладките му приказки за Тива предизвикаха дълбока носталгия у мен. Разказах му съвсем малко за себе си. Два дни по-късно попаднахме на засада на египетски кавалерийски отряд, подсилен от нубийски лъконосци. По време на битката другарят ми беше убит от една стрела, която го уцели в гърлото. Реших да приема неговата самоличност. Взех амулета му, ножницата му, всички вещи, които бяха останали от него. Когато битката приключи, се представих за търговец, който е имал нещастieto да бъде заловен, и така обясних външния си вид.

— Разбира се, офицерите от отряда бяха много гостоприемни. Погрижиха се за леките ми рани, дадоха ми хляб и вино и ме докараха в Тива. Мислех, че трябва да отида с тях и да докладвам на гарнизонния им командир, но аз се измъкнах и това беше краят на тази история. Имах намерението да открия какво се е случило преди четири години. Върнах се в Храма на Птах. Хутепа беше там. Срецнахме се, целунахме се. Толкова се радвах да я видя отново. Тя ми каза изумителната новина, че не е изпращала нищо в онзи затворнически оазис, и че не е правила нищо друго, освен проучванията си за Книгите на гибелта. Разказа ми за гробницата на Хуанека в Долината на забравата. Хутепа — Кену вдигна ръка, за да пресече въпроса на Амеротке — просто искаше да разбере какво се е случило, да се освободи от своите собствени съмнения и ако открие нещо ново и показателно, да подаде жалба до Великата къща — той въздъхна. — Бях с нея едва десет дни, преди да я убият. Тя ме подслони и ме нахрани, донесе ми нови дрехи, избърсна ме, изкъпа ме и ме намаза с благовония — той премигна през сълзи. — Питам я, дали подозира кой

може да е истинският Рекхет, но тя нямаше представа. Когато научих какво се е случило в храмовия двор, осъзнах колко хитър е в действителност убиецът. Аз бях избягал от затвора и ето, че отравянията отново започнаха. Господарю съдия — Кену замълча за малко, като че ли се вслушваше в шумовете от лудуването на двете момчета, играещи в овощната градина, — трябва да се чувствате поласкан. Именно Хутепа ме посъветва да се доверя на вас. Тя каза, че накрая трябва да се предам на някой, който има съответната власт и правомощия; да заявя невинността си и да настоявам за пълни разследвания. Правих любов с нея в деня, в който се срещнах с вас. Тя ми даде повечето от събраното си богатство, злато, сребро и скъпоценности. Хутепа имаше прекрасно сърце. Тя се сети, че трябва да се дегизирам; да се превърна в мъж, който изглежда като богаташ. Пак тя ми каза, че в онзи момент бяхте в храма. Проследих ви, говорих с вас и след това изчезнах. На следващата сутрин се върнах, преструвайки се на поклонник. Именно тогава чух новината: Хутепа е била отровена.

— Тя подозираше ли някого? — попита Амеротке.

— Не, господарю съдия.

— А вие подозирате ли някой, който би могъл да я отрови?

— Несъмнено е била убита, но от кого?

— А Ипуе? — попита Амеротке. — Търговецът и жена му бяха намерени да плуват с лице във водата в техния лотосов басейн.

— Чух новината. Имал съм твърде малко вземане-даване с Ипуе, макар да имах известни отношения с първата му жена. Вижте — облиза пресъхналите си устни Кену, — освен другите си задължения, служех и като жрец в параклиса на Ухото. Слушах изповедите на поклонниците, посещаващи храма. Господарката Патуна беше една от тях. Тя казваше, че страда от странно заболяване, нещо от сорта на фобия.

— Какво ще рече това? — попита Амеротке.

— Изпадала в паника — отговори Кену. — Щом напуснела къщата си, усещала, че ѝ призлява. Потеше се, чувстваше се изплашена. От време на време се насилваше да дойде до Храма на Птах. Изповядваше греховете си и дълбокото си нещастие от женкарското поведение на съпруга си.

— Каза ли с кого е хойкал?

— Господарю Амеротке — засмя се Кену, — Ипуе не пропускаше да си вземе своето, отдаваше се на удоволствието, когато свари.

— Ами жрецът Хинкуи? — попита Амеротке. — Знаете, че се разболя, нали?

Кену поклати глава.

— А пожарът в Храма на Птах?

— Ще ви кажа следното. Преди да ме арестуват, знаех това-онова за отровите. През годините, прекарани в оазиса, Хутепа, дано Господарите на светлината приемат нейната ка, също бе изучила много задълбочено тази материя. Тя ми разказа какви ли не удивителни приказки: че различните съставки, прахове и елементи могат да се смесят в смъртоносна микстура, но за да се постигне това, трябва да си набавиш определени неща, да купиш подходящите съставки.

Амеротке кимна в знак на съгласие. Господарката на мрака му беше казала абсолютно същото. Кену се изправи и затегна пояса около робата си.

— А хората на Шурат? — попита Амеротке. — Вие ги отровихте, нали?

— Те ме нападнаха. Хутепа ми беше дала малко отрова; аз настоях за това. Бях твърдо решен да не се оставя да ме заловят, но ако това се случеше и не останеше надежда за бягство, трябваше да съм в състояние да сложа край на всичко.

Амеротке долови неговата непоколебимост. Той беше разбрал, че Кену е твърдо решен да изпълни намеренията си.

— Господарю Амеротке, нали няма да ми попречите да си тръгна?

Съдията погледна бързешком този мъж, който сам бе дошъл да му се довери.

— Това трябва да свърши — заяви той. — Един ден все ще трябва да се предадете, дори да е само заради вашата собствена безопасност. В голяма опасност сте не само от страна на царските отряди или меджаи; други ви търсят.

— Либийците? — попита Кену. — Какво ли замислят?

— О, струва ми се, че сега вече знам — усмихна се Амеротке. — Прозрях същността на коварния им план. Е, има ли още нещо? — попита той.

Кену погледна небето.

— Какво искате? — попита го Амеротке.

— Живот — отвърна Кену. — Искам да се освободя от всичко това — усмихна се той на Амеротке. — Дойдох по своя воля...

— И ще си тръгнете по своя воля — отговори му Амеротке. — Само още едно нещо: колко души в Храма на Птах знаеха, че с Хутепа сте близки, че тя е ваше момиче?

Кену затвори очи.

— Твърде малко — отговори той. — Не съм го демонстрирал, нито пък тя. Знаете, че на такива връзки се гледа с лошо око. Е, добре — той отново се взря в небето. — Можете да ме намерите на Улицата на лампите, над знака на Фенера — той протегна ръката си. — Господарю Амеротке, нямам какво повече да добавя, но се кълна, че не съм виновен за всички тези отвратителни убийства в храма и където и да било другаде. Когато постановите, аз ще се явя пред вас в Залата на двете истини и ще се защитавам.

Амеротке стисна ръката му и Кену се обърна и тръгна. Съдията го гледаше как си отива, сигурен, че тайнственият му посетител бе говорил с гласа на истината.

Амеротке прекара останалата част от деня, както и целия следващ ден, в размишления върху това, което бе научил, като се опитваше да го сглоби заедно с парченцата от другата информация, която Надиф и Шуфой му бяха донесли от всички краища на града. На третия ден след появата на тайнствения му гост пристигна царски куриер, настояващ незабавно да получи новини. Амеротке му заяви, че ако Божествената постанови, той би отишъл в града, но все пак времето го притиска и всъщност има да върши по-полезни и важни неща. Той се надяваше да забави момента, в който трябва да информира Хатусу, макар да бе наясно, че много скоро ще се наложи да го направи. Разбира се, Хатусу не можеше да чака. На следващата сутрин още преди зазоряване господарят Сененмут, ескортиран от цял отряд царска кавалерия, пристигна пред къщата на Амеротке. Остави войниците да почиват в градината за най-голяма радост на Ахмазе и Кърфей, а самият той се присъедини към Амеротке на покривната

тераса, за да отдаде молитвена почит на изгряващото слънце, напявайки божествения химн на възхвала:

*Всемогъщ си ти, Божествени,
чиято истина прекрасна
зад Далечния хоризонт лежи,
но изпращаш чак тук своите лъчи,
за да стоплиш нашата земя
и да разпръснеш черната тъма.*

След това двамата заедно хапнаха първия залък хляб за деня. Известно време стояха като ученици, с кръстосани крака, дъвчеха внимателно медения хляб и с наслада отпиваха пресен плодов сок.

— Прекрасно, господарю съдия! — смигна Сененмут на Амеротке, след като приключиха. — Сега, след като церемониалностите приключиха, кажете какво открихте.

Амеротке му разказа за тайнствения си посетител и челюстта на Сененмут увисна от изненада, докато съдията му описваше в детайли какво се бе случило.

— Значи мислите, че той е невинен? — попита Сененмут.

— Да, мисля. Това обяснява и присъствието му тук.

— Това няма никакво значение — Сененмут махна с ръка. — Чувствам се като дете — каза той, — на което е поднесен цял куп с блюда и не знае от кое да започне. В крайна сметка това, което ме интересува, са либийците. Убийствата, Амеротке, са от вашата компетенция. Измяната, предателството, външната политика, ето това ме интересува мен. Трудно ми е да мисля за мъртвия Ипуе като за предател, но все пак...

— И аз не мисля, че е бил такъв — отговори Амеротке. — Всичко това е част от една много подмолна, хитра и рафинирана игра. Либийците са част от нея, дълбоко въвлечени с техните собствени кроежи.

Той накратко описа заключенията, до които бе стигнал и причините за това.

— Много умно — ухили се Сененмут. — Много умно, наистина. Според вас либийците са настоявали за мир по една простичка

причина: искали са да създадат и развият търговски връзки с мините в Сирия, за да трупат злато, сребро и преди всичко скъпоценни камъни. Целта им е да го използват, за да създадат съюз с морските хора. Морските хора са пирати. Те намират подслон по островите във Великото зелено море и из пристанищата на север, в Ханаан. Някои от нашите врагове там, най-вече хититите, им предоставят всякакви удобства по доковете си. Морските хора бродят из морето в търсене на земя, където да се установят, а най-плодородна от всички земи е делтата. Тъй като нямат посеви, нямат ниви, нямат добитък, те не могат да правят пълноценна замяна, затова трябва да живеят и да умират от мечи си. Но разполагат ли със скъпоценни камъни, злато и сребро, могат да си купят всякакви запаси и да подкупят управителите на пристанищата. С други думи, стават по-силни. Либийците кроят да увеличат своята сила чрез съюз с морските хора. Те ще търгуват с мините покрай Пътя на Хор в Синай и ще използват скъпоценните камъни и метали, за да скрепят приятелството си с капитаните на морските хора. След година, може и две, в делтата ще се появи голям флот. Ние ще трябва да изпратим войскови части, за да ги отблъснем. В същото време Наратуша ще обяви, че мирният договор с Египет е прекратен, и ще изпрати войските си да извършват набези и да тормозят селцата и градчетата покрай реката. Ние ще трябва да водим война на два фронта, по Нил и по делтата. Това, което либийците правят сега в Тива, просто е засяване на реколтата, която ще жънат след някоя и друга година, но тя ще бъде кървава!

— И техните планове бяха разкрити?

— Да, от убития търговец — моя шпионин. Той е достигнал до онзи оазис и се е натъкнал на присъствието на морските хора сред либийците, рядко събитие дори в пристанищата, но толкова дълбоко в пустинята! Морските хора са били там, за да преговарят, както и да приберат първите плодове от плана на Наратуша. Търговецът е видял това и е избягал. Може би е бил проследен, но вместо да бъде хванат от либийците, е бил заловен от пясъчните жители: същата банда, която е заловила и Кену. Търговецът, разбирайки, че Кену е сънародник египтянин, му е предал информацията. Нашият кавалерийски отряд е устроил засада на тези пясъчни жители, търговецът е бил убит, а Кену е приел неговата самоличност и се е върнал в града. Подозирам, че той е възнамерявал да използва тази информация, за да я замени и да

склучи сделка срещу нея с Божествената, но когато започнаха отравянията, е решил да наблюдава и да изчака.

— Какво ще направи Божествената сега?

— Що се отнася до Кену — Сененмут разпери широко двете си ръце, — вие трябва да направите това, което е нужно, господарю съдия! Аз ще инструктирам меджаите, царските отряди, да не говорим пък за „очите“ и „ушите“ на фараона, да преустановят издирванията си. Колкото до либийците, Божествената ще ги покани на банкет. Ще ги ласкае и ще ги манипулира. Накрая ще каже, че договорът не е правилно и докрай ратифициран заради смъртта на онези трима писари. Във всеки случай тя ще обяви, че е размислила и вече иска към договора да се добавят нови клаузи, най-важната от които ще бъде тази, че ако либийците станат приятели на фараона, нейните врагове трябва да бъдат и техни врагове.

— Морските хора — усмихна се Амеротке. — Тя ще изисква да няма търговска дейност, договор или съюз, писмен или вербален, между либийците и морските хора.

— Точно така — съгласи се Сененмут. — Тя, освен това, ще настоява Наратуша да я информира защо са им нужни толкова много злато, сребро и скъпоценни камъни, за какво ще ги използват.

— А либийските вождове? — попита Амеротке.

— О, те ще бъдат направо втрещени. Ще промърморят някакви благодарности за прекрасния банкет и ще помоят да им се даде време за размисъл. Хатусу ще отговори, че са нейни гости. Ако пожелаят да стоят още четиридесет дни в Тива, пак ще бъдат добре дошли. Наратуша ще трябва да се съгласи с това от любезност и уважение към своя домакин. После ще се оттегли в покоите си. Ще бъде бесен. Амететите така и не намериха затворника, а сега ние вече знаем какви пъклени планове кроят либийците. Времето ще минава. Наратуша ще заяви, че има някакви проблеми у дома и ще иска да си замине. Хатусу ще се съгласи, но ще изтъкне, че засега мирният договор е замразен, докато не бъде надлежно подпечатан и ратифициран с включените допълнителни клаузи. Тя ще настоява Темеу да бъде оставен като заложник, като повери съдбата си на providението, с други думи, докато открием името на предателя, с когото е заговорничил. Разбира се, тя ще изисква и сътрудничеството на либийците за откриването на кавалерийския отряд, изчезнал в западните Червени земи. Подозирам,

че това ще отвори много работа на Наратуша за следващите две години. Той ще се върне при племената си, покрит с позор и безчестие, и няма да може да погледне хората в очите. Е, а другите дела? — добави бързо Сененмут. — Отравянията?

— Не знам — отговори Амеротке. — Досега имам само теории и почти никакви доказателства. Мисля, че накрая ще трябва с хитрост и измама да хванем убийците. Ще призова всички в моя съд в Залата на двете истини. Ако Маат е с мен, истината ще бъде разкрита и виновният — справедливо наказан.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ХРУ УТЧА МЕТУ: ДЕНЯТ НА ПРАВДАТА

Три дни по-късно Амеротке отиде до съда в Залата на двете истини в храма на Маат, в центъра на Тива, Града на Скиптѐра. Зад залата се бяха струпали любопитни хора, които се чудеа на какво лице е посветена тази специална сесия на съда. Междувременно се възхищаваха на изрисуваните колони и пилони на залата, със спирали от тъмнозелено и светлосиньо, с лотоси със златни листа, гравирани по основите им, със стилизирани сребърни орнаменти по акантите и пурпурни гроздове по капителите. Те се дивяха на мраморния под, така полиран и блестящ, че хората имаха чувството, че вървят по вода. Толкова чисто бе отражението, че блестеше като огледало и улавяше цветята, пеперудите и птиците, изрисувани по тавана. Залата на двете истини беше красиво, но и справедливо място. Маат, богинята на истината, можеше да бъде видяна навсякъде. Стенните рисунки ѝ отдаваха почит в най-различни пози и роли, които ѝ се приписваха: красива млада жена; Божествена принцеса, стояща сама или коленичила пред баща си Ра; съдия в Залата на претеглянето на душите до бога с глава на чакал Анубис и до зеленокожия Озирис, в деня, в който тя и другите божествени същества се събират, за да решат окончателната съдба на душата; принцеса войн, поразяваща разрушителите, тварите от подземния свят, носещи такива прозвища като Поглъщача на изпражнения, Лакомия за плът, Пияча на кръв, Трошача на кости; хванала в ръка везните на справедливостта или протегнала Великото перце на истината^[1]. Рисунките имаха определена цел — не само да възхваляват Маат, а да напомнят на всички, които идват тук, че това е мястото, където фараонът въздава своето правосъдие; мястото, където истината се установява и се оповестява, за да я чуят всички.

През последните дни на Шемшу, горещия сезон, Амеротке се бе приготвил да оповести конкретни истини. Седеше на тъмночервеното кресло на правосъдието, сложил ръце на облегалките му от акациево

дърво, инкрустирани със сребро и злато. Облегалката се издигаше високо над него; над главата му бе опъната малка тента, от която се поклащаха пискюли. Седалката бе украсена със златен фриз с изображения на нападащи, изправени зелени кобри, бранители на фараона и на Египет. Краищата на облегалките и краката на този трон бяха изваяни във формата на озъбеното лице на Секмет, богинята-унищожителка.

Амеротке се бе подготвил изключително внимателно за събитието. Лицето и главата му бяха избръснати, беше облечен в най-великолепната си плисирана тога, с бродиран колан около талията. На гърдите му бе праметнат нагръдникът на Маат, целият обшит с изящни карнеоли и други скъпоценни камъни; на китките му имаше свещени гривни, а по скъпоценните му пръстени бяха гравирани изображения на символите на богинята. На табуретка до него лежаха боздуган и жезъл, които щеше да хване, когато произнася присъдата. На масичка вляво имаше купчина малки свитъци, приготвени от Пренхое, макар Амеротке да знаеше всичко, което му бе необходимо. И ето, той вдигна ръката си — сигнал, че заседанието е започнало. Асурал пристъпи, вдигна преградата на съдийската банка и я подаде на помощника, който бързо я отнесе настрани. След това с маршова стъпка приближи до Амеротке и спря точно пред него. Коленичи, поклони се и се изправи. Застана вляво от съдията и възвести:

— Ето върховния съдия Амеротке, Гласът на Божествената в Залата на двете истини! Това, което той прави, е благословено от боговете, за най-добро бъдеще на Божествената къща и на Царството на двете земи — той вдигна дясната си ръка и в този момент се чу силно и пронизително изсвирване на тръба. После се обърна, поклони се на Амеротке и зае позиция в дъното на съдебната зала.

Отляво на Амеротке, точно под широко отворения прозорец се бяха подредили писарите, седнали върху възглавничките си, с малки писалища пред тях, с приготвени пергаменти и наострени пера за писане. Като съзря развълнуваното лице на Пренхое, Амеротке се усмихна, после се обърна надясно и се вгледа в галерията за чакащите, където сигурно вече се бяха събрали повечето от тези, които бе призовал. Той вдигна ръка и Асурал излезе напред:

— Всички призовани тук трябва да чакат отвън.

Ени, първожрецът на Птах, вбесен от това повелително отношение, гневно изгледа Амеротке.

— Ваше Светейшество — поласка го Амеротке, — призовавам ви да изчакате отвън, ако обичате.

Асурал вече вървеше напред с няколко души от храмовата стража. Ени събра диплите на робата си, заметна ленения шарф около раменете си, после, следван от Хинкуи, Мабен и Минакт, напусна залата. Щом излязоха, Амеротке повиши глас.

— Само онези, които търсят правосъдие от фараона, могат да останат. Има ли някой, който търси правосъдие?

— Аз!

Кену, скрит до този момент в сенките, излезе напред и коленичи на възглавничката пред трона на Амеротке.

— Какво е името, с което те наричат? — попита Амеротке.

— Аз съм Кену — отвърна мъжът със силен, мощен глас. — Някога жрец в Храма на Птах, несправедливо обвинен в отравяне — останалата част от изявлението на Кену бе удавена в морето от възклицания, надигнали се от дъното на залата.

Това даде на Амеротке нужния повод. Той вдигна ръка.

— Капитан Асурал, да се опразни залата! Всички трябва да излязат отвън, с изключение на охраната и писарите, но никой да не напуска съда без моето разрешение!

Кену остана на колене върху възглавничката си. Щом съдебната зала се изпразни и утихна, капитанът на охраната донесе малка дървена масичка, на която постави две гърненца и махна капачетата им. В едното имаше черен, а в другото зелен туш. Амеротке се усмихна на Кену. Той беше разговарял накратко с бившия затворник за това какво предстои и го бе предупредил да не прибързва с нищо. Сега му каза да се оттегли навътре в сенките на колонадата. Щом бе готов, Амеротке даде знак на Асурал:

— Доведете първосвещеника Ени!

Върховният жрец влезе отривисто, развявайки полите на робата си. Втренчил предизвикателен и гневен поглед в Амеротке, той коленичи на възглавничката пред трона му.

— Отец Ени — усмихна се Амеротке, — на масичката пред вас има две гърненца с туш, същите, които бяха използвани от тримата

писари преди церемонията във вашия храм. Моля ви, изрисувайте очите си с тях.

Ени понечи да възрази.

— Моля ви — настоя Амеротке, — поне малко.

Върховният жрец сви рамене и използвайки пръста си, взе щедра порция от благовонното мазило и бързо го наплеска около очите си.

— Много добре — каза Амеротке и му посочи купчинка ленени кърпи. — Можете да почистите ръцете си.

Ритуалът бе повторен и с Хинкуи и Мабен. Двамата изглеждаха изненадани, но се подчиниха. Амеротке се напрегна, когато Минакт наперено влезе и зае мястото си. Молбата бе повторена още веднъж. Амеротке си даваше сметка, че Минакт е много съобразителен и хитър и със сигурност ще заподозре някакъв капан. Главният писар изгледа колегите си, протегна ръка напред и изведнъж се втренчи в гърненцата. Изглеждаше по-скоро объркан, отколкото разтревожен.

— Това не са същите гърненца! Това е невъзможно!

Амеротке затвори очи. Най-сетне! Една малка лъжа, едно малко объркване!

— Защо да е невъзможно? — попита той тихо и спокойно.

— Да — намеси се Ени. — Главни писарю Минакт, в задълженията ви не влизаха гърненцата с туша, поне не внасянето и изнасянето им.

— Защото след това ги измих — Минакт залиташе от една лъжа на друга.

— Но това не беше ваша работа! — каза Мабен.

Минакт мъчително преглътна, за да прикрие объркването си, после потопи пръсти в едно от гърненцата.

— Спомням си... — обади се Хинкуи. Той все още изглеждаше изтощен и бледен, и току притискаше с ръка стомаха си. Седнал на възглавничката си, той се обърна към Минакт, така че да го гледа в лицето. — Сутринта на церемонията всички отидохме да вземем тримата писари от стаята, където бяха оставени да чакат, в параклиса на божественото дете. Господарю Ени, спомняте ли си? Тръгнахме всички заедно. Минакт каза, че е изпуснал нещо там и се върна в стаята — Хинкуи въртеше пръстите си. — Нещо, което дори не съм смятал за важно, за да си го спомня, освен... — той се наклони, взирайки се в Минакт, — как така можахте да установите, че това не са

същите гърненца с туш? И защо твърдите, че сте ги измили — би трябвало храмовата прислуга да свърши тази слугинска работа.

— Не съм! — Минакт направи най-лошия избор и съвсем влоши нещата. — Не съм! Обърках се! Не съм ги мил!

— Но вие казахте, че сте го направили! — отговори Ени.

— Да видим — намеси се Амеротке. — Когато аз посетих въпросната стая за чакане заедно с вас на този ден, тези гърненца бяха все още на масата. Какво точно направихте, отец Минакт? Махнахте ли ги, измихте ли ги? Ако слугата ги е взел, защо тези гърненца бяха там вечерта, същия ден, когато тримата писари умряха? — Амеротке се приближаваше до главното и последователно и настойчиво продължаваше да развива тезата си. — Вие ме уверихте, че изобщо не сте влизали в стаята, където тримата писари са изчаквали церемонията. Сега се оказва, че сте влизали. Изпуснали сте нещо там. Върнали сте се да го търсите. Помните как са изглеждали гърненцата с туша. Заявихте, че сте ги измили — той разпери ръце. — Каква е истината за всичко?

Минакт, вече напълно объркан, усещайки как втренчено го гледат колегите му, отново мъчително преглътна и седна, взирайки се в ястребовото лице на неумолимия съдия.

— Какво става? — повтори Амеротке. — По въпроса за малките гърненца. Как е възможно да ги помните толкова точно, отец Минакт?

— Защо набърквате тези гърненца? Нямате основание за това — Ени вече усещаше посоката на развитие на процеса и това го правеше открито враждебен.

— Нека да стигнем до същността на въпроса — каза Амеротке — за тези гърненца с грима за очи, използван от тримата писари. Кой отговаряше за доставката на зеления и черния туш?

— Минакт — отговори Ени. — Той е Майстор на ритуала. Той отговаря за грима, но би трябвало да възложи подобна задача на слугите. Тяхна грижа е и измиването на гърненцата след това.

— Минакт — гласът на Амеротке стана ясен и внушителен, — вие сте тук, в този съд, за да бъдете обвинен. Убеден съм, че вие сте Рекхет, а този човек тук... — Амеротке даде знак на Кену, скрит в сенките отдясно, да излезе напред. Появата му предизвика истински ужас. Отначало жреците на Птах не го познаха, после Ени се надигна, но веднага седна отново и се поклони към съдията.

— Какво прави той тук? — извика Мабен.

— Той е Рекхет! — кресна Минакт. — Господарю съдия, как смееете да ме призовавате в този съд и да ми отправяте такива обвинения! Той е виновният и...

— Как смея ли? — извика му в отговор Амеротке. — Скоро ще ви представя доказателствата! Сега, тишина! — Той се наведе. — Вие сте константата, непроменливата величина, Минакт. Вие, както всеки един тук знае, сте изпратили тези гърненца на тримата писари, за да се приготвят. По вашето собствено признание по-късно вие сте ги махнали, уж за да ги измиете. Всъщност вие сте ги заменили със съвсем други гърненца. Отишли се да вземете писарите за церемонията. Когато групата е тръгнала, сте заявили, че сте изпуснали нещо. Върнали сте се в чакалнята, взели сте онези гърненца и сте ги заменили с онези, които аз самият видях. Оттук и объркването ви днес. Вие много добре знаете, че онези, които са съдържали отрова, са унищожени.

Високомерието на Ени се стопи. Скрил лице в ръцете си, първожрецът бе потънал в мислите си.

— Но, господарю съдия! — изхленчи Минакт.

— Ваше преосвещенство Минакт — отекна саркастичният глас на Амеротке. — Вие сте отговаряли според вашето собствено признание за тези гримове, затова сте толкова разтревожен...

— Не съм разтревожен, а просто объркан.

— Не, Минакт, разтревожен сте. И така, стигаме до втората смърт: тази на Хутепа — Амеротке се обърна. — Отец Мабен, вие държите ключа от сандъка с архивите. Искал ли ви го е някога Минакт назаем?

— Да, да, искал го е — кимна енергично Мабен, чието кръгло лице излъчваше безпределна уплаха. — Няколко пъти.

— Вие сте дали на Хутепа храмовите архиви, нали Минакт? Позволили сте ѝ да ги държи при себе си и да ги проучва. Интересували са ви нейната линия на разследване и нейната версия. Тя е следвала същия път, който и вие, когато сте проучвали живота на човека, написал Ари Сапу.

— Нямали сте право да вършите това! — намеси се Ени. Лицето му бе плувнало в пот. — Храмова девойка да получи достъп до свещени документи? Защо?

— О, мисля, че разбирам защо — заяви Амеротке. — Хутепа беше красива, млада храмова девойка. А вие, свещенико Минакт, сте вдовец.

— Ерген съм — възрази той.

— Не, ще стигнем и до това — усмихна се Амеротке, — и то съвсем скоро. Хутепа ви е продавала благоразположението си и в замяна е заемала определени ръкописи.

— Какво доказателство имате за това? Това са пълни измислици!

— Не, това е истина — язвително натърти Амеротке. — Вие сте й позволили достъп до тях, тя е вземала, каквото е искала, а вие сте я наблюдавали и сте изчаквали.

— Какво намекувате? — тревожно го прекъсна Минакт.

— Слушайте! — Амеротке погледна към дъното на съдебната зала. Там беше останал само Асурал със своите подчинени от охраната, но отвън се дочуваше глъчката на хората, които обсъждаха странните действия на съдията. От лявата му страна насядалите писари също бяха смаяни. Някои дори бяха спрели да пишат и зяпаха с отворени уста драмата, която се разиграваше пред очите им. — Всички да слушат!

Писарите наведоха глави и стиснаха по-здраво перата си.

— Свещенико Минакт, ще ви изложа официалните обвинения срещу вас, след което ще имате възможност да отговорите. Вашият отговор ще бъде надлежно записан, но, уверявам ви, съдът ще пледира смъртна присъда в процеса, който ще последва. Ако бъдете намерен за виновен, ще бъдете осъден на най-мъчителна и ужасна смърт — Амеротке умишлено остави заплахата му да увисне във въздуха. — Преди петдесет години — започна той — един жрец-лечител от Храма на Птах, авторът на Ари Сапу, направил голямо и задълбочено изследване на отровите и извършил ужасяващи, отвратителни убийства из целия ни град. Бил заловен и екзекутиран, но оставил семейство. Вдовицата му вероятно е станала самотна отшелница, но те имали син, малко момче. Майка ви е била съкрушена и отчаяна жена. Тя е искала да скрие срама си, но преди всичко да ви предпази, затова ви е дала на някое добро семейство, двойка без деца. Сигурен съм, че храмовите архиви, ако, разбира се, не сте ги унищожили, ще докажат това. — Амеротке забеляза, че Ени кимна, като че ли и той знаеше нещо. — Покойната ви майка е била погребана в Долината на

забравата. Единственото, което ѝ оставил съпругът ѝ и което властите не иззели, били Книгите на гибелта, Ари Сапу.

Амеротке замълча за малко. Минакт не направи дори опит да отрече казаното. Вместо това главният писар слушаше съсредоточено и беззвучно мърдаше устни. Амеротке се запита дали това приветливо и дружелюбно лице не прикрива някакво сърдечно заболяване. Той продължи:

— Годиците минавали. Семейството, което ви отгледало, вероятно е узнало за връзките ви с Храма на Птах и така вие сте постъпили на служба там. Научили сте много за своето минало, но разбира се, сладостта на младостта може да действа като балсам за много болки. Казахте ми, че сте ерген, Минакт. Обаче според храмовите регистри, които аз проучих, веднъж сте направили погребални жертвоприношения за съпруга и дете. Подозирам, че младата ви жена е умряла наскоро след като сте се оженили, най-вероятно по време на раждане. Това ли потопа сърцето ви в тъмнината? Смъртта на съпругата и бебето ви? Предполагам, че не вярвате в никакви божества. Вие сте потънали в дълбока мъка за това, което се е случило с вашия баща, вашата майка и със съпругата и детето ви. Средната възраст добавя горчилка към всички наши болки. Веднъж ми казахте, че сте били помощник на върховния жрец. Питам се, какво ли е било разочарованието ви, когато отец Ени е станал първожрец и след това е назначил двамата си племенници за свои асистенти. Почувствали сте се унижен и опозорен, тъй като сте били понижен на по-нисък пост. Амбициозен ли сте, Минакт? Това ли е другото, което ви изгаря отвътре? Обидата от понижението не ви даваше мира, но я скрихте зад това усмихнато лице, така ли е? Намразихте ли Храма на Птах и всичко онова, което той означава — Дом на великото изцеление? За вас той е бил Дом на дълбоките рани. Били сте изпратен в храмовия архив; всъщност вие сте го познавали много добре, защото като помощник на върховния жрец сте имали ключа от архивните сандъци. Споменахте, че според легендата авторът на Ари Сапу бил погребан жив в Храма на Птах заедно с книгите си. Вероятно сте проверили всички доказателства за това. Не сте открили такива и сте проучили щателно всички архиви, за да откриете нещо за майка си и за местоположението на гроба ѝ в Долината на забравата. Посетили сте мястото, намерили сте Книгите на гибелта и сте ги взели,

заедно с други предмети — детски играчки, които тя сигурно е искала да бъдат погребани с нея като спомен за вас. Пропуснали сте обаче една — гласът на Амеротке омекна. — Дървено жирафче с изкусно направена подвижна глава.

Хванал лицето си в ръце, Минакт се поклащаше напред-назад.

— Взели сте Книгите на гибелта, донесли сте ги в Храма на Птах и сте планирани как да изградите своето царство на страха и смъртта. Но да притежаваш книгата с рецептите е само първата стъпка. Като всеки добър готвач, сте се нуждаели от съставките. Посещавали сте билковите пазари и сте търгували с хората-скорпиони. Били сте предпазлив. Но когато началникът Надиф разпространи вашето описание в билкарския квартал на Тива, хората ви разпознаха: „усмихнатият мъж“. Били сте внимателен, но не съвсем, пък и от какво толкова е трябвало да се боите? Не е престъпление да се купуват растения, билки и безобидни прахчета. Но вие сте използвали рецептите на вашия баща, за да ги смесвате. Станали сте изкусен в производството и използването на отровите и сте започнали да ги изпробвате. Всеки в Тива се чудеше как сте могли да разпространите отровата на толкова различни места из целия град, при това почти едновременно. — Амеротке поклати глава. — Но защо е било нужно да обикаляте града? В храмовия двор има свещена плоча, посветена на човека-бог Птах, над която струи светена вода. Посетителите, повечето от които преуспели поклонници, пият от тази вода, сипват си в шишета и я носят вкъщи. Вие сте тровили именно тази вода, макар и не през цялото време. — При тези думи Ени възкликна от отвращение и Амеротке замълча за миг. Той забеляза как Хинкуи и Мабен преместват възглавничките си по-надалече от Минакт. И тримата жреци гледаха ужасени своя колега. — Това ви харесваше, нали? — продължи Амеротке. — Било е толкова лесно: всичко, което е трябвало да направите, е било да отровите водата в резервоарите, които са захранвали шадраваните на свещената плоча. Един ден този малък фонтан, друг ден — другия; понякога сте ги оставяли за седмица и после отново сте започвали. Стояли сте там и сте наблюдавали как жертвите ви пият или бутилират собствената си смърт. Проследявахте ли понякога своите жертви до дома им, за да измерите времето? Вие сте хипнотизиран от времето, нали, Минакт? Когато ви посетих във вашата стая, забелязах водни часовници, часовници свещи. Вие сте

експерт не само в отровите, но и във времето, от което тези вещества се нуждаят, за да унищожат напълно жертвите си. Никой не е можел да се усъмни в Минакт, веселия, сърдечния, жизнерадостен главен писар, приятел с всички, съюзник на всекиго, докато Усербати не заподозрял нещо. Той е бил писар на водите, отговарящ за водоснабдяването на храма. Започнал да се пита дали именно това не е източникът на отравянията. Потайният, амбициозен Усербати запазил предположенията за себе си. В крайна сметка, той би могъл да се окичи със слава и да получи признание като жрец-лечител, успял да постави капан на Рекхет и да го залови. — Ени отново закима. — Разбира се, той споделил, че има някои подозрения с първожреца Ени, но не му казал нищо конкретно.

При тези думи върховният жрец отново кимна. Амеротке вдигна боздугана и го насочи към Минакт:

— Решили сте да действате. Усербати поканил гости, няколко свои приятели, на вечеря. Единият от тях бил Кену. Вие сте избрали него за изкупителна жертва на своя план и сте подредили нещата така, че той да не може да присъства на фаталната вечеря. Вие сте му изпратили спешно съобщение да посети Дома на здрача, където, разбира се, не го е чакал никой. Междувременно вие сте отишли в храмовите кухни и сте отровили блюдата, приготвени за Усербати и приятелите му. Освен това сте успели да отидете и в стаята на Кену, да скриете там отрови и прахове, както и скъпоценни метали. След това сте отишли и в дома на Усербати и сте оставили там проклятието, документ, който да насочва подозрението към Кену. Този злощастен човек е бил следващата ви жертва. Той е бил обвинен и не е имал друг избор, освен да се предаде на милостта на фараона, да признае престъпленията, които не е бил извършил, и да бъде заточен в затворнически оазис. След като мнимият Рекхет е бил арестуван и хвърлен в затвора, отравянията е трябвало да секнат, в противен случай щяха да се надигнат подозрения, че е бил хванат погрешният човек. Но ето тук, Минакт, става ясно колко зло сърце имате. Вече ви е било харесало да убивате. Станали сте изкусен в използването на прахове и отвари и ви е било трудно да устоите, но какво сте могли да сторите? Ако е имало още смъртни случаи, Кену е трябвало да бъде върнат обратно и съответно да започне ново разследване. И какво се е случило тогава?

Амеротке замълча, оставяйки боздугана, преди да продължи:

— Първо, вие сте усетили, че Хутепа се интересува от същия ръкопис, който вие сте проучвали. Тя е предала Кену по негово настояване, за да се защити. Била е убедена, че любимият ѝ е невинен. Имала е остър ум и е следвала същия път, който и вие, Минакт. Открили сте това и сте завързали приятелство с нея, за да разберете колко знае, нали? Сигурно сте ѝ давали съответните ръкописи в замяна на какво, на сексуална благосклонност? — Амеротке не обърна внимание на Кену, който развълнувано се размърда на възглавницата си. — Разбира се, тогава вие вече сте направили своето посещение в Долината на забравата. А какво би могла да стори сама една храмова девойка в каменливата, изгаряща от жегата Долина на забравата? Освен това Ари Сапу вече са били във вашите ръце. Второ, Минакт, вие отново сте изгладнели, апетитът ви за смърт се е изострил. Трето, с положителност сте искали отмъщение срещу това, което за вас е било Домът на дълбоките рани, Храмът на Птах, сцената на толкова много страдание и мъка за вашето семейство. Какъв по-добър момент да задоволите разяждащата омраза от този, в който са се водили мирните преговори и се е подготвяло подписването на един така важен договор в Храма на Птах? И последно, имали сте неуредени сметки с Ипуе. Преуспяващ търговец, който някога е обявил награда за залавянето ви. Как е посмял да стори това? Той също е трябвало да изпита вашето отмъщение. Веднъж вече сте му праснали отровено вино, но после сте решили да действате много по-подмолно. Още веднъж, за пореден път, сте помолили за ключовете от стаята с архива. Сред документите са били и свидетелствата за даренията и жертвоприношенията, направени от Ипуе в Храма на Птах. Те са носели неговия печат. Просто сте откъснали един от тях и сте го изпратили на либийците, използвайки името на Ипуе, с обещанието, че ще могат да видят публичното унижение на Египет. В замяна сте поискали от тях да освободят Рекхет от онзи затворнически оазис.

— Защо да правя това? — избухна Минакт. Той бе коленичил през по-голямата част от речта на Амеротке, с лице в ръцете си, потънал в своите собствени мисли. — Защо да искам да бъда освободен?

— Заради това, което сте замисляли. Било ви е необходимо завръщането му, за да можете да продължите да сеете смърт. Разбира

се, нищо не е станало така, както сте го планирали, нали Минакт? Кену избягал и успял не само да стигне до Тива, но и да получи много важна информация за либийците. Не ви е било грижа жив ли е, или мъртъв; щом Рекхет е избягал, значи и отравянията са могли да се възобновят. Причинили сте смъртта на тримата писари — и това е станало много лесно. Разговарях с Герх, Господарката на мрака, и тя ме осведоми, че където кожата е по-тънка, около очите или устата, отровата може да се абсорбира много по-бързо. Онези храмови писари са били натоварени със задачата да извършат публична церемония на открито. Нуждаели са се от защита срещу блясъка на слънцето, вятъра и праха. Освен това като част от ритуала е трябвало да изглеждат по определен начин, а това включва и големи кръгове грим около очите. Знаели сте, че те са щели да го нанесат щедро, втривайки го в кожата си. Знаели сте точно колко време ще е нужно, за да подейства отровата. В крайна сметка, Минакт, вие сте Майстора на ритуала, този, който планира церемонията, нали?

Ени и Хинкуи закимаха енергично при тези думи. Мабен все още беше като изпаднал в шок.

— Поставили сте безобидни гърненца на мястото на другите, съдържащи смъртоносната отрова, която вие сте били подготвили, изпитали и измерили. С всички ваши умения в отровите и в изчисляването на времето, вие сте знаели точно колко ще продължи абсорбирането на веществата в кожата, за да навлезе в тялото и да удари сърцето. Много отрови са също като виното, нали, Минакт? Изпиваш две-три чаши, после усещаш ефекта: първо приятен, последван от не толкова благотворен, главоболие, пресъхване на гърлото. Вашата отрова е направила същото. Само Маат знае що за смес е било това. Най-напред тримата писари не са усетили нищо. Но в определен момент този, който се е гримирал пръв, е щял да усети симптомите, а другите са щели да го последват. Не мисля, че сте могли с абсолютна точност да определите кога отровата ще се прояви. И въпреки това сте изчислили, че и тримата ще умрат по време на публичната част от церемонията. И действително и тримата умряха тогава — Амеротке спря, тъй като Ени вдигна ръка.

— Планирал е да се случи по време на винената церемония ли?

— Надявал се е да се случи тогава — отговори Амеротке. — Герх изтъкна, че тримата писари са били подложени на пост: една

солидна глътка вино може да разбърка празния стомах, да ускори движението на кръвта из тялото. Кой знае? — сви рамене той. — Единствено Ари Сапу биха могли да ни кажат — дали това е било отрова, която става по-зловредна, когато се смеси с вино? Не мога да кажа друго, освен че пиенето на виното явно е било някакъв катализатор за отравянето и на тримата. И сега — той леко се обърна, — стигаме до Хинкуи. Обикновено повечето жреци, след като са гримирали очите си, си измиват ръцете. Подозирам, че онази сутрин един от тях не го е направил. Вие, Хинкуи, сте държали ръцете на писаря, когато той се загърчи в конвулсии на земята в храма. Изпратих Шуфой да ви попита така ли беше и вие потвърдихте. Изцапали сте се с минимални количества от тази много силна отрова и по-късно вероятно сте докоснали устата си или храната си и сте поели мъничко от нея. Дори и най-малки остатъци са могли да причинят вашето заболяване.

Хинкуи започна да крещи проклетия срещу Минакт. Той се опита да скочи на крака, но Ени натисна раменете му и го принуди да остане на място.

— Опитайте се да защитите себе си — извика Амеротке, — като заявихте, че самият вие сте били отровен от Рекхет...

— Не е вярно! — изкрещя Минакт.

— Вярно е — заяви Мабен, поклащайки се замислено. — Всичко това е вярно! Когато отидохме да вземем тримата писари за церемонията, ти се върна, помня го много добре. После, когато ни настигна, държеше нещо увито в кърпа, сякаш не искаше да го докосваш директно. Вие сте прав, господарю съдия! Онази вечер, когато господарят Ени дойде да ви каже за смъртта на Ипуе, онези гърненца все още бяха на масата, но защо ли? — Мабен поклати глава. — Защо главният писар в Храма на Птах ще е толкова загрижен за някакви гърненца с туш? Защо продължавате да си противоречите — дали сте ги измили, или сте ги оставили?

— И сега стигаме и до Хутепа — каза Амеротке. — Тази клета храмова девойка се е зарадвала изключително много, когато е открила, че любимият ѝ е на свобода. Той я е посетил, мръсен, рошав, небръснат, и двамата правили любов. Хутепа му дала злато, сребро и скъпоценни камъни, за да може да се поддържа в чист и спретнат вид и да се дегизира подобаващо. Освен това му разказала какво е направила

с издирванията си по онези ръкописи. Разбира се, не му казала нищо за цената, която вероятно е трябвало да плати за тях. Въпреки това Хутепа, с нейния остър ум, вероятно е подозирала Минакт; може би сте били прекалено любезен, прекалено услужлив; може би тя е разбрала нещо — гласът на Амеротке стана твърд. — Според вас Хутепа е трябвало да умре. Тя е знаела твърде много. Била е любовница на Кену и нейната смърт вероятно би могла да обясни, че Рекхет се е промъкнал в храма, за да отрови и тримата писари, и нея. Вие сте наблюдавали внимателно Хутепа. Може би дори сте я видели с Кену. Вмъкнали сте се в стаята ѝ и сте отровили виното в чашата ѝ. Развълнувана, като всеки, който е въвлечен в нещо опасно, тя е грабнала чашата и изпила смъртоносна отрова. Когато е осъзнала ужасната си грешка, е искала да изрази подозренията си. Кой би могъл да се вмъкне в стаята ѝ? Ако не е любовникът ѝ, може би Минакт? В предсмъртната си агония тя е вдигнала ето тези дървени кастанети, които намерихме здраво стиснати във вече мъртвата ѝ ръка. На вътрешната страна на кастанетите има изобразена танцьорка; при внимателно вглеждане се вижда, че това е Мин, Богинята на танца. С последните си издихания Хутепа ви е посочила, Минакт, с първата част от името ви.

— А библиотекарят? — прогърмя суровият глас на Ени в злокобно надвисналата тишина в залата.

Амеротке поклати тъжно глава:

— Най-напред помислих, че онзи, който го е убил, е подпалил архивите с цел да скрие някакви храмови регистри, но това не е вярно. Ако не е пламнал пожарът и ако библиотекарят не е бил убит, той може би щеше да ни каже, Минакт, че вие много живо сте се интересували от всякакви трудове за минерали, растения и билки. Всъщност, аз изпратих Шуфой и началник Надиф до други храмове и библиотеки из града. Свещеник Минакт, оказа се, че сте добре познат във всеки един от тях. О, нищо подозрително, само преглеждане на някои определени книги, но винаги същите книги, същите трудове, същите трактати: за местонахождението на конкретни растения и минерали, за разпознаването на определени змии и насекоми. Дори когато ви разпитвах, ми казахте, че имате известни познания върху отровите. Не, библиотекарят е трябвало да умре, защото беше много приказлив; може да се е замислил над някои неща и да е проявил любопитство.

Отровили сте го; после, когато той вече е бил напълно безпомощен, сте подпалили архивите. Вие сте имали правото да ходите където пожелаете. Когато Божествената прекара нощта в храма, за вас е било извънредно лесно да се промъкнете в кухнята и да поръсите смъртоносна отрова върху някои от блюдата. Фараонът може и да има дегустатори, но причиненият хаос, паниката... Какъв скандал в Храма на Птах! Вие, Минакт, сте точно това, което аз наричам константен фактор. Имали сте достъп до ръкописите. Били сте приятел с Хутепа. И, разбира се, направихте ужасна грешка с тези гърненца с грим за очи и с тази прекомерна загриженост за тях. Сигурен съм, че в началото вие сте се смеели тихичко в шепа, когато всички са изразявали подозрения за виното. Отровата вече е била проникнала в телата на онези клети писари, много преди да им бъде подаден свещеният бокал — Амеротке замълча за малко. — Това са обвиненията срещу вас, Минакт, или поне част от тях. Господарят Валу, Очите и Ушите на фараона, Главен обвинител в съда на фараона, ще представи пълния опис на всичко, в което сте обвинен. Казах „част“, защото Шуфой и началник Надиф, заедно с меджаите в този момент обискират квартирата ви в Храма на Птах. Сигурен съм, че ще намерят още улики.

Минакт бе сдържан, дори спокоен, сякаш бе изпаднал в шок. От време на време поглеждаше вляво и вдясно, прошепваше си нещо и се взираше в тавана. Амеротке се запита къде ли блуждае умът му и си даде сметка колко изкусно бе маскирал истинската си същност.

— Накрая — продължи Амеротке, — ще можете да изложите своята защита. Дотогава ще бъдете под арест. Можете да избирате от две възможности. Едната е да се защитавате, но аз съм убеден, че ще бъдете признат за виновен, като в този случай ще бъдете набучен на кол или погребан жив в Червените земи. От друга страна, можете да обмислите много внимателно всичко, което казах, и да направите пълни самопризнания. Смъртта ви ще бъде по-бърза от тази на много от вашите жертви — той вдигна ръка. — Капитанът на стражата, отведете го.

Настана кратък смут. Минакт скочи на крака и започна да крещи по Амеротке, после се обърна към първожреца Ени:

— Вярвате ли на всичко това, вярвате ли? — обърна се, говорейки по-скоро на себе си, а ръцете му пърхаха като подрязаните

криле на птица. Когато Асурал и стражите го хванаха, той се задърпа за миг, но после се отпусна и бе отведен тихо и спокойно извън залата. Ени, Хинкуи, и Мабен, ужасени от това, което бяха видели и чули, бяха готови да се впуснат подире му. Амеротке ги повика обратно.

— Още едно нещо. Уважаеми присъстващи — той усмихнато се приведе, — всички вие бяхте свидетели, когато Великият везир Сененмут говореше за мемфиския търговец — неговия шпионин, чиято самоличност набеденият Рекхет е приел. Помните, нали? Искам да знам кой от вас по-късно е предал тази информация на либийския вожд, познат ни като Темеу? — той наблюдаваше смайването и ужаса по лицето на Хинкуи. — Темеу — продължи спокойно Амеротке — скоро сам ще ни каже това. Той ще бъде задържан като заложник в Тива, докато се изпълнят докрай всички искания по договора от страна на Божествената. Най-добре е виновният жрец да си признае сега и да се предаде на милостта на фараона.

Хинкуи избухна в сълзи. Скрил лице в шепите си, той започна да се поклаща напред-назад. Хлипанията му отекваха в тишината, надвиснала в залата.

— Защо? — изпъшка Ени.

— Той беше красив... — прошепна Хинкуи, свалейки ръце от лицето си. — Аз бях глупак! Хванаха ме в капан. Той ме заплашваше. Паникьосах се. Казах му, каквото знаех...

Амеротке повика отново стражата. Те сграбчиха все още хлипащия Хинкуи и го изтласкаха извън съдебната зала. Ени и Мабен, олюлявайки се, покрусени, съкрушени, бяха забравили напълно своето високомерие.

— Господа — каза Амеротке, — най-добре ще е да изчакате навън връщането на началника Надиф. Мабен, все още имам работа с вас и вашето семейство.

— Да, господарю съдия — Мабен пропълзя напред, сякаш да се предпази да не го подслуша някой. — Тази сутрин началникът Надиф и неговите меджаи дойдоха у дома. Арестуваха Мериет и я откараха в ареста! Дори не ми позволиха да говоря с нея.

— Сестра ви е на сигурно място — отговори Амеротке. — Е, господа, моля ви да изчакате — той се обърна към мястото, на което все още стоеше Кену, коленичил на своята възглавница. Даде му знак

да се приближи, взе малък свитък и го подхвърли в ръцете му. — Занесете това у дома. Господарката Норфрет ще се погрижи за вас.

Кену отново падна на колене:

— Господарю съдия, моята благодарност към вас е...

— Всичко това все още не е свършило — прекъсна го Амеротке.
— Докато не приключи, трябва да стоите при мен. Минакт сега размишлява. Хората на обвинителя Валу ще го разпитват, ще му покажат всички улики, намерени от Шуфой и Надиф. Сега трябва да вървите; очакват ме и други дела.

Кену излезе, а Асурал пристъпи:

— Тълпата отвън иска да влезе.

— Тълпата отвън — каза Амеротке, — може да присъства само когато има процес, а това не е процес. Асурал, доведе ли лъконосците?

Асурал кимна с глава към сенките в дъното на съда.

— Увери се, че са готови — каза Амеротке. — Хутеп е кушитски войн, ветеран. Това, което ще се случи тук, може да бъде много опасно. Вкарай го вътре.

Амеротке се обърна към Пренхое и редицата на писарите. Сред тях имаше такива, които все още пишеха или преписваха един от друг. Изумени от разкритията, някои бяха забравили да записват надлежно и сега молеха колегите си за помощ.

— Това, което предстои да се случи тук — заяви Амеротке, — може да се превърне в брутално насилие. Не се намесвайте и не ставайте от местата си. Въоръжени ли сте, както ви наредих?

Пренхое и останалите писари затършуваха под възглавничките си и измъкнаха тънките ками, които бяха скрили там — една не толкова необичайна мярка за предпазливост в съда. Знаеше се, че обвиняемите или осъдените могат да се опитат да избягат или дори да излеят гнева и злобата си върху всеки, който им попадне. Амеротке кимна удовлетворен.

Страничната врата на съдебната зала се отвори и Хутеп, облечен в ленена препаска, с бяла ленена наметка върху раменете, бавно пристъпи. Той коленичи на възглавничката и се вгледа в Амеротке. Въпреки войнишкото си перчене този мъж бе уплашен и седеше нащрек. Изчака, докато вратите се затвориха и оставиха отвън тълпата и врявата, която тя вдигаше.

— Господарю съдия, защо съм тук?

— Тишина — извика Пренхое. — Не се допуска вие да говорите пръв.

— Зададохте ми въпрос — отговори Амеротке, вдигайки ръка, — и ще получите отговора. Хутеп, вие сте капитан на охраната на мъртвия търговец Ипуе, нали?

— Знаете, че съм.

— Без наглост тук! — Амеротке се наведе. — Следователно, вие сте обвинен по два параграфа. Първо, в убийство, и второ, в предателство на доверието на своя господар.

Хутеп понечи да скочи на крака, но Асурал и трима от стражите му пристъпиха и застанаха зад него. Единият наклони копието си така, че острието да опре на лявото рамо на кушита.

— Господарката ви Мериет... — Амеротке направи една по-дълга пауза за ефект. Възнамеряваше да приложи уловки и хитрост, за да разклати самоувереността на този човек. Той беше в състояние да разбере дали е открил истината или не само за няколко мига. В дадения случай беше сигурен, че е. — Господарката ви, Мериет, си призна. Ще ви кажа, Хутеп, как сте убили Ипуе. В деня, в който той умря, Мериет и брат ѝ Мабен са напуснали Дома на златната лоза, за да присъстват на церемонията в Храма на Птах. Знаем какво се случи там, но що се отнася до Ипуе, нямаме намеса от страна на Рекхет. Убиецът сте вие, Хутеп! Преди да тръгне, Мериет ви е дала приспивателни прахчета. Ипуе и господарката Хаят са станали късно. Отишли са в главната част на къщата, където единственият, който ги е чакал, е бил Хутеп, капитанът на охраната. Точно преди да излязат от къщата, за да отидат в лотосовия басейн, двамата съпрузи са пили вино, вода и плодов сок, в който вие сте разтворили приспивателното. Не много, но със сигурност достатъчно, та когато се смеси с виното, което са изпили след това, да потънат в дълбок сън. За разлика от отровата, приспивателното оставя незначителни или никакви следи. Измили сте старателно чашите, после сте побързали след господаря си към лотосовия басейн. Винаги предан слуга, вие сте проверили хората си, но сте им занесли и нещо за закуска, за да се подкрепят: по кана с бира и хляб. Естествено, бирата също е била подправена с лекото приспивателно. Слънцето е греело силно. Извън оградата хората ви са прилегнали в сенките, пийнали са си бира и леко са задрямали. В края на краищата кой би могъл да ги обвини? Прекрасен следобед в

разкошна разцъфнала градина, чаша бира, като ефектът ѝ, разбира се, е усилен от приспивателното. Междувременно край басейна Ипуе и Хаят си сипват малко вино. То, заедно с жегата, да не говорим за приспивателното, дават желания ефект и те заспиват на възглавниците в слънчевия павилион. Щом сте били сигурен, че всички са заспали, вие сте пристъпили към изпълнението на следващата част от своя план. Двата с Мериет предварително сте скрили дървена стълба в шубраците.

— Това не е истина, господарю — долната устна на Хутеп потрепваше.

Амеротке можеше да прочете по лицето му, че всъщност това е истина. Кушитът изглеждаше истински изплашен от подробната осведоменост на съдията.

— Освен това в храсталаците е имало скрита и чиста, нова препаска. Вие сте се съблекли гол, свалили сте ланеца от врата си, пръстена и гривната си и сте ги скрили много внимателно. После сте взели стълбата, опрели сте я на оградата, прекачили сте се и сте надникнали от върха. Мястото, което сте избрали, ви е давало изгодна позиция за наблюдение. Можели сте да виждате в слънчевия павилион, но заради дърветата и изобилната, тучна растителност дори да е имало някой от хората ви, останал буден, не е могъл да ви види. Спуснали сте се на земята, влезли сте в слънчевия павилион, вдигнали сте господарката Хаят, поставили сте я в басейна и сте я удавили. Може би е имало малка съпротива, но колко време може да продължи тя? Няколко удара на сърцето? Главата ѝ е била под водата, тялото ѝ скоро е плувало безжизнено отгоре. Върнали сте се в слънчевия павилион. Ипуе е бил много по-тежък, но вие сте силен войн, Хутеп. Вдигнали сте го, отишли сте в басейна и сте го потопили вътре, като сте натиснали лицето му във водата. Може би е имало някакъв лек плясък. Ипуе може да е дошъл в съзнание за кратко, но е бил безпомощен, краката му са тежали от виното и от приспивателното. Водата е проникнала в носа и устата му и скоро той отново е загубил съзнание.

— По краката на Ипуе и Хаят не бяха открити никакви следи от лапис лазули. Сега осъзнавам истинската причина за това: те са били пренесени до басейна. Уверили сте се, че са мъртви, после сте излезли от водата и сте отишли обратно до оградата. От вътрешната страна изкачването е по-лесно заради напречните греди, държащи отвесните

колове. И така изкачили сте се, после сте слезли по стълбата и сте се върнали в скривалището си. И ето тук сте допуснали единствената си грешка. Лапис лазули лесно е могъл да се отмие от краката ви, достатъчна е била само кана с вода. Използвали сте старата си препаска, за да се подсушите и да избършете всяка видима следа, която би могла да издаде какво сте правили, а после сте сложили чистата препаска. Може би в бързането сте кръстосали краищата ѝ по различен начин, но на това ще се върна по-късно. Били сте силно възбуден, когато сте взели гривната и пръстена си. Старите навици умират трудно, нали, Хутеп. Вместо да сложите гривната и пръстена на лявата си ръка, вие несъзнателно сте се държали така, сякаш все още сте член на Меджай и сте ги поставили на дясната.

— Следобедът напредвал. Възползвали сте се от това, че хората ви спят упоени, за да се върнете в къщата и да разчистите всяка дреболия, която би могла да събуди подозрения, после сте зачакали. Слънцето наклонило към залез. Санеб се събудил и отишъл в двора на басейна, където открил, че господарят и господарката му са мъртви. Бързо вдигнал тревога. Знаем какво се случи след това. Санеб обаче бил много наблюдателен и схватлив. Когато разговарял с вас, установил, че препаската ви е нова и съвсем чиста. Може би е била завързана по различен начин от тази, която сте носили по-рано през деня. Той със сигурност е забелязал и гривната и пръстена на погрешната ръка и е започнал да подозира нещо. Виждате ли — усмихна се Амеротке, — Санеб също е бивш член на Меджай и си е давал сметка, че и той би могъл да постави пръстена и гривната си на погрешната ръка, ако е сънен или пък ако е твърде възбуден от нещо — съдията замълча, потупвайки с крак по пода. — Лесно е било подозренията на Санеб да се разпалят още повече. В крайна сметка той сигурно се е запитал, при положение че никакъв външен натрапник не е прониквал в лотосовия басейн, дали убийството не е дело на някой от домочадието на Ипуе, дори на член на охраната. Санеб обаче се е интересувал не от правосъдие, а от шантаж. Той ви е намекнал какво знае, затова и сте го убили! Санеб не е бягал никъде. Подозирам, че лежи в някое крокодилско блато заедно с торба, пълна с вещите му — Амеротке замълча.

Хутеп беше силно възбуден, гръдният му кош се повдигаше, очите му се въртяха бясно в орбитите. От време на време поглеждаше

надясно и наляво.

— Господарката ви Мериет твърди, че вие сте виновен за смъртта на Санеб, Ипуе и Хаят. Тя заяви, че вашето сърце винаги е изгаряло от страст към нея, но господарят Ипуе никога нямало да разреши на телохранителя си да се ожени за бившата му балдъза — той преглътна.

Това, което каза на Хутеп, не беше пълна лъжа. Той бе убеден, че е истина и че ако даде достатъчно и точни детайли, ще убеди Хутеп в думите си.

— Но, разбира се, самата Мериет също не е невинна — заяви той. — Тя е искала смъртта на Ипуе, нали, Хутеп? Обещала ви е, че щом той умре, тя ще бъде свободна да се омъжи за вас. Истината е, че Мериет се е надявала да стане втора съпруга на самия Ипуе. Тя е била негова любовница и го е посещавала под името Нибит Пи, Господарката на къщата, в неговото Кътче на удоволствието в Тива. Ипуе я е харесвал и ѝ е обещава, че ако нещо се случи на сестра ѝ, тя ще бъде следващата му съпруга. И нещо се е случило. Ипуе тръгнал за своето Кътче на удоволствието, след като е обявил, че ще пътува по работа за Мемфис. Малко по-късно Мериет и сестра ѝ Патуна излезли на вечерна разходка из двора и стигнали до онази запусната част от градината, до купчината с компоста. Може би са се скарали, защото Патуна е научила какви ги е вършила сестра ѝ. Каквато и да е била причината, Мериет решила, че Патуна трябва да умре. Разбила е главата ѝ с дървен чук и е заровила трупа ѝ под компоста. Върнала се е, изгорила е яката и сватбените ѝ гривни и е оставила поемата, за да тръгне приказката, че Патуна е избягала. — Амеротке замълча за миг. Хутеп седеше напрегнато, а черната му кожа лъщеше от пот.

— Не вярвам — гласът на Амеротке се извиси, — че сърцето на Ипуе е било чисто. Той може и да е заподозрял какво е направила Мериет, но не е можел да я обвини. Вместо това е направил нещо лошо: пренебрегнал я е и се е оженил за Хаят. Знаел е, че Патуна не може да е избягала, знаел е, че тялото ѝ лежи някъде в онази градина, но е оставил Мериет да разпространява лъжите си за неговата мнима вина за смъртта ѝ. Той е знаел истината — Амеротке посочи към дъното на залата. — Разговарях с жрец на Ухото от параклиса на Птах. Той е слушал изповедите на Патуна. Тя е страдала от някаква странна фобия или маниакална депресия и не е желала да напуска дома си.

Малцина са знаели това. Ипуе със сигурност е бил наясно, но не го е било грижа. Той е имал в ръцете си нещо, с което да изнудва Мериет, нещо, с което да я заплашва. Тя е нямала друг избор, освен да остане негова любовница. Заявявайки на всеослушание, че ще яде само това, което тя лично е сготвила, Ипуе се е подsigурил, че никога няма да умре от мистериозно натравяне. Как ли е кипяла от гняв Мериет! О! — Амеротке замълча в иронична изненада. — Нима не знаехте това, Хутеп? Тя е продължавала да се вижда с Ипуе. Видях записките за любовните му посетителки. Нибит Пи имаше преобладаващо присъствие сред тях. Мериет обаче бе заловена. Единственото нещо, което наистина е искала, е било Ипуе да умре, но отровата била извън сметките: той бил разпространил навсякъде из къщата и извън нея, че единствено тя приготвя храната му. Затова се е обърнала към телохранителя на Ипуе, войн, бивш полицейски офицер. Мериет според Ипуе е била много веща в любовното изкуство. Тя ви е прелъстила и вие сте й повярвали, нали? Изложила ви е плана си, дала ви е приспивателното и вие сте уредили останалото. Хитър заговор — замислено каза Амеротке, — Мериет дори не е била в къщата, когато Ипуе е умрял.

Хутеп понечи да стане. Виждаше се, че не знае дали да възрази, или просто да изкрещи.

— Истината ли казах, Хутеп? Оставете се на милостта на фараона! Кой знае, може да прояви някакво състрадание към вас. Лъжа ли е? Вие сте бивш член на Меджай. Виждали сте мъже, живи набучени на кол при скалите на запад от Тива. Това ли е начинът, по който искате да умрете? Мериет си призна, надявайки се да спаси себе си, защо и вие да не го сторите?

— Истина е — облиза устни Хутеп, — истина е, господарю съдия, но планът бе неин. Тя искаше Ипуе и Хаят да умрат. Тя ми нареди да убия Санеб. Господарят Ипуе не й вярваше още от самото начало; най-вече затова ме нае. Бе сигурен, че отровното вино не му е било пратено от Рекхет, а от господарката Мериет, която е била бясна от нещо, което той направил. Господарю Амеротке, направих грешка...

Амеротке погледна надясно към тежката дървена врата в страничната стена, с решетка в горната част. Зад нея Надиф държеше Мериет със запушена уста и завързани ръце и крака, за да може да чува и вижда всичко, което се случва, но да не може да възрази.

— Капитан Асурал — извика той, сочейки към вратата, — пуснете Мериет.

Асурал пристъпи, вдигна резето и отвори вратата. Охраната вкара Мериет. Тя изглеждаше раздърпана, сплъстената ѝ коса висеше над очите.

— Махнете кърпата от устата ѝ — каза Амеротке.

Щом го направиха, тя изтича напред и се свлече на колене до Хутеп.

— Ти, глупако! — изпищя тя. — Ти, тъп дръвник, тъп глупак! Нищо не им бях казала! Всичко, което той ти говореше, беше спекулация, само хипотези. Никога не съм си признавала.

Хутеп се втрени ужасено в нея, после в съдията. Той се преве, опря ръце на пода, досущ като животно на четирите си лапи, после погледна нагоре. Дори Амеротке, който не откъсваше очи от него, бе неподготвен за това, което се случи. Хутеп се опомни, изкрещя и се хвърли напред. Беше стигнал до стъпалата, водещи към съдийския трон, когато първата стрела го прободеше в гърба. Амеротке стана, хванал здраво камата си, но кушитът спря и се обърна, сякаш да види своите езекутори. Втората стрела го улучи в гърлото, третата — в гърдите. Олюля се, задави се, от устата му шурна кръв и той се свлече на земята. Асурал се втурна напред, обърна тялото по гръб и сложи ръка на гърлото му, за да види има ли пулс. Погледна към съдията.

— Мъртъв? Изнесете трупа — каза тихо Амеротке, опитвайки се да овладее собственото си дишане. Тялото му бе подгизнало от пот и почти чуваше думкането на сърцето си.

— Знаехте, че ще направи това, нали? — изпищя Мериет. — Вие го подхлъзнахте, изиграхте го!

— Аз му казах истината — отговори Амеротке, слизайки по стълбите към нея. — Разказах му с абсолютна точност какво именно се е случило и защо. Казах му за вашето и за неговото участие. Госпожо Мериет, къде е лъжата в това, което казах? — Той посочи към редицата на писарите. — Те записаха признанията на Хутеп. Онова, което обещах на него, сега предлагам на вас. Вие изслушахте фактите; ще ви бъде повдигнато обвинение, ще се пледира смъртна присъда. Ще бъдете съдена, ще има процес срещу вас. Знаете какъв ще бъде изходът от него. Отведете я.

---

[1] Всъщност в митологията тя самата е не само богиня, а концепция за истината и се олицетворява с въпросното перце, което се поставя на едното от двете блюда, за да може истината да натежи над лъжата. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

ХРУ МИТ: ДЕН НА СМЪРТТА

— Миналата нощ сънувах — промърмори Пренхое, застанал зад Амеротке, — че се нося на крилете на птицата Ибис над Нил; под мен плаваше царската баржа. Какво мислите, че означава това, господарю съдия?

— Че искаш да бъдеш птица ибис — пошегува се Шуфой.

Амеротке вдигна ръка и прошепна:

— Не сега!

Той се взираше в тъмния коридор към Къщата на смъртта зад храма на Маат. Стражите, със скрити зад маски лица, стояха отстрани на двете килии, чиито врати току-що бяха отворили. Амеротке, облечен в надиплената съдийска тога, тръгна към тях. В първата килия Минакт бе седнал в ъгъла, обгърнал с ръце смъртоносната чаша. Когато Амеротке влезе, бившият главен писар забодя поглед в земята, като местеше чашата от ръка в ръка. Стражите, наредени покрай килията му, носеха маската на бога с глава на чакал, Анубис. Бяха облечени в кожени поли, с копие в едната си ръка и с щит в другата. Амеротке кимна и отиде до съседната килия. Там бе седнала Мериет, облегла гръб на стената. Тя също държеше чашата на смъртта. Вдигна поглед, когато Амеротке влезе, поклати глава, вдигна чашата, сякаш се канеше да я изпие, но после я свали. Амеротке излезе и се върна обратно в края на коридора.

— Господарю съдия — Главният езекутор махна маската си и избърса потта от лицето си, — колко трябва да чакаме?

— Ритуалът ви е известен — отговори Амеротке. — Един час.

— Един час — като ехо повтори началникът Надиф. — Трябва да я изпият до час.

Езекуторът, Носителят на смъртта, кимна и се отдръпна. Амеротке се загледа в лъчите светлина, проникващи през решетката горе, над него. Просто искаше всичко това веднъж да свърши. Надиф и Шуфой се бяха върнали от Храма на Птах. Бяха открили скривалището

на Минакт. Той бе използвал изключително остроумно един от онези негови водни часовници, за да скрие Книгите на гибелта, както и богатата си колекция от отрови в бурканчета и кутийки, всяка една от които бе внимателно надписана. Още улики бяха открити в стаята му и те бяха достатъчни, за да бъде убеден главният писар да направи пълни самопризнания и да се предаде на милостта на фараона. Той открито призна в съда в присъствието на главния обвинител Валу, че обвиненията, предявени от Амеротке, са верни във всяко отношение. Потвърди, че е син на автора на Ари Сапу и описа кариерата си в Храма на Птах и дълбокото си разочарование от това, че е бил понижен. Накрая историята му бе станала несвързана, но в крайна сметка си беше признал и бе отведен.

Мериет, изправена пред ужасяващата възможност да бъде набучена на кол или погребана жива в пустинята, също призна вината си. Разказа за омразата си към Ипуе и потвърди, че обвиненията на Амеротке почиват на истината. И двамата получиха позволение да изпият чаша с отрова, която да им донесе лека смърт. Сега, пет дни след повдигането на обвинението, Амеротке седеше и слушаше далечните звуци от храма над себе си, докато чакаше присъдата да бъде изпълнена. Всичко, помисли си той, може да се промени толкова бързо в Тива. Либийците си бяха тръгнали, явно много объркани, Хинкуи бе осъден на изгнание в едно село в дълбоката южна провинция. Новините за Минакт и за Мериет бяха плъзнали из цяла Тива. Мнозина пристигаха, за да поднесат още улики, които господарят Валу да може да използва, ако един от двамата откаже да направи самопризнания и се стигне до процес. Накрая се стигна до това.

Амеротке чу ридание от една от килиите и отново се върна по коридора до нея. Минакт бе изпил своята чаша и бе легнал на земята като дете с ръце под лицето, втренчил поглед във вратата. Мериет пиеше в момента. Амеротке отстъпи, затвори очи и замърмори кратка молитва. Той познаваше ефекта на тази отрова. Вкочаняване на краката, което щеше да обхване цялото тяло. Осъденият щеше да заспи и тихичко да премине в смъртта.

Не след дълго един от стражите извика:

— Свърши се...

ОТ АВТОРА

В Древността отровите са били много по-опасни и смъртоносни, защото властите не са разполагали с нужните техники, с които да ги изследват и анализират. Едва през XIX в. са въведени клиничните тестове за установяване на ефекта от арсеника. Книгата на А. Влайт „Отровите: техният ефект и установяването им“ (Лондон, 1920) е една от най-увлекателните студии, макар и доста закъсняла. В древността на отровите се е гледало със същия ужас, с който ние гледаме на химическото и биологическото оръжие днес. Много от разказите в моята история са базирани на истински събития. През V век пр.Хр. Ксенофонт описва опустошителния ефект на отровен мед от района на Черно море. Плиний Стари също говори за този „луд мед“. Най-известен пример за изкусен отровител е Митридад Понтийски, който е живял през I век пр.Хр. Той е имал достъп до тайни ръкописи от Индия и други места и станал такъв експерт, че дори се опитал да произведе териак, панацея, така наречения антидот на всички отрови. Лапис лазули бил използван както за украса, така и за да осигури на хората по-здравео и по-стабилно сцепление на ходилата при стъпване по блестящи, излъскани подове. Натрошеният син камък (от серен произход) бил смесван със златен прах, който му придавал особен блясък.

Интересът към заниманията с отровите бил нещо обичайно за Египет, както и за Китай и цивилизациите в Индийската долина. Терористите отровители са феномен не само на модерните времена. Латинският писател Дио Касий споменава за епидемия от произведена от човека изкуствена отрова — хората били убождани на улицата със специално намазани с нея игли. Флората и фауната на Древен Египет, буйната и тучна джунгла на юг са го превърнали във водещ център на събирането и дестилацията на препарати и прахове, които са били не по-малко отровни от модерните токсини.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.